

ANNEXES

LA DRAMATITZACIÓ

Anàlisi de la seva funció educativa.

Treball de Final de Grau de Mestre d'Educació
Infantil

Irene Gutierrez Castillo

Curs 2012-13

Prof: Dolors Rusiñol i Cirera

Grau Mestre Educació Infantil T3

Facultat d'Educació, Traducció i Ciències Humanes

Universitat de Vic

Vic, 17 de maig de 2013

ÍNDEX ANNEXES

1. Model entrevista	5
2. Entrevistes en format audio.....	6
3. Transcripció entrevista a Margarida Tió.....	7
4. Transcripció entrevista a Marta Esmarats	22
5. Transcripció entrevista Jordi Torres	43
6. Taula resum entrevista a Margarida Tió	73
7. Taula resum entrevista a Marta Esmarats.....	79
8. Taula resum entrevista a Jordi Torres	81
9. Taula resum de les conclusions de cada entrevista	87
10. Conclusions per l'informe final	101
11. Taula resum metodologia de cada mestre	107

1. Model entrevista

Entrevista amb _____

Data: _____

Informació entrevistat:

- Nom i cognoms:
- Formació personal (relacionada amb: educació – teatre/actor-...):
- Actualment treballes en contacte amb infants, nens/es?
 - Edat?
 - Escola – cursos

Entrevista:

- Com definiries la paraula "dramatització"// què entens tu per dramatització?
- Fas servir la dramatització en les teves classes?
- Com la fas servir? Exemples de la pràctica educativa. Tens algun model que segueixis?
- Quin objectiu tens quan fas servir la dramatització? És a dir, la fas servir com una eina amb la qual treballes altres matèries, o realitzes classes on l'objectiu és la dramatització?
- Quins continguts treballes?
- Creus que és important la dramatització en l'educació? Per què?
 - Per a tu quins són els beneficis de fer servir la dramatització?
Quins beneficis obtens com a mestra i quins beneficis/habilitats/capacitats.. obtenen/aprenen els infants?
- El **meu objectiu** d'aquesta recerca és poder conèixer les diferents experiències de diferents professionals i poder respondre la següent pregunta: com plantejar la dramatització...
 - Com plantejges, has plantejat o vols plantejar la dramatització en l'educació/escola?

2. Entrevistes en format audio

3. Transcripció entrevista a Margarida Tió

Transcripció de l'entrevista realitzada a Margarida Tió Codina el dia 15 d'abril de 2013, a les 12h del matí.

Per tal de dur a terme l'entrevista quedem a la Universitat de Vic, en una de les sales de tutoria de l'edifici C. L'entrevista dura 37 minuts.

Abans de començar l'entrevista situo una mica a la Margarida, li explico de què va el meu TFG i l'objectiu de l'entrevista, el qual és conèixer l'experiència personal relacionada amb l'aplicació de la dramatització a l'aula.

Després d'aquesta petita introducció, comencem l'entrevista:

Irene: Va, viam, jo m'he preparat una mica.. aixís preguntes; però és més de tu a tu, vull dir, en sortiran també pel mig.

Margarida: Que sí, millor, millor. A veure, deixa'm buscar les ulleres, bueno és igual.

I: No, no vull dir. Bueno, Margarida Tió, no?

M: Sí, Margarida Tió Codina, si.

I: Molt bé. Llavors, quina formació tens?

M: Vaig fer, vaig fer, Magisteri Primària.

I: Primària?

M: Si, i després Art Dramàtic, Interpretació-text

I: Vale.

M: Aquesta és la meva formació, després m'he anat formant a partir de, de, cursos de, bueno tan de teatre com d'educació, clar la formació és continuada, si permanentment.

I: Molt bé, llavors treballes amb alguna escola actualment?

M: Si, estic a l'Escorial.

I: a l'Escorial, amb quin curs estàs?

M: Estic a segon de primària,

I: val

M: de tutora, faig la tutoria normal.

I: Molt bé. Què tal l'Escorial, bé?

M: Bé, bé, molt bé. Si, si hi tant, puc fer i desfer que és el què volem una mica, dins del treball que hi ha comú, però si, si, jo crec que respecten bastant el tarannà de cada mestra, llavors, per això em sento molt a gust, perquè això a vegades, amb la formació aquesta més dramàtica, de que insisteixes, a vegades no hi cap, o bueno o, s'ha de mirar com, i aquí, bueno, dins la dinàmica normal, es pot fer, i per tant, si em sento realitzada, una mica més.

I: Bé, ja és això! Bé, una mica, com definiries la paraula dramatització? O què entens tu per dramatització?

M: Dramatització?

I: Ara té matat eh?

M: Ja m'has matat i enfonsat.

I: O si creus que és igual que teatre o és diferent?

M: No, a veure, si que és evident que la dramatització forma part del teatre, evidentment, pro dramatització jo ho veig més com un treball de joc, de rol, de descobriment, on es respecten tots els ritmes, perquè és necessari, i clar tot això ens porta a un treball molt més significatiu, i molt més integrat, pels nens eh? En edat de Primària, bueno, i ESO i Batxillerat... i amunt, però dramatització ho veig a tot arreu, és a dir, normalment, és això, fem una obra de teatre i aquí apliquem la dramatització, jo el veig diari, com a estratègia de treball, si en una aula ho treballes sovint, és, és, bueno, ho capten molt ràpid, perquè se senten que... que hi quep tot, d'alguna manera eh?, és molt important perquè, perquè, la dramatització com, dins l'aula, moltes vegades ho treballem molt abans, o al menys en el meu cas, eh, per treure coneixements previs, és a dir, què en sabem no de tot plegat, per comentar-ho a l'aula, i bueno, tot suma.

I: Exacte.

M: Ho veig més com a estratègies de treball. I que, contínuament estem dramatitzant...

I: Bé, vaig cap aquí doncs, perquè, és a dir, jo en el meu treball faig com, és a dir, parlo de tot aquest procés, jo la dramatització la centro més en aquest procés de treball que no pas finalitzar en una obra.

M: Val,

I: Més en aquest procés de treball. Llavors jo veig com dues vessants de la dramatització, per una part la que es fa servir com una eina per treballar dintre de l'aula no? Sense l'objectiu d'arribar a fer una obra o que la dramatització sigui en el seu contingut l'objectiu, i una altra vessant que seria més el contingut, és a dir, fem dramatització per aprendre més, el teatre, més enfocat com, més els objectius d'expressió del cos, més com sessions de teatre, veig aquestes dues branques, i pel què veig fas servir molt la dramatització a l'aula.

M: Sí, sí.

I: Com ho fas va...

M: Perquè trobes que evidentment, dins de l'aula, tens 25 nens i, 25 caps, i 25 maneres de veure i de coordinar-se i treballar diferent. Moltes vegades aplicant els exercicis per els exercicis en perds molts durant el procés a partir d'aquí, vaig, bueno crec necessària, treballar abans de introduir-nos en el llibre o els exercicis previs, fer tot aquest treball de cos, cos eh? Cos o crear petits contextos reals portar-los a l'aula, i a partir d'aquí ja entrem dins de la vida de cadascú i del joc, i ens adonem que tots tenim una motxilla a darrera que la portem plena i que es pot treure i sumar. Bueno, això que et dic de sumar, és molt important eh, perquè a vegades hi ha els que segueixen i els que no segueixen i llavors aquests van carregant amb un pes que no és real, i és bàsicament perquè a vegades no entenem el format o no entenem el què, bueno ens falta vocabulari, mil coses no? I d'aquesta manera, és que en totes les matèries que fem, i sobretot a cicle inicial, ho treballem, a matemàtiques, a partir del cos, les hores, els angles,

I: Pots posar algun exemple?

M: Sí, per exemple, amb ells hi introduïm el concepte d'hores no? Els quarts, els hi és molt complicat veure-ho a través del paper, tot i que estan molt acostumats a veure mil rellotges, per tant, a partir d'aquí ells expliquen a on fan referència les hores, per exemple eh?, i llavors, ho fem a partir del cos, és a dir, comencem com si fóssim unes busques i és marcar els quarts, (s'aixeca per representar-ho) un quart de gir, dos quarts, tres quarts i cucut-cucut-cucut, fem el cucut de l'hora del cucut de l'hora en punt. Integren que és rotatiu, que és giratori, que girem sempre cap a un cantó, bueno, per exemple, això és el que tinc més fresc perquè ho acabem de fer-ho ara. Però els angles a partir del cos, o el joc simbòlic, creem petits

contextos, tu ets un venedor, i jo sóc un comprador i me'n vaig i compro això i trec allò, les mesures, totes les fem a partir de les vivències, i per mi això és dramatització. Per mi és que és sagrat, les mesures no les comencem amb un llibre, anem a medir coses que ens fan realment il·lusió medir, perquè, doncs jo no sé, un metre al llibre a veure, no fa pas un metre, com entenc que això és un metre, es clar, tinc que, vull dir que a vegades...

I: És abstracció.

M: Sí, massa, a vegades fem servir massa l'abstracció en la vida de l'aula, del dia a dia, de les matèries. Llavors, a partir de la dramatització, a l'aula, fas un coixí, que moltes vegades quan t'hi poses, ja has entès tots els conceptes, llavors anem a veure què ens volen dir, però és que abans ja ho hem entès, bueno, ja hem partit de nosaltres mateixos, és una escolta permanent, el fet de tenir aquestes estratègies dramàtiques. I amb llengua evidentment eh? És el dia a dia, amb medi, clar, amb medi, ells ja porten normalment els hi fem buscar a casa coses que serveixin per introduir el tema, llavors s'adonen que ells, és que a més creen una xarxa quan s'acostumen a treballar a partir d'aquí creen molta xarxa. Parlem molt de treball cooperatiu, jo el treball cooperatiu, el treball sobretot aquí, en aquests, perquè després cadascú, fan treball cooperatiu després eh? a partir del què es proposa, però ja se senten segurs, trèiem aquesta inseguretats d'inici: "d'això no en sé res", si si en sabem molt, perquè som observadors nats, però també val la pena doncs, entendre que això ens és molt útil, sinó ens ho diuen mai no sabem perquè serveix tot aquest carro que portem a darrera, o del dia a dia... I bueno no sé si he contestat o m'he enrevessat massa...

I: No, no, ja és això, jo tenia un exemple que posava sempre, bueno durant, perquè és l'únic que havia trobat, en ciències jo l'havia trobat, i és això, que el mestre proposava l'experiment i primer feia l'experiment per exemple dissoldre el sucre en l'aigua i primer observaven i després representaven això que havien experimentat no? I ho representaven sent les partícules d'aigua i bueno, sent una mica el sucre, i què passava quan arribava al fons del got i això, i ho representaven així en l'espai, i clar jo sempre tinc aquest exemple per dir que és molt més...

M: Si, és que és molt més... és molt més vivencial, a més, en el moment en que ells expliquen el que han trobat o el que expliquen les seves vivències i veuen que si, que això ens ajuda, ja fan una gran abstracció, és a dir, el fet de fer-ho entendre, el que ells volen explicar, el fet de fer-ho entendre, sense dir, això està bé o això està malament, és que en el fet de comunicar, ja, bueno, els ajuda a avançar moltíssim. Ells com a persones, i com a, a on són i què fan. L'escola és un gran lloc per treballar-ho. Si, perquè ells ho tenen molt més a flor de pell, encara no tenen totes les capes de ceba que tenim nosaltres, de vergonya, de no sé què, cada cop les experiències que acumulen, clar, ...

I: Llavors, fas alguna sessió com a dramatització, és a dir...

M: Dramàtica, dramàtica...

I: Si

M: Que es plantegi el teatre? A l'escola?

I: Si

M: Si, fem tallers d'expressió, jo faig el taller d'expressió de segon. Si barregem els grups i si. Però a segon de primària, no fem una obra de teatre, és a dir, fem exercicis dramàtics però que juguem molt el joc de rol-play, de cos, que comença i acaba en la mateixa sessió, per no posar aquesta pressió de, perquè per les edats tampoc toca eh?, no els hi toca, però, bueno, improvisació, la relaxació, tot el què, propostes de joc, ells també en porten moltes, d'observació...

I: Tens alguna rutina marcada a la sessió?

M: Sí, perquè la necessito, perquè m'he adonat que... ells ja ho saben que puc anar cap aquí i cap allà, depèn del grup com tira, però si, ja d'entrada... és de dues hores la sessió, dues hores no perquè comencem a les tres i algo i acabem a dos de cinc...

I: Tota la tarda no?

M: Si, però hi ha relaxació ja d'entrada amb música on s'escolten la respiració i veuen si arriben molt cansats, si tenen son, si, com estan els seus estats i ho expliquen. Llavors aquesta sessió, comença amb una música relaxant, que els hi agradi, que se la sentin propera i, després acaben amb un música que tots coneixen i que poden ballar a nivell de llibertat, és a dir, de passar-s'ho bé, de disfrutar, de deixar anar, músiques que bueno, normalment són les que surten ara, que penses ui, quin mal de

cap, són les que els hi agraden més, doncs aquestes. I llavors passem a fer joc, bueno els hi proposo una dinàmica concreta, no sé, avui som conferenciant del món,

I: Proposes tu el tema?

M: Si, si, però a arrel de que jo proposo un tema surten altres temes, "i podríem fer, i podríem nosé què?" i llavors si que això, fem acords, d'acord provem aquest i després fem aquest, o aquest el deixem per la setmana que ve però que recullin informació del tema que proposen. Això va molt bé perquè com que són ells que proposen el tema tenen molta motivació per trobar informació i utilitzar-la, i clar, aquí ho poden fer, puc fer veure que sóc i que faig... I això és molt treball en equip, i això ajuda molt a treballar actituds i valors, més que valors actituds, no, de què en trec jo de fer-ho súper bé i no sé què sinó ens ajudem estratègicament a l'altre i l'altre, i crea com una mena de xarxa on s'ajuden mútuament, fan molt riure perquè, si eh? Realment veus que saben què domina cadascú i també veuen com l'altre està avançant, i més aquí i cap "molt bé, molt bé", a tot arreu i quep un molt bé, llàstima que a vegades ens en oblidem. És molt emotiu.

I: Aquest treball que fas de joc ho fas amb tota la classe junta o fas, per exemple, grupets?

M: No, són grups de 18 nens. Ho són eh forces, però, és, o sigui, fem diferents tallers, hi ha el taller de volum, hi ha el d'anglès i aquest. Per tant passen durant un trimestre en aquest taller d'expressió. Això tots els alumnes de segon, una altra cosa és el treball diari a l'aula que busquem, i això si que a vegades et trobes, bueno cada "maestrillo su librito".

I: Però, per tant, dins del taller els tens tots els 18 junts, vull dir treballen junts, no fas allò de grupets, ara tu treballes aquest tema, i després per exemple ho mireu.

M: Si, depèn, a vegades presentem, per tant, durant la mateixa sessió, i llavors si que treballen en grups i normalment els faig jo, perquè sinó van molt, si, perquè descobreixen altres també, perquè sinó sempre van els mateixos, els que se senten còmodes treballant, i llavors és una llàstima perquè no coneixen els altres, no? Els veuen a presentar i sempre ja fan com estereotips i d'aquesta manera ho trenquem molt, i sí, treballen a vegades a estones per grupets i presentem o presentem a mig procés, com

esteu, a veure pregunteu-ho o que, a veure.... i clar després creem les ganes de descobrir com ho acabaran tot això? No? Doncs processos de inici, nus i desenllaç, si això ho fem, per grups a vegades, i al principi d'aquests tallers d'expressió clar jo hi sóc permanentment eh? Jo sóc directament la que si hem de fer d'animals faig d'animals, si hem de fer de gats, gats, no clar, no ets un espectador t'hi has de ficar, t'hi has de posar, posar i tant, i també aprendre, aprendre d'ells, perquè són un pou, i te n'oblides, i cada grup és diferent a més.

I: I tant!

M: A més el taller d'expressió el tinc enfocat d'una determinada manera, però si t'haig de dir que el comencem d'una determinada manera però amb tots ha derivat a altres maneres, vull dir que no ens hem... No amb els nens no, perquè hi ha molts que els agrada molt explicar i crear històries d'altres són molt més corporals i els agrada presentar coses que a nivell corporal, amb tots els hi donem les estratègies però cadascú desenvolupa, fa el seu propi procés, i el taller ho pot fer. Molt bé, jo n'estic molt contenta, per això que et dic, perquè puc fer, desfer, sentint, sense la pressió de hem d'arribar aquí..., que a vegades no respecten els ritmes de cada nano, i aquí si, i val tot, és com un calaix de sastre...

I: Ja és això, què més et volia dir... com acabes la sessió, quan arriba, és a dir, quan acabes tot això del joc de rol, i tot aquest joc, tens alguna manera d'acabar la sessió?

M: Si a veure, a mi m'agrada molt que es portin músiques d'ells i que escoltem la música que ens ha portat en Jan, que ens ha portat la Fatima, que ens ha portat en Mohamed, no? És la seva música, com que a vegades no la porten, et diuen "a mi m'agradaria molt tal música", llavors aquella música és la d'ell no? Perquè és un moment per ells, i els hi agrada molt perquè en aquell moment estan estirats, tranquil·lament i escolten la cançó i diuen on els ha portat la cançó, a mi m'ha fet pensar en això, o amb allò, o allò altre, a mi m'ha agradat molt, a mi em fa cosa, expliquen a nivell emocional a on t'els hi arriba, és fer relaxació però portat una mica, que ells se sentin protagonistes i els hi agrada moltíssim, bueno es moren de ganes d'escoltar la seva cançó, els que han portat un soroll de tota mena, els que els canta la seva mare, la que, o a vegades petits fragments de conte que els hi agrada molt, no sé... és xulo perquè, o un petit moment d'una

pel·lícula determinada que els toca molt, això necessites la col·laboració de casa, però és un moment i a ells els agrada molt, i a vegades quan veuen de què va allò tots ho porten, o sigui a vegades, al principi només un, dos, i a també t'haig de dir que hi ha grups que és més feina meva d'anar buscant però "quina música vas dir que t'agradaria o què..." és trobar aquell moment que t'ha desencadenat a trobar aquell fragment de música, que és un regal pels altres, s'ho viuen una mica així, un ho ha portat i ho vivim tots. Bé han de ser protagonistes, una hora o altre.

I: Ja està bé, molt bé, molt bé.

M: Que això de les músiques també ho faig aquí a la Universitat també, després tenen un cd del grup.

I: Clar també fas classe aquí a la Uni no? D'expressió corporal?

M: Si, d'expressió corporal a infantil, segon de MEI, i aquí amb els de tercer de primària, i això de la relaxació amb la música de cadascú ho faig, perquè dona molts resultats pel fet de compartir, i de despullar-te també una mica, perquè has de triar-ne una.

I: I després explicar què t'ha aportat aquesta música.

M: Si, sí. Però com que tothom hi ha de passar també és molt més empàtic amb la persona que ho porta i trobo que es un bon camí. Els resultats per ara són molt bons.

I: Llavors, bueno', en tenia una també més, com a habilitats o capacitats, o sigui, quines són les capacitats o habilitats que aprenen els nens/es no? Però ja és molt això, el treball en equip, el fet de, tot el què has anat dient per aquí el mig, de compartir, d'obrir-te, de poder expressar, de tenir un lloc on poder expressar-te, bueno vull dir, de ser tu mateix també.

M: I el respecte, jo em sembla que aquí és molt important, perquè respectar a tots perquè tots som diferents i aquí es on es veu la força de la diferència, sort que tots som diferents, perquè com que tots estem fent un treball comú però a partir de cadascú, i aprenen molt a respectar-se uns als altres i a admirar-se a vegades, sense la competició que moltes vegades porta aquest tipus d'exercicis, i aquí no, no, no existeix la competició, al contrari, perquè si fas de d'espectador i disfrutes, i si estàs presentant hi disfrutes, i és aquest viatge, comença, acaba i resulta que... i això ho reflexionem sempre: com hem arribat a les tres, com estàvem, i quan hem acabat com estem, hi hem abocat molts, i quan hem abocat tant? Sempre

que partim dels joc, i de nosaltres mateixos, i del respecte, i de un treball respectant el ritme de cadascú, i clar el joc el tenen amb un ja, i només falta que juguis tu perquè juguen tots.

I: Per tant, treballes un pilot de rols, tant el de l'espectador, d'actor, d'autor.

M: Si, clar ells creen.

I: Per tant, els fas tots.

M: És que tenim la gran sort que podem fer-ho en un teatre això també eh? el taller d'expressió,

I: Si?

M: Si, ho fem en el teatre de l'escola. Ja per el context i ajuda molt, ja posem la llum determinada depèn de com volen, però a més, el fet de ser un bon espectador és molt important per els que estan presentant, i també és molt important de que quan ens han regalat part de qualsevol treball hi hagi una bona resposta per part del públic: uns aplaudiments, un molt bé, un m'ha agradat molt, i també la critica, una crítica constructiva, i tant, també hi és: no s'han respectat el ritme, i el grup moltes vegades també son ells mateixos que diuen: això s'ha de millorar, o això com ho podem fer, i jo tinc que comptar fins a deu, perquè sinó de seguida i sóc. Maduren, el procés maduratiu és molt bo, perquè es fan molt amos del què ells transmeten i llavors veuen si poden, si estan arribant, sinó ajuden, si aquest no és el meu moment, si m'ha costat prou, si ho he intentat, com que és de reflexió molt immediata i també els hi dic que és efímer, i pam ja ha passat, i això també els hi agrada molt perquè d'alguna manera sempre podem millorar, no és: fuf, que malament que ho he fet. Com moltes vegades el mestre fa de jutge, tenim unes proves... aquí el procés es tant important, com a tot arreu, però a vegades ens oblidem i aquí no, vull dir que...

I: Està guai, és xulo veure que es fa i hi ha una bona feina ben feta.

M: També perquè hi crec,

I: Clar, això hi fa molt jo crec.

M: Si perquè moltes vegades quan en parles, tothom et diu, o que bé, que bé, però fes-ho tu.

I: Si , si, és això, hi ha aquest respecte, no teatre que ho faci algú que en sàpiga o...

M: Si, però en fem contínuament. Si perquè el mestre, per el sol simple fet de ficar-se allà davant i explicar i fer i girar i ... ja ho fem, ja som, ja hi ha totes les eines dramàtiques, de fet un mestre ha de ser un gran comunicador, des de la manera de vestir, des de la manera de moure't, des de la manera de tot, de parlar... Vull dir que ho ets, la única cosa que fa com respecte jo crec que per falta de formació, també, però que hi ha molt respecte en aquest.

I: Jo també ho crec, que és aquesta falta de formació.

M: Per això m'has fet una pregunta que considero molt, molt important, però es aquesta de dir: ja però com, com ho apliques al dia a dia a l'aula.

I: Si perquè tothom et diu que el teatre és tan bo i que bueno amb el teatre toques un pilot de, és que de tot, de matèries, d'àrees, de tot, però és això com, com ho faig, és a dir, quan entro a l'aula com em poso jo amb aquest 25 nens o els que tinguis per poder fer dramatització, teatre... i que en gaudeixis tu.

M: Però, ells no se n'adonen. Ells al dia a dia, no se n'adonen pas que estem, i només faltaria, perquè bàsicament és un procés de comunicació i de coneixement de tots plegats i del què anem a fer... Però ho estat treballant contínuament. I també treballes el silenci com a part de la, és molt important, no hi a teatre sinó hi ha silenci, oi, evidentment, doncs es clar, això, entendre el perquè fem, perquè fem silenci, hem de callar perquè ho dius? No, no. La meva classe normalment és bastant sorollosa en aquest sentit, parlen, parlen molt i és important. Però el silenci, quan forma part d'un pacte entès com a, ara es tracta d'evocar jo sol perquè és important, s'entén, és molt és fàcil d'aplicar. Vull dir que és a tot arreu, ja ho fem normalment, l'únic que ser-ne conscients fa que emfatitzis també que també una mica aquest treball i bueno, tan de bo, tal com es fan música o altres arts es fes teatre art.

I: Has tocat algun altre curs? A part de segon, si fas alguna altre coseta.

M: Normalment volto bastant eh? Perquè, o sigui, m'agrada tenir la idea de globalitat i quan, inicial m'agrada molt, perquè és com la base i m'agrada molt. Porten molta feina, molta, però mitjà... és que cada edat és una font de riquesa diferent eh? I cada, com més grans la motxilla és més gran i quan descobreixen ostres puc explicar que a casa meva van a la font a buscar les garrafes de no sé quants litres d'aigua i que... aquest fet, i coses

d'aquestes i quan comencen a explicar les vivències i ens a serveixen molt per explicar, i de fet partim d'aquí i forma part de tot el treball, quan ho descobreixen, bueno, hi disfruten molt, no saben què fan però els hi agrada moltíssim, se senten que formen part, no jo, aprenc, aprenc, aprenc, d'una determinada manera i si això no em sortia, o es que em surt més lent, és que quan no hi entra tot aquest tipus d'estereotips, és que estan lliures, són lliures i descobreixen, descobreixen, els descobriments formen part de bueno, hem trobat això, hem trobat allò, i sempre partir del "és que jo tampoc sé res" no, busquem-ho, no, cap a on em porteu, jo us ensenyo... Si aquest procés trenca amb tot aquest tipus de, és bueno és més el joc, el joc, joc com a font d'aprenentatge vull dir, no com a vinga anem a jugar i no apliquem, no, no i tant que apliquem, posem paraules als sentiments, posem paraules a les emocions i escric d'una determinada manera ho puc explicar, home doncs a partir d'aquí puc començar a crear, a escriure a partir de mi mateix, i no pas de que em diguis que he de parlar d'un gegant i una formiga. És que poder em bé més a gust de parlar d'una casa que avui s'ha trobat... o no sé. És una mica això... i quan ho veuen els hi encanta, perquè els i encanta parla d'ells i que això creï aquella tensió, silenci, tan xulo.

I: Amb infantil has fet alguna cosa?

M: Amb infantil, bueno, he estat, vaig ser tutora de P5, quan estava fent Art Dramàtic i també em va implicar molt.

I: I també a través del joc simbòlic?

M: Si, clar, perquè aquí ja no es tant de rol és més de joc simbòlic, i molt bé, perquè vam fer un treball de lectoescriptura molt bo. Però es que infantil ja ho permet més eh? No anem tant acotats. I per tant, de seguida ens disfressem, de seguida fem veure que som, de seguida ens imaginem que anem..., de seguida... i llavors el salt a primària és molt trencador a vegades, i ja t'ho diuen tant, perquè a vegades sents pares que diuen: o és que ja està fent primer, i els deures, i ha de ser conscient, i penses ostres que té 6 anys... si ja el fem ja ser un adult, s'està perdent molt de part de la vida que li toca i que aquí si que és potent, a infantil si, si però no ho conec tant perquè he estat molt més a primària.

I: Jo vaig estar fent, en pràctiques, vaig estar fent això, també aplicant una miqueta la dramatització, però és això, també vas molt perduda i no saps

com poder aplicar. I clar tenia P3 i P4, però. I clar, era potser molt més guiat, que no pas aquest joc més simbòlic potser. O sigui, jo començava la sessió explicant un conte i a través d'aquell conte fèiem activitats, no de, més amb el cos per poder, per exemple fèiem, el joc de la Rínxols d'or, el conte, i després anàvem a dramatitzar tot el conte, tota la història no, a través de ens passem pel bosc, ara anirem cap aquí, més aquest joc dramàtic de representar el conte, i jo trobo per exemple, vaig fer tres sessions, només, perquè no donava més les pràctiques, però em trobava amb això que amb tres sessions ja veus un canvi brutal a l'hora d'expressar-se o aquest fet de deixar que també siguin una mica ells i que ara sóc un llop i, no sé, aquest fet de convertir-se és brutal.

M: No i a més,

I: L'expressió que surt espontània...

M: I moltes vegades el nen que tens quiet a l'aula, i que és tant bon nen, i que escolta molt, i que és tant bon nen, i que per tant, ja comença a fer el rol de jo sóc el bon nen, no? A partir de la dramatització doncs, aquell nen pot fer de llop i de malvat, i serà el més ferotge i li sortirà tot allò, perquè ho necessita, perquè és que clar, aquesta llibertat, de personatge, però amb els nens de P3, P4 i P5 el joc de personatge, de fer veure que són a partir de dos personatges cap a on van, fffff... És desbordant eh? Uau quina capacitat. Si que xuclen de la vida....

I: Si, si, a vegades això mateix, a l'escola de pràctiques hi havia tot el passadís tot muntat amb diferents jocs simbòlics, i el dia que hi jugaven, clar, a vegades és allò que tenies feina i no podies estar tampoc, bueno, era allò més vigilant que no pas, però el dia que t'hi ficaves a dintre, vinga va ara me'n vaig a comprar, bueno... A més, et seguien a viam a on portaves tu també la història i on portaves...

M: El teu joc.

I: Si, si el meu joc. Perquè agafaves una nina i et posaves allà al mig: ai que està molt malalta, i els nanos ja venien allà amb la nina o a fer, a curar-la, es posaven de metges ràpid, és molt...

M: A més fan molt riure aquestes edats perquè quan juguen i tu jugues, a vegades et pauten molt.

I: Molt.

M: No, ara digues això, i tu: ai quin mal, deu és que no em trobo gens bé, i ara digues que vol: puc anar al metge? Si us plau, i ara digues.... Tu estan pautan... Perquè el joc no els hi giressis, ara no m'ho gireu, perquè tinc molt car cap a on vull anar.

I: Són molt macos.

M: Si i nets, amb aquesta netedat. Si.

I: Bueno, doncs era això...

M: Ah, molt no Irene?

I: Home, doncs m'ha ajudat molt poder veure també com ho apliques tu.

M: A mi m'ha agradat molt poder-ho explicar...

I: Crec que fas una bona feina.

M: Si, de fet, és que m'agrada molt, però m'agrada perquè hi crec. Si a vegades penso ostres llàstima, que moltes vegades, coi cadascú, cada persona té les seves aficions no? I poder un mestre és molt músic, o un mestre es molt bon hortelà, o un mestre és molt bon jardiner, o és un crac de les tecnologies, i perquè no, és partir, això és dramatització també eh?, és a dir, la meva passió, tal com explicaré a partir d'aquí els diferents temes que toco és un regal, tu formes part d'un temps de la seva vida, no no més, i per tant, tot el que sigui vivencial, això, ho recordaran, i tot el què és vivencial i descoberta ho recordaran. Hi ha un psicòleg que deia que l'educació, i vaig pensar, ostres tu!, és que diu, que l'educació és el que queda quan s'oblida tot el què s'ha après, i és el que queda, i és veritat és quan tu recordes allò que vaig fer, en aquell determinat moment, o quan vam anar al riu i vam trobar no sé què...

I: És que són aquests petits detalls els que se't queden, jo penso a vegades, no, quan jo estava a l'escola i lo què et ve sempre a la ment són aquests petits detalls, ostres aquesta mestra feia titelles, i ens explicava això, i fèiem... I és tot això el que et queda...

M: Allò que disfrutes fent-ho. I a vegades és a partir dels teus hobbies, del què creus...

I: del què t'agrada perquè hi gaudeixes...

M: Ja tenim una formació, per això som a l'aula, no? Aquesta formació que és tant important per posar-nos d'acord, però llavors, ha de sortir cadascú com és i això suma també com a equips de mestres. I no: es que aquesta

sempre fa, o aquella no... no el contrari, ostres quina sort que aquella fa allò i jo puc fer això i entre tots sumem

I: Exacte.

M: I això costa a vegades d'entendre i de..., però jo crec que seríem més feliços.

I: No però és veritat.

M: Sí, sí. A vegades som molt tallades d'ales: això no ho puc, això no sé què... i els nens iguals, i és que han de ser així, així, així, i pam, pam, pam van sortint, com diu en Tonucci, no? Aquells dibuixos de la fàbrica, aquests si i els residus, bueno les restes que surten que no els han pogut domar, tu no! No anem a adoctrinar, no anem a fer res, llibertat. Llibertat des d'una proposta eh? Però que cadascú treballi. Llavors tot aquest tema de coneixements previs que queda com, com cadascú treballa els coneixements previs mira, és fantàstic, a més, per exemple, els resums hi ha un exercici que és la pilota creativa i abans de fer un examen o una prova, per adonar-se de què, dic, mira no podem sortir del tema eh? Però comencem a tractar, jo què sé, per exemple hores, l'altre quarts, l'altre rellotge, l'altre cuina, l'altre no sé què... es van tirant la pilota i van dient, doncs, quan han acabat ho han tocat tot... I és ven bé, el pam, pam, és a dir, ja ho sé, ja ho sé, de què va ja ho sé, a vegades fem resums d'una determinada manera que els pautes tu, doncs, moltes vegades fem això, primer fem això i després ho fem per escrit si cal...

I: Exacte.

M: I és que ja et dic, dóna tant... I talla'm perquè jo aniria xerrant.

I: No, ja es bo!

M: (riem) Aquí a la Universitat ho diem, si tot això no ens serveix per aplicar-ho a l'escola, no sé què estem fent... no serveix de res, però si jo estic aquí treballant d'una manera que a mi realment em fa descobrir, coi aplica-ho, a veure què et donen i tu aprens molt, perquè clar, això de que jo sé molt no, no, perquè cada, moltes vegades quan ens adonem de què necessiten ja hem fet tard... Ja tornes a tenir una nova generació que no necessita allò, ja tornes a fer tard, per tant, val més que els escoltem.

I: Si ja és això.

M: Escoltem-los a veure, perquè els de fa cinc anys no tenen res a veure amb els d'ara, amb les vivències que tenen que no, si que et passen pels

mateixos filtres, vull dir que cada edat té les seves maneres d'escoltar-te si, però els estímuls són diferents.

I: Veritat...

M: Molt bé, Irene.

I: Molt bé doncs.

M: Bueno, si qualsevol cosa, ja ho saps, el

I: T'envio un mail o qualsevol cosa.

M: Sí.

Ens acomiadem, recordant que per qualsevol dubte, qüestió, puc fer-li arribar via correu electrònic.

4. Transcripció entrevista a Marta Esmarats

Transcripció de l'entrevista realitzada a Marta Esmarats el dia 17 d'abril de 2013, a les onze del matí.

Per tal de dur a terme l'entrevista quedem a la plaça de Vic, adaptant-me a les necessitats d'ella i la seva filla Alina. L'entrevista dura una hora aproximadament.

Abans de començar l'entrevista situo una mica a la Marta, li explico de què va el meu TFG i l'objectiu de l'entrevista, el qual és conèixer l'experiència personal de diferents professionals pel què fa a la dramatització.

Després d'aquesta petita introducció, comencem l'entrevista:

Irene: Començo, viam si va... si ja va. Era una mica, quina formació tens.

Marta: Val, mira jo vaig fer Art Dramàtic a l'institut del teatre, i després vaig fer una formació de Hatha Yoga, i després vaig fer el Magisteri.

I: Infantil, Primària...

M: D'Educació Física. Sí.

I: Molt bé.

M: Perquè era el, bueno, jo volia fer algú d'educació que fos més pràctic a una pedagogia però que no fos molt, com si diguéssim, de les típiques assignatures, i llavors vaig mirar on es podia encabir més la part que a mi m'agradava més de moviment i més creativa i vaig veure que l'educació física, tot i que després potser he vist que poquet, que si que hi és, però hi havia poquet.

I: Està bé, una bona formació tens. Llavors, has estat amb alguna escola o treballes amb alguna escola actualment.

M: Escola primària o infantil vols dir?

I: Si.

M: Val, jo ara actualment faig de mama i treballo aquí a l'Institut, bueno, el que abans eren els cursos de l'Institut del teatre de Vic, que ara formen part de la Fundació d'Educació i Art de l'Ajuntament.

I: AH, Molt bé!

M: Si, que aquest any s'han canviat. I dono un curs a adolescents de 12 a 14 i d'adults aquest any. Però vas variant, potser un any et toca de 14 a 16 i adults, o de 12 a 14 i 14 i 16, depèn. Llavors, què més, dono classes aquí a la Universitat d'Expressió Corporal, aquest any és el primer any,

I: Primària?

M: Amb Mestres d'Educació Infantil. Després... *(parla amb una altra mare que té la seva filla a la sorrera de la plaça)* Llavors, a escoles, vaig estar, quan vaig acabar l'Institut del teatre, vaig ficar-me a treballar, bueno, de bolos i coses, però sempre estava fora d'aquí, llavors, com em vaig ficar a estudiar lo de ioga, també tenia més ganes d'estar amb la meva parella aquí, bueno intentar de fer coses que et venien més de gust, doncs em vaig ficar a treballar a, jo vaig estudiar a Terrassa amb una escola que va sortir a Mata de Pera, des de l'institut del teatre els hi van demanar algú que pogués fer deu hores de teatre des de P3 fins a 6è, o sigui P3, P4, P5, 1r... fins a sisè, llavors, la seva idea era, a dintre de l'horari lectiu, fer deu hores per cada curs, vale, i aquestes hores les trèiem doncs d'altres àrees que creien que tenien relació, com llengua catalana, de gimnàs, ai d'educació física, bueno, de totes aquestes àrees que creien, com que l'art dramàtic és tant transversal...

I: Si exacte...

M: Doncs que podien agafar de diferents parts, no? I perquè no fos tant bolet de fer-ho fora de l'horari lectiu. I llavors vam fer això, i vaig fer això durant 4 anys, em sembla, si no m'equivoco, i després li vaig passar a una companya que està, que també és d'aquí Vic, que ho va estar fent uns altres anys, em sembla 3 més o 4 més, i ara encara es continua fent, vull dir, hi ha una altre noia de l'Institut que també ho continua fent. Llavors, això mateix ho vaig fer en uns cursos de l'Escola de l'Era de Tona, que després quan vaig començar la carrera aquí a la Universitat de Vic ho va agafar els de Teatre Art, un altre gent que fan teatre per les escoles, no sé si els coneixes.

I: No.

M: Són d'aquí Vic, bueno. Perquè per horaris i tot era incompatible anar als matins allà i... fer. Ja però el què passa és que a l'Era no vam fer tots els cursos només vam fer quart i cinquè; o tercer i quart; tercer, quart i cinquè o algú així.

I: Val.

M: I també, era el mateix esquema, deu hores i llavors era clar, quan jo vaig fer-ho a l'Era, que ja tenia més contacte amb coses d'educació i més experiència, que al principi era novata i no sabia res, doncs, ara tampoc ser massa eh? Perquè clar, cada lloc és diferent, és molt diferent donar classes amb una escola amb un grup de vint i pico i a dintre d'un horari lectiu en un moment determinat que et fiquen, de deu a onze, que amb un horari extraescolar que s'apunta qui vol, que potser tens quinze nanos, que és varietat d'edat al mateix grup, és diferent. Llavors a l'escola, a qui a l'Era, era dintre de l'aula i vam treballar una miqueta jo vaig intentar ficar lo que a mi m'interessava de treball cooperatiu d'això de treballar en grups cooperatius, i tot, però clar no deixava de ser sempre que vulguis una mica bolet.

(Parla amb l'altre mare de la sorrera, per veure què ha passat, si li havia tirat sorra o què)

Seguim al minut: 05:18

M: Bueno, llavors així de coles que m'has dit, llavors tot lo altre, això és lo en referència a l'escola d'educació infantil i primària i llavors tot lo altre a nivell laboral ha sigut dins de l'adolescència, que vaig estar durant 4 o 5 anys o més, en una associació que es deia Brou d'Arts Escèniques que van agafar uns cursos que feia la Diputació de Barcelona a diferents pobles o ciutats de la província de Barcelona i llavors això estava molt bé perquè estaven totalment subvencionats i per exemple a qui a Vic s'hi podia apuntar qualsevol adolescents de qualsevol institut d'aquí Vic, inclús l'escola l'Escorial, l'IES Vic, el Jaume Callís i llavors s'apuntaven i fèiem un taller durant tot el curs i al final fèiem una representació, per tant es podia apuntar qui volgués, no s'havia de pagar ni res, i també a Centelles, a Manlleu, a diferents lloc, i llavors tots aquests profes érem llicenciats en Art Dramàtic, havíem fet, molts teníem el postgrau de Pedagogia que havíem fet aquí a l'Institut o algun estudi d'educació, o molta experiència donant classes de teatre i llavors aquesta gent de Brou i Arts Escèniques que la que ho portava era la Gemma Argelaga que està ficada a la Universitat, sinó m'equivoco eh? A Barcelona o a l'IFE o això de formació continuada i llavors

ella va fer el seu Doctorat en això sobre Pedagogia Teatral i es clar estava molt enfocat i pensat en com utilitzar l'art dramàtic a dintre de l'educació, no com per formar actors, sinó com per eines de, que bueno tu ja ho deus saber, tot el què en pots treure de fer Art Dramàtic a l'escola que és una passada moltíssim. Jo per exemple ara amb les mestres aquestes d'educació infantil, que fan segon, moltes en sa vida, la seva majoria no havien fet algo de teatre, de dansa, o algo així d'arts escèniques, només puntualment si al seu cole havien fet els pastorets o algo, llavors moltes si no tenien un interès personal, no havien fet res d'això, i durant aquest assignatura que és súper curta, són deu hores, ai, deu sessions d'una hora i mitja, doncs, resulta que ui espera. (atén a la seva filla).

I: Amb aquestes deus sessions... estàvem dient...

M: Ah! Si, vale. Doncs, llavors una de les maneres d'avaluar-se fan un diari personal elles, no, de totes les sessions, i van apuntant tot el què anem fent, com se senten, com ho adaptariem per fer-ho amb els nens, i llavors van fent reflexions de tant en tant en aquest diari no? I llavors jo això és una eina també meva d'avaluació on només ho mira la persona que ho escriu i jo, no? I ahir en corregia...

I: En tinc força experiència...

M: Ah vale, que tu l'has fet.

I: Si, si. Amb la Dolors vaja.

M: Ah val, molt bé. Clar. Doncs ahir corregia, i en algunes, bastantes, ficava: "trobem increïble..." una ho deia ahir que fins i tot li deia al meu company, clar això és per mi sola, però no li vaig dir a la noia, mira què Miquel que fort no? Perquè una deia: "es escandalós, deia, és escandalós! Que una eina tan útil per treballar les relacions interpersonals, del coneixement personal, és a dir, que tan interessant és coneixe't a tu mateix per el tema de l'educació emocional, de com relacionar-te amb els altres, per el tema de l'empatia, per després poder aprendre més, perquè estàs en relació i tens molt més interès per el món, per les coses no, i saps quines són les teves fortaleses, les teves habilitats, com algo com l'art dramàtic que et pot ajudar a treballar això no ho hagi fet mai ella, ni a l'infantil, ni la primària, ni la secundària! Que hagi tingut que arribar a la Universitat i fer deu sessions mierdosilles d'una hora i mitja i que ella caigui que amb allò ha descobertes coses molt al·lucinants. Quan tu com a profe dius: és fantàstic

poder fer aquestes deu sessions, però ostres... perquè elles veuen que amb això en trauran molt utilitat, saps? I veuen que hi ha moltes mancances a nivell expressiu i molt, molt, no ho diuen així però jo penso que de la manera que ho escriuen estan dient que com algo com analfabetisme.

I: Jo ho crec.

M: Analfabetisme total, perquè suposo que, i no es gens escandalós, perquè tu vas a veure una coral i no? A mi em va passar anant a veure un pessebre vivent eh? Vaig anar a veure un pessebre vivent hi havia allà gent que, bueno actuant, i ostres era súper bèstia, és igual, perquè és amateur i ho fa la gent així... i és per passar-s'ho bé, però era tant escandalós que el text el diguessin com llegit al revés, i era súper feixuc, i el públic no sabia on mirar, però s'aguantava, saps? Es resistia, perquè no hi ha, com si diguéssim, cultura de dir: "ostia que bèstia", i jo pensava: t'imagines que això hagués sigut una coral? O sigui una coral que canta i es fica a cantar i fan milions de galls? La gent hagués dit: "Uala que malament que canten no?" però clar en teatre encara estàs un punt encara per sota, i en dansa ja ni te digo. Però clar, hi ha zero coneixement.

I: Si, si, exacte. Però jo ho crec que aquest analfabetisme hi és, que hi ha poca formació, o es fa servir poc a l'escola aquesta eina. Pot ser és per por els mestres o tenen poca formació...

M: Si, jo crec que per desconeixement perquè un cop ho coneixen diuen: "Ah, era això?" Perquè hi ha molt, la idea, moltes vegades, també això en els diaris ho fiquen els alumnes: "no m'imaginava que fos així, no m'imaginava que fer això, expressió corporal, fos fer coses amb grup" diuen.

I: Si com dinàmiques amb grup.

M: Si, m'imaginava que seria sortir allà, l'experiència que ells en tenen surrealista d'algunes escoles de memoritzar algo i sortir davant del grup, com una experiència a vegades com un punt humiliant per gent, saps? I dius, no que ha de ser tot el contrari, que s'ha de desenvolupar en un ambient d'absoluta confiança perquè tu tinguis llibertat per expressar-te no?

I: A vegades, és això, l'expressió corporal potser la relacionem, i ens equivoquem, al fet de fer teatre, de sortir davant de tothom i fer una obra, i ens perdem en aquest procés que és l'important, jo crec.

M: Clar, perquè a més, a dintre de l'escola, clar lo interessant no és fer la representació teatral, i menys en aquestes edats d'infantil i tal, però, i també el noms és complexa, perquè (saluda el seu entorn) ... Bueno això de noms, perquè es diu "expressió corporal" aquí a la universitat, val, també estaria bé investigar perquè té aquest títol i no "teatre" o...

I: Dramatització.

M: Dramatització, joc dramàtic. Perquè en aquesta àrea, fem, treballen, llegeixen tres articles molt breus, de tres autors, i un d'ells, la Tejerina, la Isabel Tejerina parla de la paraula aquesta "drama" no? I què, clar jo els hi vaig demanar a les meves alumnes: "vosaltres si no haguéssiu sentit res? Drama sona a algo dramàtic, de tragèdia

I: de tragèdia, si, si...

M: Res amb teatre... I si dius art dramàtic sona que, què? L'art de què? De plorar? És algo molt, vull dir que no associes amb teatre, i teatre ho associes amb una representació per tant, falta com cultura de saber quin nom hi fem, o joc dramàtic potser que llavors si és joc ja té aquest component lúdic i això, i que l'objectiu no és fer una representació final, sinó utilitzar les eines i els jocs que et donen, això, per bueno l'educació més integral que abarqui tots els camps que conformen una persona... Que no només el teatre serveix eh? Però, bueno jo penso, ja que ho tenim i que quan ho fas amb les mestres diuen "ostres, això ens a servirà moltíssim eh?" A qualsevol etapa, perquè les d'infantil et diuen "sobretot a infantil" i llavors estic segura que una de primària diria "sobretot a primària", vull dir que és depèn per el que tu estiguis fent en aquell moment, que dius allà ho puc utilitzar i si et motiva, sobretot si et motiva, sinó et motiva...

I: Si jo ho crec, que t'ha d'agradar també fer-ho i hi has de gaudir-hi tu també a l'hora de fer...

M: Però també hi ha alumnes que et diuen: "jo havia fet expressió corporal a un mòdul o a no sé què i no sé quantos, i la meva experiència és tan diversa d'aquesta, tan diferent diu, que estava, una em va dir: clar era un professor que ens humiliava una mica perquè havíem de sortir constantment a fer exercicis soles i clar, llavors també com que és algo que no ha estat mai dintre de l'educació i no sé què, doncs també és molt campí qui pugui, és tant ampli que jo penso que és molt important tenir una miqueta de guia com la que et pot donar aquest Tomàs Motos, gent que

t'estructura una miqueta i et diu: Ei a veure, anem-se a ficar, ja que la gent que ha estudiat coses d'educació a nivell de cada etapa, amb els nanos més o menys què es pot fer o experiències que hi ha hagut en altres països que fa més temps que ho fan, què pot servir com per estructurar i donar una miqueta, davant de les altres àrees de coneixement, com per justificar-te, perquè tu, la gent que ho fem, ja ho tens claríssim de que allò serveix, però per convèncer a vegades els altres de dir: ei que això no és anar allà a jugar i no fer res, sinó que, igual com dieu que jugar és tant important, el teatre en sí és joc, per tant, bueno és que té, jo penso que té molt futur. Si, i si es fa a la Universitat per mi ja és fua,

I: Ja és molt, vull dir és tot un pas.

M: Si, si i tant. I llavors doncs, cada vegada la societat, clar és que tot va en pack, no? Si es fa a la Universitat i les mestres agafen una miqueta de consciència llavors potser ho fan a l'escola i potser a l'escola els nanos estan una mica més formats i quan surten a fora són més crítics amb el què van a veure. Jo paral·lelament a això, o sigui la meva feina, com si diguéssim d'on trec la majoria del meu sou, no és de donar classes sinó que és de rondallaire, que faig contes i anem a explicar contes a biblioteques, centres cívics, i tot això no, llavors és més com espectacles de petit format, vale, tipo titelles, no sé què, allà on fiques la teva part més creativa i vaig per les biblioteques, i ara estem fent teatre d'ombres i tal, però a vegades m'he trobat a llocs que ara amb la crisi no hi ha pressupost i et diuen: "no, no en tenim de pressupost, no ho podem fer, ens sap molt de greu i tal" i els hi sap molt de greu, però m'he trobat, clar fa dues setmanes em vaig trobar amb un cas que va ser com una mica depriment no? El meu company em va dir "Marta no et deprimeixis" perquè ella no ho ha fet sense cap mala intenció però tu des del teu punt de vista, dius ostres és que és fortíssim... Era una biblioteca, i una bibliotecària em deia: "no, no si nosaltres aquest aspecte el tenim solucionadíssim, lo de l'hora del conte o lo dels espectacles diu, "venen els del casal d'avis, o el del grup de mares de no sé què, perquè ells ja ho fan més o menys, i els nens són tan agraïts que els hi fas qualsevol cosa i estan contents". I vaig pensar: "si, segur que si, que els avis ho fan amb tot l'amor i inclús segur que ho fan molt bé". Però que fortio, si els hi dones qualsevol cosa als nens i dius, ei que perquè siguin nens i no diguin, m'entens? Volen qualsevol cosa perquè no coneixen altres coses i

potser si els hi fiquessis al costat una que, no sé, i llavors clar i m'ho deien a mi amb tota la d'allò i jo dic: "ja no però a vegades veure coses que algú s'ho ha assajat i que s'ha format en això et pot donar un punt més interessant o diferents i tal..." No li vaig pas dir eh? Perquè ho va dir tope, però vaig sortir en plan: meerda som totalment zero, no servim per res, no?

I: Per explicar contes també es cau en aquest prejudici que tothom val no?

M: Tothom val eh? El què passa és que quan et paguen per això, quan et paguen, jo trobo, és a dir, quan tu esculls com a bibliotecària o no sé què, si tinguessis un criteri i una mica de, que haguessis trobat a la teva vida algo del què és el teatre o d'algo de formació d'arts escèniques o algo de sensibilitat artística en aquest aspecte, tindries més eines per decidir si tens vinc propostes a davant haver-hi qui li pagues els 100€ o els 150 o el què sigui que li pagues, a qui li pagues a qui et pot donar un servei allà artístic de més qualitat, saps? A l'avi que ho fa súper bé, i amb molt d'amor i que potser ja t'ho fa per la festa major o a gent que s'està formant per això i que va allà i li dona doncs una obra del què sigui: amb teatre d'ombres, amb titelles, sense està fet de qualsevol manera sinó ja, bueno com si tu ten vas a menjar a un restaurant que tu fa la teva àvia que segur que t'ho fa boníssim o te'n vas a un altre doncs que l'interessa l'hostaleria i s'ha format una mica i potser et pot fer un plat una mica diferent.

I: Sí, si...

M: Però bueno això és qüestió de conèixer-ho una mica, és un peix que es mossega la cua, tot va junt. És a dir, agafar consciència de tot, diferents àmbits, no només de l'educació, i llavors si li dones valor a això pots ser més crític a l'hora d'escollir què consumeixes. Que no val tot. Eh que no menjaries un pebrot caducat?

I: És el mateix, exacte.

M: Algú així.

I: Jo et volia fer més, potser més èmfasi, en com realitzar una sessió de dramatització. Com fer servir la dramatització amb els nens?

M: Amb quins nens, de quina edat?

I: Home si em parles d'infantil i primària per mi seria ideal.

M: No sé, suposo, que a veure hi ha moltes maneres, jo per exemple ara penso, suposo que m'ha influït molt el fet d'ara d'haver-me de llegir aquests

autors i tot això, per donar classes a la Universitat, que he pensat ostres això hagués estat bé fer-ho (saluda i atén la seva filla) Bueno, doncs aquesta gent com ara en Tomás Motos, el Mariano Dolci que ha estat amb el tema de les ombres a educació infantil, jo penso que et donen com eines i hi ha un munt de llibres ja escrits sobre experiències exitoses dintre les aules no? Llavors jo penso que el més important de tot és que l'equip directiu d'una escola i els mestres hi creguin.

I: Sí, és la base.

M: Que diguin vale va, perquè, per exemple, quan jo estava dintre l'escola fent això la majoria, ho va engegar la mestre d'educació física val, que era una apassionada d'això i que li agradava molt i tal, i va dir "això ho hem de fer Marta, perquè això segur que els hi servirà moltíssim, per expressar-se verbalment, per tenir un espai on expressar les seves emocions, etc... I jo estic segura que els mestres ho acceptaran i tal" i si generalment els mestres els hi agradava molt, però sempre tenies un mestre, que amb tota la bona voluntat i amb tot el desconeixement del món, entrava a l'aula i agafava els nens i deia: Vaaa nem a fer teiatru! I estava allà de caxondeo tio que per concentrar als nens deies, no, no, és que no és ven bé això. Ara anem a fer una relaxació, per començar, primer et relaxes tu, que els nens vegin que això és algo tan seriós com fer una classe de llengua o de matemàtiques i tan seriós per ser divertit, no sé com dir-t'ho. I llavors, això era la clau, jo crec que durava allà, perquè els mestres ho apollaven, si tu vas amb un lloc com a extraescolars que n'està convençut menys gent o no es percep des de tota la comunitat sempre serà més un bolet. I un cop estàs dintre de l'escola clar, lo ideal seria, crec jo, lo ideal seria que ho fessin els mestres saps, i que ho utilitzessin si ells volen, com a eina instrumental, és a dir, per quan no hi hagi l'escola amb tanta fragmentació horària, és a dir, que sigui més per projectes, o més global el coneixement, que no vol dir campí qui pugui, em refereixo que potser tu pots utilitzar una obra de teatre més cap a final de primària i secundària per treballar aspectes de llengua i tal, i no cal que ho facis en un extraescolar o en una assignatura de teatre, o si, perquè per exemple Laferriere diu "ei que el Teatre és prou útil i té prou de pes com per poder ser, si el sistema no canvia, com una assignatura en si", no cal justificar-se en què es pot fer en diferents àrees, saps, això depèn molt dels profes. I a educació infantil jo

penso que, per les mestres és una eina ja de per si, de formació personal, ja expressiva, com per elles utilitzar-les amb els nens, no cal que els nens tinguin una assignatura d'art dramàtic, si el tenen, una part d'expressió genial, perquè els nens necessiten moure's i expressar-se constantment però que no cal inclús que es digui teatre saps, un...

I: com una eina per introduir nous coneixements o per introduir les matèries...

M: Totalment.

I: Per recolzar una mica també.

M: Exacte. Jo penso que els mestres, jo penso que és un camp que molts mestres els interessa, clar utilitzes: la teva veu, les teves emocions constantment, perquè estàs clar, t'has de com més treballar tu com a persona que no pas com a fer tècniques d'educar no sé què. Clar tu no eduques el què saps sinó el què ets, llavors penso... Una companya em deia: ostres Marta, com ho podem fer... M'han demanat que amb això que hem fet ioga quines eines els hi puc donar perquè a P5 es peguen, es peguen, estan molt nerviosos i tal. Ostres Anna, i es van posar a riure per telèfon, perquè és com el teatre això del ioga, és que deia, clar el tema és que potser cada dia estaria bé fer abans de començar pues una hora de ioga o de algo, una disciplina que els calma internament que estàs més bé, i tu llavors ja entres a classe amb un altre energia. Quan hi ha un moment d'aquests de crispació a l'aula potser fer un break, no cal seguir l'horari perquè allà és prou important i que la mestra es calmi per poder transmetre, és que clar, estem els mestres histèrics dient Calmat! Calla un moment! Ves a seure! I clar estan allà pobres els nens que diuen "però si tu estàs més histèrica que jo!" Vull dir que seria com prendre consciència des de tenir l'espai com a mestre per poder reunir-te amb tranquil·litat, poder treballar bé, poder tenir els recursos per coordinar-te amb els altres, de formació personal que és donés importància al creixement personal als mestres i llavors això repercutiria també amb els alumnes, crec jo, segur.

I: Bueno va, nem a parlar una mica més del tema experiències, per exemple això, com organitzes una sessió.

M: Val, mira fem una cosa...

(Agafa la seva filla i ens preparem per marxar)

Seguim al minut: 24:23

M: Una classe... Clar quan jo vaig començar feia el què podia, segur que ho feia fatal, perquè clar, no saps, jo m'enrecordo allà a Mata de Pera a Educació Infantil que hi havia moments que era ostres, em plantejava una classe amb molts exercicis amb molts jocs i llavors no podia fer ni una tercera part, perquè? Per el meu desconeixement en l'etapa aquella i en el meu desconeixement absolut en educació, vale, no sabia res. Llavors te n'adones que no tothom pot fer classes. Ja, però a vegades t'hi topes no? Igual que jo dic que no val la pena escollir, igual amb l'educació, hi ha també molt intrusisme amb això, amb l'educació, sobretot ara, hem de fer un màster no, els llicenciats, per poder fer educació secundària, però fins aleshores potser a P5 tenies un filòleg, si, o un químic, o... I dius, ostres és l'etapa més potent a nivell que adquireixen coses del caràcter i dels coneixements per la vida i, total, gràcies a estar en contacte amb els mestres d'educació infantil i d'anar buscant, doncs, te n'adones que a cada edat hi ha diferents maneres d'organitzar la classe que poden anar millor no? Per exemple, a l'educació infantil, jo al final és el lloc on vaig acabar disfrutant, bueno més no perquè també m'agrada molt amb els adolescents però educació infantil és un camp molt lliure i molt obert i molt d'experimentació i llavors s'assembla molt al que tu podries fer com una classe de psicomotricitat és a dir, com si ara haguéssim de parlar com un mestre no? Hi ha un ritual d'entrada que els nens se centren, però això no vol dir que s'hagi de fer sempre així, però crec que això hi ajuda, llavors es treuen les sabates i dóna importància a l'espai, els hi expliques què farem, repeteixes unes dinàmiques que ells se senten segurs, pots fer coses i utilitzar-les que no són estrictament de l'art dramàtic, poden ser de la música no? Una cançó per començar, que té uns gestos coordinats, que podria ser també, bueno, és que tot és molt interdisciplinari, i llavors pots fer una activitat de joc lliure, on hi ha disfresses, on hi ha, és a dir, coses on els nens no fan teatre en sí, el què fan és joc lliure i en algun moment tu estàs observant en allà i veus que hi ha alguna cosa que s'assembla a algo

que seria el teatre no? Que el Mariano Dolci diu "això és el gargot teatral" que després si tu saps aprofitar-ho i desenvolupar una mica més endavant quan vingui el joc simbòlic després pots arribar a dir, va en comptes de jugar a metges ara farem que hi ha un públic i que els hi farem aquesta representació i, tu faràs de metge, tu faràs no sé què... però més endavant, no en l'educació infantil que són, és a dir, jo m'enrecordo que a vegades aquella obsessió per fer no sé què per els pares i surts allà i els nens quan surten a l'escenari saluden. Perquè clar aquesta consciència tan abstracte de ficar-se en la pell d'un personatge, quan encara pobres no saben ni qui són,

I: És molt difícil...

M: Sí, perquè és complexa, llavors clar, la primària ja varia, és diferent, ja també a nivell corporal i a nivell de relació amb els altres nens i a nivell de relació amb el medi, tens altres interessos, per tant, l'art dramàtic també s'adapta en els nens i també organitzes la classe de manera diferent, pots ja començar a fer jocs entremig en la part central de la sessió que desenvolupin diferents aspectes, per exemple treballar coses de ritme, d'espai, de no sé què, tot per acabar fent joc dramàtic que és allà on englobes tots aquests aspectes d'espai, de ritme, no sé ara ho estic dient així pensant en els exercicis que fem. I en què ho pots fer global, per exemple amb improvisacions, o amb petites escenes o petits muntatges que ells s'inventin, vale, ja ficant més normes, que a la secundària això ja és fins i tot, ells es poden escriure l'obra, saps? I muntar un taller a la secundària, o amb gent adulta, doncs, o al final de la primària, per exemple el Motos t'explica molt bé una possibilitat d'estructura d'una classe.

I: Si.

M: Entres, fas una presentació, un petit joc de trencar el gel, llavors pots fer una relaxació per posar el cos a punt i atén per estar per el què farem, per sortir de la dispersió externa, llavors pots fer un joc central més d'expressió que sigui el joc central, o que si vols un joc dramàtic que és on englobaria tots aquests aspectes i al final pots tornar a fer una relaxació si ha estat molt mogut o pots fer un feedback un lloc on expliques el què s'ha treballat com ho han viscut...

I: Retroacció que diu ell em sembla

M: Si, retroacció. I bueno, mira, jo penso que això va molt bé, com a mestra tu, per organitzar-te.

I: Si, et dóna moltes pautes, en Motos està molt bé.

M: Tu, sempre t'adaptes, t'organitzes la classe d'una manera, llavors arribes allà i, si saps copsar algu interessant que surt, ho saps caçar, doncs pot ser que la classe et surti genial i que els nanos s'ho passin molt bé. Si tu aquell dia, resulta que estàs molt capficat perquè tens la idea de que has de fer fins aquí en un assaig o d'un no sé què, se't trenca aquesta estructura i, és com tot, quan hi ha altres interessos que no només et fet que els nanos aprenguin, sinó que t'ha d'ensenyar no sé què, una obra de teatre, o has de fer un examen tal dia, o has de demostrar que no sé què, llavors això a vegades et varia les teves classes, i clar que potser aquell grup classe hi arribarà estupendo en aquella prova, aquella mostra, aquell examen, i un altre grup classe necessitaria molt més temps però clar, estàs dintre d'un sistema, dintre d'una manera llavors t'has d'anar adaptant de la millor manera que pots.

I: Si.

M: I a vegades jo, no dic que no sigui positiu tenir unes metes on arribar, perquè això també et motiva i amb una obra teatral motiva moltíssim fer-la davant de gent, però que a vegades, clar, és la mateixa edat, el mateix moment, no sé què, que dius ostres però jo necessitaria més temps o jo en necessitaria menys, o jo... jo, el grup vull dir eh? Nosaltres, perquè sempre és un treball de molt d'equip.

I: I també és això, l'evolució que hi ha d'infantil a la ESO, és a dir, també amb tots els rols que hi ha des d'autor, actor, de director, de públic, de crític...

M: Clar és molt interdisciplinar.

I: Tot això va evolucionant, potser comences amb només, per exemple aquest joc més dramàtic, aquest rol més d'actor i de jugar, i a poc a poc vas introduint aquests altres rols que arribes a la secundària que els fas tots.

M: Clar, si, si. Clar, clar, pots organitzar que dius ostres... Com que és tan global i té tants personatges que intervenen en poder fer un muntatge, per exemple, el què passa és que jo he barrejat abans quan et deia si tens una representació, perquè estava pensant en els tallers que jo faig aquí no? Que

sempre hi ha una representació final, que amb l'escola infantil-primària no té perquè ser-hi. No té perquè, vull dir que es pot fer, tu quan fas matemàtiques no has d'acabar resolent un problema matemàtic que resoldrà no sé què... Doncs, vull dir, fas matemàtiques per estructurar la ment per un munt de motius que jo no en tinc ni idea no? Però segur que es fa perquè és molt útil i jo hi confio. I la llengua igual, tu fas llengua per comunicar-te no per poder recitar de memòria no sé què... Pos amb teatre jo penso igual, que et dona aquestes habilitats que tu pots fer servir a la teva vida, a la teva feina, quan et convingui. No sé si això de la classe si t'he dit algo, si t'he aclarit algo.

I: Tenies algun ritual així força marcat quan començaves les classes?

M:Quina edat?

I: Amb infantil i després ja anirem a primària...

M: Si, si, si. Amb infantil doncs anàvem a fer la classe de teatre a l'aula de psicomotricitat perquè per sort en tenien, vale? Que és molt millor que fer-ho en un gimnàs que no té l'espai... Llavors allà entràvem, ens treiem les sabates i entràvem a dintre, ens seiem en uns bancs, tots així, asseguts amb cercle i llavors allà jo em ficava al davant i fèiem com una petita cançó amb mimada (mim) com de benvinguda, vale, que era com una mena de, però clar no necessiten escalfar físicament ja venen corrents del pati de no sé què no? Llavors fèiem com una mena de com per centrar-nos i per estar tots junts allà i perquè els provocava molt plaer fer algo tots junts que ja s'ho coneixien, llavors quan acabàvem de fer aquesta cançó amb aquests moviments mimats tots junts, jo els hi explicava què faríem durant la sessió, ells em preguntaven o així, si algun dia venien molt dispersos o hi havia pluja o era a la tarda, o el què sigui, doncs fèiem també un joc d'aquests de tancar els ulls i jo els hi feia un so i havien d'endevinar, més de concentració. I llavors hi jugàvem a l'aula, hi havia dies que hi havia més joc lliure, val, tipus que fèiem una mica de joc dramàtic tipus "Viatge al pol nord" i llavors jo fèiem com una petita guia, com una mica de joc simbòlic per el mig. (Parla amb l'Alina)... I altres dies no fèiem el joc dramàtic i fèiem per exemple jocs de, una mica més guiats, per exemple jo posava diferents músiques i amb aquelles músiques doncs si sonava més ràpida i tal doncs els nens els hi venia més ganes de ballar més ràpid o si era més suau doncs, si ens imaginàvem que estàvem ballant entre els núvols i que

era un moviment molt més fluït i molt més lent, o jo que sé, com tots els exercicis que coneixes no? I llavors al final, si que fèiem com una mena, molt agradable, una relaxació perquè els ajudava com per anar a la classe següent més tranquils i per posar-se les sabates d'una manera més tranquil·la i, perquè la majoria de vegades els jocs dramàtics que fèiem al mig eren molt vital, era molt mogut, llavors aquest última era per calmar les piles. Llavors sortien, es ficaven les sabates i tornaven a l'aula.

I: I primària?

M: A primària, clar fèiem...

I: Normalment sol canviar...

M: Si. No fèiem això, aquesta cosa al principi, però si que quan arribàvem ens assentàvem tots en cercle i explicàvem, deien alguns el què havien fet l'altre dia i el que faríem en aquesta classe, val? Jo els hi explicava el què faríem, si havia hagut algun canvi o sinó sé què... si tenien algun dubte, o algo, i llavors depèn el què ens toqués fer pel programa que haguéssim fet doncs fèiem els jocs o si per exemple en primària, depèn de quin curs estic pensat, que aprofitàvem i fèiem escenes del Quixot o de no sé què, que estiguessin fent a llengua amb castellà. Per treballar el castellà, perquè en aquella escola de Matadepera la llengua que parlaven més bé i que, igual que aquí Vic, el Català. Llavors, dèiem, va què ens pot ajudar més a reforçar el castellà, i fèiem doncs, allà s'havien d'aprendre trossos de textos, i fer com una representació, muntar escenes del Quixot adaptat a la seva edat en castellà no? O una altre àrea fèiem que amb una altre etapa hi havíem afegit coses de ioga, perquè encara no havia fet i m'interessava, llavors per fer, per exemple agafàvem de la sana totes les posicions d'animals i fèiem les ioga sana però a més a més, havíem de fer tota l'expressió de l'animal, però això a primària, primer i segon, que són més petits i encara els hi agrada fer coses així dels animals, però més grans et diran que els animals els facis tu.

I: Sí, directament...

M: I bueno, no sé al final també una relaxació, sempre a la primària, és que jo la relaxació aquestes, depèn de la classe, si ha sigut molt moguda fins als adults és súper d'agrar. Vull dir, i t'ho demanen. Allò ens agrada moltíssim, ho necessitem molt. Ara, si per exemple, amb els de secundària-adults, tu els hi fas una classe que al final ja ha sigut prou tranqui-la i no sé què, no

necessites llavors, és molt escoltar, a veure què, vull dir que l'esquema et va molt bé però tu pots adaptar.

I: Va per acabar, com definiries dramatització?

M: Dramatització?

I: Ja té matat...

M: Dramatització, doncs jo ho entendria, per teatralització, no? O sigui, els diferents jocs, tècniques, que tu pots fer servir del teatre per utilitzar a l'escola o a l'educació en general, però per exemple dramatitzar un text seria convertir-lo en què es pugui ser representat clar, si estem parlant només dintre de l'educació, dramatització per mi seria aquell espai on s'utilitza aquells jocs, aquelles tècniques de teatre per expressar-se amb el cos, la veu, les emocions.

I: Quines eines creus que són més importants per poder transmetre, quan fas les classes de així de teatre, de dramatització, ...

M: Quines eines del teatre?

I: Si.

M: Per un mestre? Què en pot treure un mestre del teatre?

I: No, més què li pots donar amb els nens.

M: Val... Jo penso que un nen que té la possibilitat de fer classe de joc dramàtic crec que li pot donar moltes eines de treball en equip, val? De relacionar-se amb altres nens, de construir algo junts, sobretot a partir de la primària. Perquè hi és absolutament sempre, per no dir quan fas jocs individuals, és sempre treball en equip perquè quan fas escenes o fas obres, sempre estàs en comunicació i diàleg, inclús un monòleg, necessites el públic, sempre estàs en comunicació, llavors jo penso que aquests nens aprendran molt a treballar amb l'altre. I per treballar amb l'altre doncs hauran de desenvolupar habilitats socials, no sé com es diuen, interpersonals, això per una banda, llavors el fet d'utilitzar la llengua, si fas, utilitzes doncs textos literaris o textos dramàtics doncs milloraran l'expressió oral, perquè no només els llegim en teatre sinó que els has d'interpretar, per tant te'ls rellegeixes, te'ls llegeixes, els expresses de mil maneres, fiques en pràctica, dones vida al text,

I: L'has de comprendre també.

M: Molt bé, per això ajuda molt a la comprensió de textos i a l'expressió oral, moltíssim. També crec que el fet de ficar-te en la pell d'altres

personatges fa que tu visquis emocions que tu potser a la teva vida no els has viscut en aquestes intensitats o aquest tipus d'emocions, o situacions, i fa que tu puguis entendre a altres persones que poden estar en aquesta situació, no? I llavors et dóna, també pots treballar la intel·ligència emocional, l'empatia, moltes habilitats que formen part de la intel·ligència emocional amb teatre les pots tocar, passa que ha d'haver-hi aquesta retroacció, aquesta consciència, perquè sinó, vull dir, si no n'ets conscient del què fas tampoc acabes com per aprendre-ho bé no? Perquè sigui significatiu l'aprenentatge. Penso que també pots prendre molta consciència que és bàsic per després modificar les coses, prendre consciència de veure com estàs tu a nivell corporal, a nivell de relació amb els altres, bueno tot el què hem dit... però a nivell corporal moltíssim, perquè el cos té molta relació amb les teves emocions, amb com penses, en com vius, i això fa que tu tinguis un patró corporal d'anar pel món, i pots arribar a conèixer molt de la teva pròpia història, ostres, com és que jo camino així, pots arribar a mirar la teva família, pots arribar a mirar la teva cultura, et dona, et genera com un interès, per conèixer a nivell social, perquè com que l'eina de treball al teatre ets tu mateix, doncs i, tu mateix formes part d'una societat t'acaba interessant tot per poder-te comprendre, no sé com dir-t'ho, llavors et dona aquesta cosa de coneixement personal, si t'hi fixes clar i t'interessa, i llavors, clar, totes les habilitats que treballes per ser un bon actor, que és, que són molt interdisciplinàries, com la música, que ja inclou doncs el ritme, la percepció, la sensibilitat, de les pauses, de tot el que tindria aquest art del teatre, que és tant interdisciplinari, també tu, de manera indirecta perquè vas fent una obra on s'hi va treballant tot això tu també vas aprenent no?

I: Exacte.

M: Vull dir que... és que és tant semblant a la vida, és que és com una còpia de la vida, fer una obra de teatre, llavors clar tu, per intentar fer-ho al màxim de veritat, has de poder conèixer-te a tu mateix per modificar i per poder com empatitzar i crear algo molt similar, perquè la gent s'emocioni quan et miri, o perquè la gent li arribi algo de comunicació, a vegades sense emocionar-se, et fa reflexionar, o senzillament veu algo estètic molt bonic. I llavors a nivell estètic jo penso que també hi ha, quan fas algo creatiu,

aprens a expressar-te amb altres llenguatges, i l'estètica és molt important llavors també, llavors podríem incloure les arts plàstiques.

I: Exacte. És tant global.

M: Sí, és molt global.

I: S'ha de fer.

M: Si, si.

I: S'ha de fer servir.

M: Si, ben organitzat, ven planejat, perquè a vegades en parlem amb gent que fa, això, quan tu escoltis aquesta gravació diràs madre mia no? Quin caos, està per la seva filla, intenta raonar algo interessant i del què sap i es fot un caos...

I: No si n'estic aprenent molt!

M: Si home!

I: No, no i tant!

M: Però vull dir, que a vegades en parlem amb gent que fem això i diem si, es veritat, ho tenim molt clar però com que és algo, que més que ser explicat ha de ser experimentat a l'hora de ficar-li veu et passa això que em passa a mi ara, que no saps per on començar i crec que si que hauríem de saber per on començar. Llavors gent com en Motos i tot això, t'ajuda a estructurar-te i a poder donar-li pes i valor a dintre de l'educació enfront altres àrees, que poden veure-ho com "ostres ara una altre cosa que hem d'educar a l'escola?" i dius, no, no és una altre cosa és una cosa que aglutinar molt bé totes les vostres àrees i donar-li valor no?

I: Creus que, per la teva experiència, que s'aplica a les escoles? O que encara se'n podria treure més suc.

M: Sempre, sempre se'n pot treure molt més i tant. O sigui, jo tinc molt poca experiència només les escoles que jo he anat, clar d'escoles n'hi ha mil milions! Però jo estic segura que cada vegada es valora més. Hi ha moltes escoles que es fa teatre, a nivell d'extraescolar, vale, però també hi ha, allò que va sortir de la sisena hora que molta gent va dir, doncs va fem-hi algu de teatre o d'expressió corporal o de diferents coses així. I si que hi ha interès el què passa és que no està, com si diguéssim, si anés per categories l'escola, que és fatal parlar així, però si que en el fons acabes fent això, a nivell de pes curricular i tal, tu quan et llegeixes el currículum d'educació infantil i el de primària dius "ostres però si un munt d'habilitats i

objectius que es volen aconseguir es poden treballar amb l'art dramàtic inclús l'art dramàtic està inclòs, però quan vas a l'escola on és? Perquè a la primària es fragmenta tan per àrees i horaris, majoritàriament eh? Hi ha escoles que no, però majoritàriament, que clar, no hi ha el dimarts i el dijous de 11 a 12 d'art dramàtic. Aleshores clar, mentre es funcioni d'aquesta manera tan fragmentada i tal, com que això no forma part d'una assignatura d'aquestes clàssiques...

I: A infantil, és que dramatització i teatre no es fan esment que es digui, no es diu la paraula en si eh?

M: Si però si que es fa.

I: Molts dels objectius si que van molt relacionats amb els objectius de dramatització, de teatre.

M: Una mestra quan explica un conte ella és un model, d'expressió oral i en general, llavors... (atén la seva filla) Per tant, no hi ha l'àrea aquesta però com que educació infantil no està tan fragmentat si que tenen moltes possibilitats de treballar-ho, les mestres... com una eina expressiva per comunicar-se amb els nens, per empatitzar millor amb els nens. I jo penso que tenen tantes oportunitats i ho fan tant.

I: Si.

M: És que ja des del primer moment que entren a la classe quan canten la cançó del bon dia, quan expliquen un conte...

I: És constant.

M: Sí, és constant. Que seria injust dir "home clar, com que no fan teatre, no ho fan servir..." No, no és veritat, fan servir molt les eines que tu podries millorar fent art dramàtic.

I: Jo amb el meu treball veig com dues branques per la dramatització. Una que seria fer sessions de dramatització més enfocades als continguts d'aprendre aquesta expressió i donar un espai, més les sessions que parlàvem, i l'altre visió, l'altre branca que veig és el fet més com una eina dintre de l'aula, és a dir, que la mestra ho utilitza per introduir o per recolzar alguns coneixements... Per comunicar-se, exacte. Crec que potser hi és més aquesta segona branca on la mestra fa servir diàriament que no pas la...

M: Que els nens també tinguin l'oportunitat de viure com un aprenentatge de dir " ah, vale! Així que això es pot aprendre... o sigui que això es pot

millorar... és a dir, de prendre'n consciència si tu tens una assignatura que et diuen a veure, anem a treballar la veu i el cos, perquè com que és una eina que tu fas servir per la teva vida i quan treballis, depèn de la feina que vols fer, moltíssima també és una part que faràs servir molt doncs, nem a aprendre sobre això... Sobre com utilitzar la veu, com cuidar el cos, com tenir cura de la veu, com tenir cura del cos, com tenir cura de relacionar-te amb els altres d'una manera ecològica, sense fer-nos mal. Per treure'n el millor no? I jo penso que sí, que per exemple amb això del treball cooperatiu, que jo trobo súper interessant a l'educació, i que tan a infantil com a primària és com bàsic, el fet aquest d'anar traient això de la competitivitat que és que no l'entenc massa amb l'educació. Però bueno, ja sí, tu i jo ho veiem tan bé, però a la Universitat hi ha gent que entén perfectament el tema que s'ha de competir inclús a nivell esportiu, vull dir, jo m'enrecordo de xerrades que deien, no, no, és que tu a la vida et trobaràs molts àmbits de competitivitat i per tant has d'haver competit abans per saber on et fiques, vull dir...

I: Però és la societat en sí... Que ens tira a aquesta competitivitat. Has de ser el millor per poder....

M: Llavors, quina infelicitat i quina absurditat, que potser hi ha un grup que te'n pots ensortir molt més bé. Però si tothom pensa en el què li pot anar millor a l'altre i que en el fons també et repercuteix en lo millor per tu és què més vols? Si tens el veí feliç potser estarà millor amb tu no? Però clar, això és molt utòpic potser... i jo penso que en el teatre el treball cooperatiu fua, és bàsic també, és a dir, si tu surts a un escenari a fer una obra de teatre i un actor està estupendo per sobre dels altres, l'obra no val res...

I: És corallitat, és...

M: Exacte. Perquè diràs, ah molt bé aquell actor i la resta què no? Però ja no t'agradarà aquell actor, ja no t'agradarà perquè diràs, què fa aquell notes? Allà? Sense ajudar als seus companys? És cutre...

I: Sí, acabaria sent això...

M: És una cosa de conjunt... Llavors és una àrea que pots, que et pot ajudar molt a veure la importància de que entre tots pots aconseguir algo comú positiu

I: Molt bé, va deixe-m'ho aquí ja, et deixo anar a fer vida... ven tranquil·la.

M: Fes una bona neteja eh?

I: Si. I tant. Moltes gràcies!

M: De re!

I: Se n'aprèn molt poder compartir amb algú més.

Després de l'entrevista encara passem 10 minuts parlant de diferents temes...

5. Transcripció entrevista Jordi Torres

Transcripció de l'entrevista realitzada a Jordi Torres el dia 25 d'abril de 2013, a les vuit del vespre.

Per tal de dur a terme l'entrevista quedem a la plaça de Manlleu i anem a un bar a prendre alguna cosa mentre parlem sobre el tema. L'entrevista dura una mica més d'una hora, aproximadament.

Abans de començar l'entrevista situo una mica a en Jordi, li explico de què va el meu TFG i l'objectiu de l'entrevista, el qual és conèixer l'experiència personal de diferents professionals pel què fa a la dramatització.

Després d'aquesta petita introducció, comencem l'entrevista:

Irene: Té jo el poso ja i xerrem.

Jordi: Si, si, cap problema.

I: T'explico una mica què estic fent... bàsicament.

J: Exacte, si.

I: Em toca fer el treball de final de grau i he triat la dramatització, bueno, l'objectiu bàsicament que m'he posat jo és conèixer com aplicar la dramatització a l'escola (apareix la cambrera) Doncs això, bàsicament, conèixer com aplicar la dramatització a l'escola i per fer-ho, bueno, faig entrevistes, comparteixo més que tot.

J: Tu ara has acabat magisteri representa? Ara són quatre anys al magisteri?

I: Si, infantil.

J: Infantil, molt bé.

I: Sí, jo sóc educadora social i ara he acabat fent infantil.

J: Ah, molt bé. Perfecte.

I: I bueno, volia conèixer una miqueta com ho apliquen diferents persones

J: I a l'escola?

I: Si. Bueno, també si m'en parles de fora jo també ven agraïda.

J: Si.

I: I et volia dir, primer de tot, que em parlessis una miqueta de la teva formació.

J: Vale.

I: Sé que ets mestre d'educació física, pro...

J: Si. Val. Fer teatre a l'escola no és gens fàcil. Això per començar. No és gens fàcil perquè, es va caure una mica en la idea aquella de bueno representem qualsevol cosa i es fa qualsevol i... si, bueno, és interessant, que els mestres doncs es llencin a fer teatre no? Però el problema és el tema de la formació, que la pregunta és: el resultat d'aquest treball que han fet aquests mestres és: els nanos i treuen profit o no hi treuen profit? Aconseguiran que els nanos acabin agradant el teatre o acabaran avorrint el teatre? I ja això t'ho començo així perquè varen venir a l'Abat Oliva unes noies que estaven fent magisteri també, amb la Dolors Rusiñol, van venir a veure un assaig de pastorets que jo estava fent. I van quedar parades perquè ostres que bé que s'ho passen aquests nanos, quina passada no? (arriba la cambrera) I elles precisament van fer un comentari, que per això t'ho dic això, "Jo havia fet teatre a l'escola i fff vaig trobar tant malament, em vaig sentir tant malament que mai més he volgut fer teatre i, en canvi, avui he vist que aquests nanos s'ho estan passant molt bé fent teatre". Per tant, partim d'aquí que el teatre no és fàcil. I per tant, això requereix una formació, que és el primer pas que tu m'has demanat. Quina formació tu, tu tens? Per tant, tothom "va, sí, fem una coseta a l'escola, i tal..." Molt bé, està bé, com a mínim...

I: Hi ha l'intenció.

J: Però, al tanto, al tanto, al tanto. Aleshores, jo què he fet? Sóc mestre, i jo vinc del món de l'esport, per tant, quina relació té el món de l'esport amb el món del teatre? Quasi estaria barallat una cosa amb l'altre, perquè una cosa és art i l'altre cosa és...

I: l'esport...

J: Bueno, no sé què és, en els moments que estem passant ara és patètic, actualment és patètic. El món de l'esport és patètic. Sobretot la influència que hi ha en el futbol. Jo m'allunyo totalment, hi ha una època de la meua vida que m'allunyo totalment de l'esport, de l'entrament de tot, i em passo al món de les arts escèniques... I per què? Doncs perquè jo em vaig formar a la Universitat de Vic, com a mestre, vaig fer la prova d'accés per a majors

de 25 anys, o sigui no vinc del BUP, ni el COU, no, de la prova d'accés a la Universitat perquè tenia clar que m'agradava això. Perquè abans de fer això, jo si que vinc del món de l'esport, perquè, bueno del món de les arts marcial, vaig començar a donar classes i després em van reclamar en una escola per fer, en aquells moments no existia l'especialista d'educació física i em van dir "tu que estàs fent classes al pavelló de gimnasia esportiva i de judo, doncs ens interessaria que vinguessis aquí a l'escola fer l'àrea de l'educació física", la gimnàstica que es deia abans. Clar doncs jo al·lucinat, no tenia recursos, no tenia res, i em vaig haver de buscar la vida i aleshores, bueno, doncs em van dir, si a tu t'agrada això, el primer pas que has de fer és fer magisteri. Vaig fer magisteri aquí a Vic, treballava i feia magisteri tot a l'hora, i treballava de guàrdia aquí al Keeper, i si, havia de treballar molt perquè ja saps tu lo car que és estudiar aquí vic, no? Aleshores, doncs molt bé, pro vaig fer un magisteri que no em va omplir del tot, perquè es clar, feia tota una sèrie d'àrees que en aquell moment per mi eren molt difícils, jo venia de l'accés de majors de 25 anys, per tant, des de vuitè fins a la prova aquesta m'havia estat molts anys sense estudiar per tant, per mi era molt complicat, en canvi, tenia clar que el món de l'esport m'agradava i poder fer esport a l'escola podia ser increïble, pro havia de passar una part important eh? I aleshores va haver-hi coses molt xules, coses que jo penso que m'han frepat, que gràcies a això jo he anat continuant. Però m'ha passat una cosa molt xula, que jo estic donant classes ara i, ara estic entenent coses d'abans, i és bestial, els nanos... "que guai això eh?" Estic entenent això que tan m'havia costat no? Estic entenent classes dels nanos. És d'aquestes coses... això és interessant, aquestes coses...

I: Si, aquests moments.

J: I aleshores vaig fer un magisteri aquí i després, perquè jo s'havia que això, en un moment o altre, l'especialitat d'educació física havia de sortir perquè ja estava en altres llocs. I bueno, no va sortir aquí Vic, així que me'n vaig anar a Barcelona a fer l'especialitat d'educació física, jo amb la idea d'anar a fer esports, esports, esports, vaig conèixer les tècniques corporals, però jo aquí ja havia fet un tastet del món del teatre. Vaig estar amb la Dolors Rusiñol que varem muntar uns pastorets amb el Patric Anglada, amb gent; uns pastorets que jo m'ho vaig passar teta, potser perquè jo en

l'esport, dins les arts marcial, ja, amb els nanos ja muntava exhibicions i això ja era una part teatral, que era el què més m'interessava, una mena d'espectacle, a través de les arts marcial. I clar, a la universitat em donen l'oportunitat d'actuar, va ser genial, va ser una cosa molt petita que fins i tot la Dolors Rusiñol va dir "ostres, us portaré gent bona perquè vosaltres que sembla que tingueu ganes..." i vaig conèixer un gran ballarí, que després vaig continuar amb ell, que era el Cesc Casadesús, que ara és el Director del Mercat de les Flors, o sigui que és un personatge increïble. I després el David Plana, que el David Plana ha fet moltes classes a T de teatre, és a dir, és un gran guionista de moltes sèries, doncs també el vaig tenir de professor. Però això va ser dins el Magisteri, i vaig tenir aquesta sort, i vaig tenir a la Dolors Rusiñol. Però ella pel què fos va dir que no es veia en cor i per tant us porto això, fantàstic, genial. I això és el què em va passar després en aquest postgrau, tot aquest tema d'expressió corporal em va agradar moltíssim i vaig pensar aquí ara si que has d'entrar cap al teatre, i aleshores vaig fer el pas que qualsevol persona fa, del nostre entorn, que és passar a un grup amateur. I per tant començant a fer pastorets que els pastorets són les escoles del teatre que hi ha a la nostra terra. I és genial. Doncs aleshores jo vaig anar fent pastorets i tal, però jo tenia inquietuds cap al món del teatre i em vaig començar, un cop vaig acabar el postgrau d'educació física, per tant jo tenia la part de primària feta a Vic i l'especialitat d'educació física que vaig fer a Blanquerna, però jo volia, em volia ficar més en aquest mundillo i aleshores me'n vaig anar a una escola de Barcelona que es diu "La Casona", i allà a la Casona vaig fer; allà tenies l'opció de fer tres anys, tot un curs, però jo com ja treballava i això, m'era totalment impossible i el què vaig fer va ser agafar cursos però cursos de, que t'omplien, si, si, i potents eh? Cursos de 60 hores o de 120 hores que ja tenia... i vaig fer un curs de màscara neutra i comèdia de l'arte, genial, una professora que es diu Maria Codinach que va ser genial aquest. Després vaig fer un altre super interessant, bueno abans hi havia aquí a l'institut del teatre, o sigui, abans d'anar a barcelona vaig entrar a l'insitut del teatre i aquí vaig fer cursos d'iniciació al teatre i vaig veure que m'encantava amb en Josep Colomer, i van ser els primers que em van estirar cap al món del teatre. I a vegades que ha vingut a veure alguna cosa nostra "tu vas ser el responsable que jo ara fagi el què estic fent",

perquè va ser el primer professor de teatre que vaig tenir. I el què havia fet el David Plana o i el Cesc vaig fer teatre amb en Josep Colomer i dansa contemporània amb en Cesc Casadesus. Clar a nivell corporal vaig poder treballar moltíssim i a nivell d'interpretació també. I això va ser ja el què em va obrir la porta cap a, jo em vull dedicar cap a aquest món. És clar però jo això t'estic parlant de l'any 90...

I: Uns quants any...

J: Exacte. Vaig acabar el magisteri al 93, al 94 vaig començar el postgrau i el 96 va ser quan vaig acabar el postgrau i això, a partir del 96 em vaig començar a especialitzar cap al món del teatre. I després, quan aquí Vic vaig poder, a mi em van parlar del Col·legi del Teatre, que també és molt interessant, em van parlar de la Casona que també és molt interessant que és on vaig estar jo, hi havia la Nancy Tuñon i havia altres escoles de Barcelona que no necessites entrar a l'Institut del Teatre i també et donen una molt bona formació. Entrar a l'Institut del Teatre què representava? Deixar la feina i dedicar-me només a, i en aquests moments no m'era possible no? A més, jo sóc mestre, per sobre tot jo sóc mestre. I aleshores vull ser un mestre del què m'agrada, que això també és una altra cosa. Doncs molt bé, a més ser mestre m'ha conduit cap al món del teatre per tant ha estat genial. I aleshores després me'n vaig anar a la Casona i vaig fer aquest curs de Comedia de l'Arte que va ser super interessant i després vaig fer un curs, ja super interessant, de direcció teatral, per tant la mateixa professora que donava classes de direcció teatral a l'Institut del teatre va venir a la Casona, la Marta Puyo que en aquells moments era directora del teatre de Sitges, del Festival de Teatre de Sitges, super bona, super bona, i bueno allà, abans d'arribar aquí a la Casona, també, jo, ja, els del teatre amateur ja m'havien donat la possibilitat de dirigir, bueno vaig tenir la sort d'aprendre molt del teatre, o sigui és això, he anat a escoles per un cantó però després també he après d'un gran director, després jo com a actor no és allò que tot és teòric no, no, jo he mamat de l'escena, he mamat escenografia, dels escenògrafs, o sigui, i com que ho conec de la base jo he pogut anar creixent. Aleshores vaig tenir un director molt bo que em va ensenyar molt que en vaig aprendre molt d'ell, que va ser en Pep Tines de Torelló, que ell, a part de ser el tècnic de cultura, doncs ell és professor de teatre i també ha donat classes al Col·legi del Teatre i super

interessant, amb ell vaig aprendre moltíssim. I ell va confiar en mi, va ser la primera persona que em va dir "tu hauries de començar a dirigir un espectacle", em va dir, "bueno comença amb els pastorets". I durant tres anys vaig dirigir els Pastorets de Torelló que van anar evolucionant. I el quart any ja vaig dir prou, tinc ganes de parar... i Aleshores van portar un altre director, va ser la primera vegada que el grup de teatre vam portar un director professional a fer els pastorets, i en aquell moment jo vaig poder fer, a més a més, de Satanàs que era el principal, i m'anava perfecte. Que va ser en Pep Miràs de Sant Hipòlit. En Pep Miràs és actor professional, ell i l'Ester Nadal, que també havia dirigit espectacles pel teatre nacional, doncs van dirigir els pastorets, i a mi em va anar de conya també per la meva interpretació, així que això és el treball de camp i lo altre... I després l'any següent doncs jo vaig dir "vale, si voleu que ho torni a dirigir jo cobraré igual que ha cobrat en Pep" i allà va sortir un conflicte molt important, perquè clar fins aleshores el teatre amateur és gent que vol dedicar-se al teatre...

I: Per amor a l'art.

J: Exacte. I aleshores jo vaig reivindicar la figura d'un professional dins del... I en aquells moments vaig tenir problemes però a la llarga s'ha reconegut aquesta figura no? Jo vaig marxar d'aquell grup i aleshores vaig muntar una altre història, jo vaig marxar d'aquell grup de teatre i però després vaig entrar a formar part del Patronat del Teatre Cirviànum, per tant el Patronat és una part que s'encarrega de vetllar el funcionament del teatre Cirviànum, i com que jo estava ficat en el món de les escoles doncs em van dir "hauríem de muntar un grup que s'encarregués de la programació estable del teatre de públic infantil" aleshores jo vaig buscar altre gent que estava lligada amb mi, sobretot dues persones la Judit Verdaguer i en Jordi Surinyach, que en Jordi Surinyach és d'aquí Manlleu,

I: Sí.

J: El coneixes amb en Jordi?

I: Si, si.

J: És fantàstic en Jordi, és la meva ma drete en Jordi. És genial, jo sóc la part creativa i ell és qui toca de peus a terra.

I: Ja va bé.

J: En Jordi és increïble. Doncs els hi vaig proposar això amb ells i els hi va agradar, perquè clar la Judit està ficada també en el món de la dansa, entre cometes, perquè la rítmica al cap i a la fi acaba sent dansa també. I també li va interessar moltíssim. I aleshores primer ens vam constituir com a programador del teatre Cirvianum però ja l'any següent ja de seguida varem ser productors, perquè varem dir perquè tots aquests nens que venen a teatre, no els hi donem la possibilitat de pujar d'alt de l'escenari no? I aleshores vam fer la nostra primera producció a l'any 94, a l'any 2004 perdó. Per tant, ja estem parlant 10 anys després de la meva... L'any 2004 varem fer la primera producció pròpia que va ser La Ciutat i la Lluna que va ser una proposta des del Fòrum de les Cultures i jo el que vaig fer va ser una adaptació. Els hi vaig presentar amb ells i els hi va semblar molt bé, perquè ells el que no volien era ficar-se en Pastorets i llavors van dir nosaltres, perquè una altra opció era agafar nosaltres els pastorets de Torelló, però ells van dir que no, que no els hi interessava, i llavors jo els hi vaig dir "doncs us proposa això altre" i així fer coses diferents doncs els hi va interessar. I tothom va quedar molt sorprès. Els primers nosaltres, clar tenim 50 nanos a escena i vam fer un treball molt digne i la gent va agradar tant que vam dir doncs perquè no fem un pas més? I aleshores l'espectacle que presentem ho venem a les escoles, fem que totes les escoles participin del nostre treball. I la millor manera d'enganxar les escoles és, aquest any quin any és? Doncs és l'any Quixot, fantàstic farà una adaptació sobre el Quixot i presentarem per tant el 2005 va ser el primer any que varem obrir tot el nostre espectacle a les escoles de la comarca. Perquè ens venen a veure escoles de Gurb, de Vic, de Sant Hipòlit, d'aquí Manlleu ens havien vingut a veure però van haver-hi uns conflictes amb una escola que havia estat el teu novio, que ell ja sap l'història de què va... Pots comentar que t'ho expliqui. Per tant, el Carme també venia a veure'ns, i ara inclús Roda s'està interessant per nosaltres també, o sigui allà on hem tingut gent que ens coneix, seguida ens han reclamat perquè els interessa el nostre producte. Un any vam fer quixot, un altre any vam fer una adaptació de l'Odissea d'Ulisses, un altre any, que era l'any Mozart, vam fer una adaptació de la flauta màgica, o sigui, i després.... Ah, això, any 2008-2009 diguem, jo faig un canvi brutal. Un canvi, si, pujo un graó més. A nivell personal eh? Perquè aconseguixo anar a formar-me, fins aleshores hi havia

escoles petites i tal, i de cop i volta a mi em proposa en Ramon Vila això, fem un espectacle de dansa, o sigui hem estat fent espectacles infantils i ara hem dit "vale, com que tenim aquesta ... intentem fer un espectacle de dansa" el presentem a l'Institut del Teatre, agrada moltíssim i en Ramon Vila em diu "ara aquí a l'Institut del Teatre farem una cosa nova, que no es fa enlloc més, un Postgrau de Pedagogia Teatral" ja està, fantàstic. I a més, a més em diu, la majoria seran llicenciats d'art dramàtic, però tu, com que et conec i ser el treball que estàs fent, en a tú això també et convé i, evidentment, jo el què faig és, deixo en aquell moment l'escola concertada i me'n vaig, demano una excedència i me'n vaig a fer un any de pedagogia teatral aquí Vic, amb uns professors brutals, brutals, vaig disfrutar moltíssim,

I: Aquí Vic, a l'Institut del Teatre?

J: Aquí, a més aquí. És un tresor que tenim aquí que no coneixem...

I: Ja m'he l'he estat mirant jo...

J: Doncs brutal, eh? Brutal. És increïble. A més vaig tenir professors increïbles, vaig tenir un tal José Cañas que venia d'Andalusia, que aquest em va deixar tots el seu material, tot, me'l va deixar a mi.

I: Crec que ser qui és.

J: Molt bo, té un llibre que tothom, tothom el fa servir, és de color verd.

I: Si, el mateix.

J: Doncs aquest, jo l'he tingut de professor. El Tomás Motos, també l'he tingut de professor. En Jorge Lecoc, no,

I: Si, en Laferriere.

J: Laferrière, Lecoc m'agradaria molt estudiar a l'escola de Lecoc... Laferrière, també l'he tingut de professor, en Sanchís, que és un director de teatre molt bo, també l'he tingut de professor, i tot gràcies a l'Institut del Teatre. Clar això va ser, això, un pas de gegant. I precisament l'any que vaig fer això, vaig fer un espectacle molt diferent del què havia fet. Un espectacle, vaig agafar una part de, vaig fer una barreja, vaig fer un invent, fins ara agafava un llibre i intentava adaptar-lo, i aquí vaig fer un invent no? Era una mena de viatge per diferents espais: l'espai Dalí, l'espai Brossa i l'espai de la música. Clar i allà va ser una evolució. Però, aquell era el cinquè any que feia una producció i vaig dir, pero ara un moment i deixo que un altre director vingui a dirigir, que aleshores va venir en Toni Font, va

venir a dirigir un espectacle que es deia "Escrit a les pedres" i jo vaig fer un any sabàtic del grup Xarxa. I bueno, per tant aquest postgrau em va anar de cine perquè inclús va permetre obrir-me una mica més, va ser molt interessant. Al cap de dos anys em torno a apuntar un altre cop, però ara només a mòduls concrets que m'interessaven, en Jorge Laferriere no l'havia tingut al primer, i vaig demanar per fer-ho i en Sanchís tampoc l'havia tingut i per tant, a part dels cinc mòduls tinc dos mòduls més. He pogut ampliar aquest. I aquest any he estat a punt de repetir però després, si ja em vaig inscriure per fer dos mòduls més però per qüestions que estem passant ara a l'escola clar jo no podia demanar a l'escola "eh, hi ha aquests dies que no vindré perquè me'n vaig a fer teatre" No... no em vaig veure en cor de fer-ho i vaig trucar "tu que no puc pas venir" i ja està. Però bueno, el tema formació és genial perquè jo he anat creixent amb això, no, per tant, ara torno a reprendre el què t'he explicat al principi, a veure allò de fer teatre a l'escola "oh que bonic, oh que maco els nens", que guai que hi hagi gent que tingui interès però penso que la gent ha d'anar més enllà, es pot quedar només amb el "va fem aquesta, ai que macos" i tal, no hi ha molt més que això. Per tant, no és fàcil fer-ho a l'escola i encara et diré més perquè no és fàcil fer-ho a l'escola, clar jo vaig aprovar oposicions aquell any que vaig agafar any sabàtic vaig entrar a la pública a fer mitja jornada i després vaig estar de sort i pum l'any següent ja aprovo oposicions i vaig estar de molta sort. I vaig entrar a Sant Hipòlit, aleshores Sant Hipòlit hi havia una professora que s'encarregava d'agafar quatre nens, els més espavilats per fer teatre vale? I feia això aquesta mestra, agafava això, però quatre eh? Els més espavilats, que es portaven més bé i tal... Cosa que joestic en contra d'això.

I: Home i tant!

J: I aleshores jo entro allà a l'escola i em diuen "oita mira, tu que com sabem que fas teatre ens hauries de fer pastorets, qui vols?" No, qui vull no, qui ho ha de fer sisè? Tot sisè. A més a més, un sisè super complicat, eren dues línies super complicades. Nano que anava medicat, uns problemes que hi havia. Van al·lucinar que jo decidís tenir tots els nanos perquè... Per sort en el món del teatre els nanos que potser són conflictius allà es troben fora d'òrbita. I aleshores clar ells van veure que de mi podien treure molt profit cap aquí al teatre i he anat fent coses aquí a l'Abat Oliva i

de moment no em deixen marxar. Però jo la plaça la tinc aquí a Manlleu, la tinc al Puig-Agut. I de moment no em deixen marxar... Un moment o altre marxaré, evidentment eh? Passa que ara noto com si, estan passant un mal moment pel tema de les matriculacions, per la competència que hi ha amb la concertada aquí, allà a Sant Hipòlit, i si jo també marxo, penso que hi ha aquest projecte artístic que s'està fent que clar, el treball que jo he fet doncs el final ha acabat amb una mena de Projecte Artístic. Els meus pastorets que feien cada any a Sant Hipòlit ha passat a fer cada trimestre es fa una obra de teatre aquí a Sant Hipòlit, perquè a més tenim un teatre fantàstic, i a més, Sant Hipòlit és un poble de teatreros, per tant, lliga molt al poble, per tant és un projecte genial perquè lliga molt al poble no? Doncs aleshores el què fem és el sisè fan els pastorets, inicial i infantil munten una cantata, amb la mestra de música i jo m'encarrego de coordinar-ho i això i, segons el grup doncs intento, per exemple, és que ha donat la casualitat que dos anys seguits el mateix grup fan dues obres de teatre, vam fer una obra sobre l'Abat Oliva i ara aquest any, el mateix grup fan una obra que es diu la Ciutat dels Gratacels, que és una crítica contra tot el mobbing immobiliari. Per tant, lo important és que aquesta escola cada trimestre estan representant una obra de teatre, en el seu teatre o al teatre del poble i, a més a més, que tots els pares i assisteixen a aquesta representació. L'experiència que s'emporten aquests nens bueno, l'hauries de veure.

I: Ja, és que m'ho imagino, ha de ser brutal.

J: Clar, això, aquest projecte ha de constar com a projecte de l'escola no? Doncs l'inspector quan va veure aquell projecte "prfff, això no és important". Vale, per tant,... però jo m'han passat moltes coses, això és com a mestre, el què t'acabo d'explicar m'ha passat com a mestre, clar jo tinc l'altre vessant artística també com a actor professional, perquè ara em dedico també al món professional, jo he demanat al Departament d'Ensenyament que pugui fer les dues coses: treballar com a mestre i fer de pallasso, perquè jo faig de pallasso. Bueno no, em dedico al teatre infantil, jo actuo. I aleshores sempre m'havia agradat molt, ara hi sóc molt a darrera fent i dirigint, però m'agrada molt actuar, i penso que si jo m'estic formant com a actor també puc ajudar amb els meus alumnes a anar millorant no? Aleshores vaig començar, no sé si ho coneixes el FesCat, et sona el FesCat?

I: Si.

J: Es fan com uns cursos, que hi participa tothom, tot Catalunya i es fa a Esterri d'Aneu, es fa a Viladrau, i o és música o és també teatre... i tal. I això dura, això es fa a l'estiu i dura tota una setmana i bueno monten diferents tipus de tallers, i és Fescat la festa catalana i tot tradicions. Aleshores vaig anar un any aquí al Fescat i feien cursos interessants i allà va ser el meu primer contacte amb el clown, perquè no havia fet mai res de clown i, per tant és això, també he fet esgrima escènica i vaig fer-ho també aquí a l'Institut del Teatre, va ser molt interessant. Curs d'esgrima escènica, això més que "ara em faré aquí diplomada de tal o llicenciada de tal" no, vaig agafar el què a mi m'interessava, i va haver-hi un moment que a mi m'interessava el món del clown. I allà vaig conèixer un pallasso molt bo que es diu Toti Toronell, que és d'Olot, que té una companyia, que és Cop de Clown, que bueno, ha anat agafant, bueno ell ho va muntar i... ell com a pallasso és molt bo, és boníssim. I amb ell vaig aprendre molt de pallasso. I vaig estar, el meu primer espectacle que es deia Buf, només feia mim, per tant, tot era amb mim. I partia d'un espectacle que es feia amb caixes de cartró i tal, molt xulo, era mim, i vaig començar amb ell però després, com que encara no hi havia l'eix cap a Olot, anar a assaig era terrible i perdia calers i vaig dir prou, s'ha acabat. I després jo vaig muntar una petita companyia amb un músic que va durar una època que també voltava molt per biblioteques i jo explicava contes i aleshores ell música en directa i clar, això enganxava molt. I ara en aquests moments, això és a nivell professional, i ara en aquests moments estic amb una companyia, em van agafar, a Torelló hi han dos músics, un és un geni que és el que fa les cançons i l'altre és molt bo tècnicament no? I aquest que és bo, que es diu Albert Vila, aquest ha estat amb els Brams bueno, ha estat Dijous Paella, com a música és un gran músic professional. L'altre, el Xerrameco també és un tio que és molt conegut, i l'altre el tercer que és d'aquí Vic, que és en Xarli Oliver, que és el bateria d'en Quimi el Portet. Doncs estic amb aquests tres, i tenim un espectacle que es diu l'Eriçó Bru, busca'l.

I: El buscaré, el buscaré.

J: I veuràs...

I: Hauré de buscar moltes coses eh?

J: Com ho tens tot aquí gravat... I aquest espectacle de l'Eriçó Bru, penso que ha estat el que m'ha llençat cap al món professional, jo ara és això. Veien que això podia funcionar doncs he demanat, com et dic, permís al Departament d'Ensenyament, i clar jo quan actuo, em vaig donar d'alta a la Seguretat Social, vull dir que ara això ja treballo...

I: És en serio...

J: Ara si. Fins ara era tot una mica d'estraperlo, però ara no. Perquè a més a més, has de facturar, a més et lloga una empresa i els Ajuntaments van a través d'aquestes, una productora que es diu Propaganda pel Fet, estem arrasant, si estiguéssim amb una bona època cultura, estaríem arrasant amb l'Eriçó Bru perquè cada lloc on anem al·lucinen. Bueno hem actuat, vam començar al Teatre Cirviànum on el vam presentar, però vam estar a la Fira Mediterrània de Manresa, i bueno vam estar al teatre l'Atlàntida, que no hi va qualsevol al teatre Atlàntida.

I: Exacte.

J: Bueno, hem estat a Figueres, hem estat a Barcelona a un lloc super maco que és una mena de fàbrica la Farinera que es diu, és una passada, super maco. Bueno hem voltat força ja amb aquest espectacle i l'últim dia vam anar a Vilanova i la Geltrú també fantàstic, amb un directori genial. I o sigui, ara tenim un vincle molt, molt bo amb aquests músics perquè ells s'encarreguen de la part musical, el tema teatral no el dominen i per això em van agafar a mi, per dinamitzar aquests concerts, perquè ells van fer un concert que va tenir molt, molt èxit que es deia les Musiquetes de la Bressola i a través d'aquest concert doncs, hi havia una cançó allà que es deia L'Eriçó Bru i van dir, en Marc va fer unes cançons i havia aquesta història i em va dir intenta ajuntar tot això i jo m'he encarregat d'ajuntar-ho això i de fer tota l'escenografia i ara bueno, ens han agafat els ajuntaments, o sigui els Ajuntaments a través de Diputació tenen unes subvencions i escullen uns espectacles els mateixos ajuntaments i diuen "vale aquest volem que Diputació ens el Subvencioni i aleshores, em sembla que és la meitat, el 50%, i clar després t'agafen molt més els ajuntaments perquè és un espectacle subvencionat, i això és el què ens ha passat amb l'Eriçó Bru, també hem estat de sort. I aquests músics, a més a més, han muntat la segona part de les Musiquetes de la Bressola, i que abans havia set un concert i han dit "no, fica-t'hi tu perquè tu estàs amb nosaltres" i aleshores

jo ho he lligat bueno, ficant una mica de teatre per allà al mig que també ha estat interessant. Ara fa quinze dies vam estar a Girona fent això de les Bressoles, divendres al vespre Girona, dissabte a Perpinyà i diumenge a Teià que aquí al Maresme amb l'Eriçó Bru. O sigui...

I: Molt bé, no pares.

J: Exacte. Tot és part del mateix. Per tant, ara estic en aquest moment. Que jo em trobo satisfet perquè per un cantó estic actuant i per l'altre estic creant. Ara amb el grup Xarxa que ho hem deixat una mica aparcat ara, vull dir aparcat, però no està gents aparcat, estem fent produccions pròpies igualment, ens vam arriscar a fer un espectacle en dansa de Lluís Llach, que va ser molt interessant, va agradar moltíssim, inclús en Lluís Llach ens va enviar una nota felicitant-nos, perquè ell no va volguer venir suposo, perquè hagués set una bomba, però no, va ser molt xulo. I ara m'he atrevit també a fer, que és el què et vaig convidar que vinguessis a veure que ho fem a Roda el 4 de maig, és un dissabte al vespre, poesia-dansa-teatre que és tota la poesia, perquè a més m'atrau molt el tema de les fàbriques tèxtils i el què vaig fer és això agafar tot el què a mi em va interessar de Miquel Martí i Pol del llibre de la Fàbrica i bueno, primer de tot el què vaig fer va ser agafar els nanos i portar-los al museu Industrial perquè coneguin una mica. Clar el meu pare havia treballat a la Fàbrica tèxtil i sempre tenia aquella mena d'inquietud no? I Bueno doncs he fet això, la poesia de Miquel Martí i Pol, uns nanos que porten molts anys amb mi treballant i una música, diuen que també he sabut triar la música en cada moment. La poesia no és fàcil i hem aconseguit fer arribar aquesta poesia als instituts. Vaig fer com a taller al principi, com que va funcionar molt bé, el tècnic, en Tines, va dir "això s'ha de vendre als instituts" si, si, si. I aleshores ens van venir a veure els de Roda de Ter i van dir, porteu això a Roda.

I: Això cap aquí!

J: I ara estem en aquest moment. I de cara... L'any passat va ser la primera vegada que amb un mateix mes vaig dirigir dos espectacles i sempre m'enrecordo d'en Joan Roura, jo a en Joan Roura l'admiro. L'admiro perquè és un gran... i quan vem començar nosaltres amb Xarxa amb la Ciutat i la Lluna jo li vaig dir amb ell "vine tu a fer la part aquesta" perquè en Joan Roura també va fer dos espectacles un era el desè aniversari del Teatre Cirviànum i van muntar una història i després jo li vaig dir intenta

també amb lo de Xarxa fer-ho, i així bueno, i ell va dir "mai més jo faré dos espectacles", es va agobiar una mica i tal... Perquè potser no està tan acostumat a tenir tants nanos i clar... i en canvi jo ara, ja em dedico els estius a muntar dos espectacles perquè va arribar un punt que des de l'ajuntament, abans es feien tallers de teatre allà al teatre Cirviànum, es vien fet no sé si et sona a tu, que jo crec que aquí Manlleu també es feien, des de la Fundació la Caixa es feien uns cursos de teatre per a instituts...

I: Si, jo hi havia participat.

J: Exacte. Doncs això es va tancar i després cada poble que s'espavili a fer els tallers de teatre. I a Torelló vam voler continuar fent-ho i es feia a través del Patronat i llogaven professors de teatre i venien allà. Però clar, nosaltres fem això, paral·lelament feiem això altre, i vam dir, no, no, millor que ho portessim nosaltres. Per tant, ara som programadors, ens encarreguem de la programació estable, som productors, ens encarreguem d'uns espectacles als estius per vendre a les escoles i som formadors, durant tot l'any fem els tallers de teatre, jo dono alguna classe però tenim la Marta Parramon, per exemple, que no sé si la coneixes la Marta?

I: No, em sona el nom però ara no sé qui és.

J: Aquesta ha fet coses aquí, aquesta està amb CORCIA amb en Joan Roura, en Jordi Arqués, i ara... Bueno i després una altre noia que es diu Mireia Illamola som els tres, a la Mireia la coneixes? Ah, molt bé. Doncs la Mireia doncs ara...

I: És que els meus pinitos al teatre van ser amb en Joan Roura fent Batalletes, fa un pilot d'anys, ja et dic, hi havia la Mireia.

J: Hi havia la Mireia també? Doncs la Mireia se'n va anar a Barcelona i va fer la llicenciatura i ara està treballant allà, però ens va demanar "tu m'interessaria" doncs perfecte, encantat. I per tant això. I ara estem fent això. I com que tenim aquesta quantitat de nanos, tenim uns 80 nanos, fent tallers de teatre, això vol dir que els hi hem de donar una sortida a l'estiu. I una cosa és un taller de teatre, i es presenta, lo important és tot el bagatge aquest, l'espectacle no és lo important, i en canvi el què fem a l'estiu lo important és l'espectacle, no pas la formació de l'actor. I allà vaig amb una idea molt clara, i llavors fan, aquí els nanos si que estan creant perquè jo "això que has fet si que és interessant, vale" però amb els tallers de teatre els nanos creant, els nanos aprenen molt més. I amb els espectacles que

fem, lo important és l'espectacle, és una mica fer un partit de futbol lo important és el resultat, aquí també, aquí és el resultat però aquí l'avantatge és que sempre guanyen. Perquè clar, ells em faran l'espectacle i com que hi haurà disciplina, com que hi haurà serietat i com que ells ho faran molt bé, perquè seguim un paràmetre això disciplina, seriositat i després estètica, és important l'estètica, quan públic ve "guau, i això ho fan nens! Això és increïble" Els nens surten amb l'ego aquí a dalt. Això és el què et deia, hi ha nens que es passen tot l'estiu fent teatre, poden estar a la piscina i tal... i cada any reclamen, jo vull fer-ho. Perquè a més, a més, després allò que han fet a l'estiu ho presenten a les seves escoles i companys, ostres tu que no saps jugar a futbol i en canvi aquí ets el rei. Vale, genial... Per tant, això els motiva. Ara, disciplina, treball, esforç, que això no podem oblidar-ho. Cosa que també en termes teatrals, teatrals amateurs parlant, no està gaire ven vist això, anem a passar-ho bé i tal...

I: Però hi ha de ser-hi també...

J: Exacte. Sinó no hi ha resultat. Però bueno, jo me'n recordo, quan en Toni Font va venir a dirigir allò va venir en Jordi Arqués que jo l'admiro en Jordi Arqués, perquè en Jordi em va dirigir un Shakespeare, jo era Don Joan, el dur de la pel·lícula. I en Jordi, bueno vam coincidir tots dos en un dels assajos i els nanos estaven una mica desmadrats, i jo li vaig dir "ufff, jo això no, jo sóc molt dur" i em va dir "ets dur?" , Si, si, "Oh, tu i jo no ens entendríem" em va dir en Jordi, no? Per això et dic... Vale, molt bé, jo vaig fer la mili, tu potser no. (pausa, tornem al minut 37:00) Vale, una mica m'he presentat no? Però la teva pregunta em sembla que és, i a l'escola què?

I: Si.

J: I a l'escola què? Ja t'he anat dient cosetes de l'escola...

I: És a dir, jo, ara m'he format com a mestra, t'ensenyen moltes coses, com que no t'ensenyen res a vegades, perquè és amb la pràctica amb la que aprèn.

J: Totalment.

I: I clar. És aquest punt de dir m'agrada el teatre, jo vull fer teatre a l'escola , però com? I clar, llegeixes coses i vas veient i dius Ah! Veus, això i lo altre, però què, i clar és això poder parlar amb algú i veure, no sé, com ho feu vosaltres?

J: Bueno, jo si de veritat t'interessa el teatre ves-te'n a Vic a fer aquesta... això claríssim.

I: És algo que tinc aquí que...

J: És lo més fàcil eh? I...

I: Però és això també, és fer tastets que dius "aquest curs de no sé què... aquest curs de..."

J: Bueno, això és claríssim, però si tu el què vols és fer teatre a l'escola, si ara ja, una cosa és si tu com a formació personal vull saber moltes coses, però si tu vols això fer teatre a l'escola has de fer aquest postgrau perquè t'ajudarà, a mi em va ajudar moltíssim. Jo quan vaig dirigir Pastorets pensava, si algun dia et diuen de dirigir una obra no sabràs ni com posar-t'hi. Perquè clar, ostres... I en canvi, jo amb aquests cursos vaig entendre que nosaltres som, fem art dramàtic no? Per tant dramatitzar què és? És agafar una cosa i ua desmontar-ho i fer-ho a la teva manera. I quan vaig aprendre aquest concepte vaig dir ara ja sé el què he de fer, i és el què faig. He de dirigir un espectacle que va de la vida de John Lennon, i he agafat un llibre de Jordi Sierra i Fabra i l'he desmuntat i me l'he fet meu, clar a mi aquest llibre m'ha ajudat molt per, però clar he agafat el llibre aquell, he agafat un altre totxo... Clar m'he anat informant molt i fua a partir d'aquí puc muntar un espectacle. Ara perquè t'ho deixo això... Ah! Això... perquè... dramatitzar és això, és... i això és el què t'ensenyen aquí. Com dramatitzar. Aquesta faceta de l'art dramàtic. Aleshores tu tens un grup de nanos i què has de fer? Doncs bueno, primer de tot és, ells han d'aprendre a estar en escena, han d'aprendre dicció, han de veure molta expressió corporal i clar tu com ho sabràs tot això? Doncs formant-te, així de fàcil eh? Clar, si tu et vols dedicar a donar classes, sigui a l'escola o on sigui, t'has de formar. Sobretot perquè tu aniràs segura. I tu tindràs clar, això que estic fent és lo correcte.

I: Perquè aquest punt és el punt d'inseguretat que dius "no sé com fer-ho, però ho vull fer" però...

J: Fixa't com hem començat jo t'he dit, a les escoles es fa un tipus de teatre que "ai, que maco, que bonic" però a ningú li agrada. "com que surt el meu nen si que hi vaig" això és el rollo patatero més gran que et poden tirar a la cara, i és el què diuen tots els pares, com que surt el meu nen, ja és maco. Però clar, quan tu fas un treball digne diuen "ostia! Jo pensava..." perquè

sempre la resposta que fan la gent que ens ve a veure diuen "em pensava que seria un festival de l'escola" perquè això, a l'escola fan festival, i no fan teatre, fan festivals. I he, que molt bé els que tenen ganes de fer coses però t'has de formar. No surt per amor a l'art, jo al principi feia coses molt dolentes i he anat millorant i clar...

I: És que és això, amb l'experiència és on aprens. La cagues? Bueno l'any que ve ho faré millor.

J: Evidentment. Però clar, tu dius, no en tinc ni idea ara agafo uns nens i miro de fer teatre. Però clar, com a mínim agafa't una bibliografia i fica't, per exemple aquest llibre d'en Cañas, és gent genial. Has de començar per aquell llibre. Tu agafa't aquest llibre i aquí et marca les pautes que has d'anar treballant i aquesta primera fase de la sessió, aquesta segona fase, agafat aquest llibre si vols començar i aquest llibre et guiarà el d'en Cañas. Ostres no sé com es diu. Ja t'ho passaré, et diré alguns llibres que et poden anar bé. Tu te'ls llegeixes i

I: Potser m'ajudaran i tot a acabar de...

J: Aquest d'en Cañas és genial, però a més a més, en Cañas em va fer un regal, i no sé perquè, vaig, de tots, erem 18 o 20 alumnes, que havíem fet el grau de pedagogia em va dir " jo a tu et regalaré això", potser perquè li vaig explicar què estava fent. Tu, és això, el què m'estàs explicant és, doncs jo et faig aquest regal. I em va regalar totes les seves sessions, tot el què hi ha al llibre verd, escrit a mà, m'ho va regalar. És un tresor. Però clar ja tens un punt de partida, el llibre és un punt de partida, i a partir d'aquí igual vas entrant i dius buff, en el moment que tu diguis, no sé què més fer, potser és el moment per formar-te. Potser la primera cosa és posa't a llegir aquest llibre i, que a més parla d'experiències pràctiques ell i això és genial. Experiències que ell havia tingut com havia començat ell i tal. Comença per aquest llibre i després pots fer l'altre pas. Que l'altre pas és molt...

I: Ha passat St Jordi eh? Per demanar llibres dic...

J: Si, però aquest és un llibre que pots demanar sempre... aquest rai. I a més, aquest segur que el trobaràs a Abacus, i sinó te'l demanaran.

I: A la Biblioteca segur que també hi és.

J: Això sí. No, no, seguríssim que hi és. I sinó, a la Biblioteca de l'Institut del Teatre.

I: A bueno, clar.

J: Allà està farcida de llibres bons de teatre, i està super bé aquella biblioteca eh? Per tant, ves-hi a donar un volt per allà que és genial eh? I allà hi trobaràs en Tomás Motos, en Jorges.... Però comença per aquest d'en Cañas.

I: Ho provarem.

J: És super fàcil, super entenedor, no dona gaires voltes. A vegades són molt tècnics i tal, i jo em perdo, jo soc el primer que em perdo quan són noms molt tècnics. Deu ser per això, com que jo als 14 anys vaig deixar l'escola i me'n vaig anar a treballar i fins als 25 no vaig tornar a l'escola suposo que per això tinc mancances i necessito les coses molt clares, com que jo sóc Català, ho vull clar i català. Aquest d'en Cañas és genial, és que t'ajudarà molt.

I: Hi farem un cop d'ull i tant.

J: Val molt la pena. I això jo penso que és molt bonic "va fem això amb els nens... una mica d'això, una mica de titelles..." molt bé genial, però això es pot millorar. I el què no pots fer, bueno aquests que són tan bons, aquells no que fan nosa, no. Tots. És que nens que són hiperactius, que tal, potser et poden sorprendre fent teatre eh? Això és lo xulo.

I: El que menys t'esperes ostres...

J: O al contrari. Jo abans agafaria un grup que no tiri, que vagi super malament, per intentar fer coses amb aquell grup que es trobin motivats i pam, clar si que és un plaer tenir unes nenes allò que ballen super bé, que van soles, després si que fas un espectacle increïble no? Però a nivell educatiu agafa un grup de nanos que els hi costi llegir i que tal, i vale comencem per aquests. Perquè per tu també és un repte. A més, a més, si parles que vens del món social encara amb més raó.

I: Encara m'agraden més aquests més problemàtics.

J: Jo una de les coses que m'atrauen més per anar-me'n aquí al Puig-Agut és que potser podria fer molt això, clar si m'ho deixen. No sé si he pensat dir-t'ho o si... Que l'inspector va fer així amb un projecte així no? O sigui això és el què t'està dient, que el Departament, moltes hores de mates, moltes hores de les competències bàsiques però el teatre no m'interessa...

I: És que és una eina brutal!

J: I encara et diré una altra cosa... Les proves que es fan a les escoles són de velocitat lectora, jo sóc anti! Perquè és clar... amb els nanos els hi estàs

dient al teatre parla a poc a poc, llegeix bé el què estàs, entendràs el què estàs explicant, vocalitza bé, i què estàs potenciant a les proves de lectura que brrrrrr

I: Que no compreguin res...

J: Si eficàcia i tot el què tu vulguis, però no entenen res! Jo m'enrecordo que tenia una nena allà a l'Abat Oliva que era magrebina que es deia Chaima, que anava molt més ràpid del què anaven molts d'aquí, però no entenia res. I anava com una màquina eh? Uaaa llegia super ràpid. I en canvi, li deia, que era una nena una miqueta curteta i tal, que tenia deficiències, i llegia com una moto. Però no entenia res, absolutament res... Estava a sisè i estava a nivell de tercer, imagina't eh? Dius, bueno... segon tercer, però en canvi llegia super ràpid. La mecànica la tenia apresada però no li demanessis "què has llegit?", ni idea... A més, sent magrebina, a casa parlant... encara més difícil.

I: Jo el què trobo que parlo molt en el meu treball, clar jo l'analitzo dintre de l'escola no? I veig com dues branques: una branca que seria més fer una classe de dramatització, de teatre, o sigui amb l'objectiu d'un espectacle o no, o simplement amb el procés aquest de conèixe't a tu mateix, de conèixer a l'altre, o de l'expressió; i veig una altra via que és la de fer-ho servir com una eina, per ensenyar altres matèries (matemàtiques, ciències...)

J: Castellà...

I: Castellà...

J: Jo estic fent castellà amb sisè i, no fem teatre en castellà però en canvi fem un noticiari, i amb aquest noticiari, exacte, ells s'inventen les notícies, o no, o les agafen ja, i ells s'han de presentar davant dels seus companys a presentar aquestes notícies. El fet de posar-te davant d'algú a presentar-ho ja està ajudant a qualsevol cosa. El teatre, perquè t'ha d'ajudar? No per dedicar-te al món de ser actor, no, no, no, el dia que tu estiguis davant d'un tribunal has de saber parlar davant d'un tribunal i s'ha de parlar a poc a poc, vocalitzar correctament, tot això són eines que et dona el teatre. Per tant, això pots utilitzar-ho. Clar jo en cap moment treballaré castellà la velocitat lectora no! Jo treballaré la comprensió i treballaré llegeix davant dels teus companys, a veure com llegeixes, s'ha entès això que ha dit? Torno a repetir, ara més a poc a poc. Per tant, si i tant que pots, això ha de

ser per aquí, i tant... amb les mates potser em costaria més, les mates a mi, perquè jo no sóc de mates. Però en qualsevol altre matèria i tant que sí. Clar en l'educació física, constantment faig expressió corporal, constantment. I per tant és constant, que per cert hi ha la Dolors que vol portar alumnes d'aquí a la Universitat a veure com jo faig... A més...

I: Hauré de venir jo també!

J: Ho utilitzo, el conte també, jo avui mateix he fet una sessió d'educació física, la primera part de la sessió escalfament, resistència, durant tants minuts heu d'anar corrent, la part central, un treball més esportiu, d'habilitats motrius, específiques, i la part final hem anat cap a la classe i els hi he explicat un conte, la part de relax. Fantàstica. O sigui, que veus... Però clar, tu si els hi llegeixes un conte està molt bé i més si tens bona, però si a més els hi expliques ven explicat que ells hi gaudeixin. Uau. I això també és una part teatral important. Per tant, i tan que el teatre, no tens perquè muntar un espectacle, pot ser que et toqui una escola que no t'ho permetin. Però jo per exemple, en castellà no he tingut cap problema perquè com que hi ha unes competències bàsiques s'han de fer, i s'han de preparar aquestes competències bàsiques, i això ho odio, perquè si que hi ha una part que m'interessa que és comprendre el text, ho preparem i tal, això si que m'interessa, però clar, estem fent coses que els nans no les acaben de disfrutar, si que quan estem treballant un text, sembla potser, que disfruten molt més, ara els hi faig fer un altre treball que és ara m'heu d'explicar, lliurament cadascú el què vulgui però anem a fer una mena de discografia, vosaltres escollireu un cantant, això en castellà, un cantant, un grup, un estil de música i ho presentareu amb els vostres companys, i totes les cançons. Has de sortir aquí davant, t'has d'encarar al públic i havera com presentar-ho, i ara què puc fer? Quines estratègies pots utilitzar perquè, i això també, són eines que a través del teatre ets capaç de fer no?

I: Com organitzes, a l'hora de fer teatre amb els nans, tens algun ritual durant tota la sessió? O, per exemple, comences amb relaxació, o comences escoltant una música o...

J: Depèn. Si es tracta de fer només teatre, perquè el nano maduri, perquè... Com a taller de teatre, sí. Jo començo amb moviment. Perquè igual et venen molt esverats, doncs vale, ens acabem d'esverar i després si que ja baixem, vale? Per tant sempre començo amb treball corporal i

després passo al treball més, de dicció, més tranquil perquè si ells ja s'han mogut ara ja podem dedicar-nos a això. Hi ha gent que no, que parteix de "jo faig una cosa tranquil·la, perquè així els tranquil·litza", però clar, el neguit i és a dintre eh? I jo penso que si no els hi he pogut treure malament rai. Per tant jo sempre començo treball corporal, sobretot treure la pulsíó, també dins de les tècniques corporals que havia fet a Blanquerna havia fet una part de psicomotricitat molt interessant, i aleshores sempre feia això, aquesta primera part de treure pulsíó, treure, per tant, una cosa molt moguda, sigui a nivell de dansa, sigui a nivell de jocs, sigui el que sigui. I després, ja, un cop has fet aquesta part de pulsíó ara ja ens podem concentrar una mica més. I després depèn de l'alçada que estiguis, què t'interessa treballar? Dicció? Que t'interessa treballar, o sigui conceptes. Es a dir, pulsíó, expressió corporal, primer per tant, mim, gestualitat, o a nivell corporal o a nivell gest de cara, gestual. I per tant, treure pulsíó, expressió corporal i després ja passariem més a aquesta part de dicció. Que pot ser llegint frases, o en forma de joc, i després, jo com que m'enrollo mai tinc temps, després podríem acabar amb relax i això, però això seria la sessió, però clar, com que jo perseguint finalitats ja, un espectacle amb finalitats de taller pues esclar, podem començar igual, i després, ara ja entrem a l'espectacle eh? Que treballem l'espectacle: estem repartint papers, estem llegint text, estem fent personatges, cosa que el personatge també l'hem treballat a expressió corporal, és a dir, treballem els cinc elements, els elements són diferents, els elements em poden ajudar a mi a construir els personatges. Doncs jo he de fer a expressió corporal el treballar el personatge, però llavors aquest personatge també pot tenir veu, doncs, a la part de dicció el personatge l'estem treballant també. Hem treballat cos, com es mou aquest personatge, però després, com parla aquest personatge? Fixa't que tornem altre cop amb aquests... i el relax sí, però no n'abuso jo. Hi ha gent que "si que hem d'acabar relaxats", bueno, no n'abuso jo del relax.

I: Més veure com estan no?

J: Si he maxacat molt si, si s'han mogut molt és genial perquè funciona el relax però sinó, després d'haver treballat text difícilment es voldran relaxar.

I: Millor moure's.

J: Exacte. En canvi, hem fet dansa, ha set un dia on hem maxacat el moviment i tal, fem aquesta coreografia i tal, ara vosaltres monteu una coreografia, ara intentem, va moviment, tal, tal, tal... I després va ara relaxem, ostres si, perquè és agradable. Tu fas activitat física i després et relaxes i és genial. Però clar acabes de tenir text, acabar amb relax, no ho veig gaire clar. I això, començar amb relax, "és que així els nens no estan tan esverats" potser si, potser si, jo no ho faig. I hi ha molta gent que si que hi creu "comencem, i..." jo no. Jo prefereixo, venen ven esverats jo els esvero més. I va bé. Ara ens centrem i tal... O després d'esverar-nos aquí puc fer una mica de relax, vale, ara ens relaxem i ara seguim... però abans necessito fer algo perquè "ara entrem i ens relaxem" no, em funciona. Ara si els hem maxacat molt ara si fem un moment de relax va, ara tanquem els ulls i un condueix a l'altre, amb els ulls tancats... una cosa més "vale ens comencem a situar", "si, jo començo amb relax i tal..." Jo he fet la mili.

I: Són sessions que tu marques en cada moment el què s'ha de fer? O és més sessions amb el joc dramàtic, del què sorgeixi?

J: Jo sempre he de tenir clar cap a on vull anar. Si, però jo al igual amb una paraula en tinc suficient, i després segons com reaccionin ells anem evolucionant i potser jo havia preparat tres coses i acabem fent dues perquè n'hi ha una que ha donat molt de sí. O sigui, jo intento escoltar molt el què està passant, o el contrari, m'he preparat tres i n'he d'afegir més perquè s'ho han menjat de seguida o no ha motivat prou i has de dir, ràpid canvi. Jo he improvisat durant tota la meva vida he improvisat moltíssim, cosa que hi ha gent que no, que ho ha de portar tot molt així, jo no, he improvisat moltíssim. És potser des de ara fa un temps ho porto més controlat, però la meva vida de mestre he improvisat moltíssim. I per això a vegades no entenc, clar jo he fet sempre educació física i de tant en tant m'ha tocat fer tutories, vale? Però clar hi ha les mestres que ho han de portar tot molt tal, i la pàgina tal d'aquest llibre, això a mi em posa malalt. Perquè en el món de l'educació física, no, farem bàsquet i clar si aquesta activitat dóna molt de sí doncs la fem créixer i la fem créixer, sinó canvi i canviem de seguida. O sigui, si avui farem bàsquet o avui farem tal... Avui fem 4 contra 4 i a veure què surt d'aquí no? Però en canvi no, "la pàgina tal d'aquest llibre i després farem els exercicis, i de deures els hi posaré això..."

I: I aquests continguts i aquests...

J: No sé, no... Clar jo ja tinc clar quin és l'objectiu, per exemple, vull que manipulin la pilota i que aconseguixin passar-s'ho bé en el moment que estem fent això evidentment el meu objectiu no és que surtin jugadors de bàsquet de l'escola, en canvi, que treballin la coordinació, ull i mà, i al teatre exactament igual, que gaudeixin. Estem fent el joc del mirall has de tenir clar perquè l'estem fent, perquè estic treballant la lateralitat, la comunicació, això si que ho tinc clar. Però que és més el fer que no pas... Si, l'objectiu final està clar, muntar un espectacle i que l'espectacle funcioni així de fàcil, no cal cinquanta objectius "prendre consciència..." no, no cal.

I: Gaudim en aquest procés.

J: Exacte, gaudim en aquest procés. No en n'anem amb la paperassa. I a l'escola en fem moltíssima de paperassa. Jo m'enrecordo que una vegada aquí a l'Abat Oliva doncs, s'havia de fer uns criteris d'avaluació d'educació física i jo ja els vaig fer i els vaig entregar. I després va venir una coordinadora que em va dir "aquells criteris que vas fer els has de passar amb aquesta graella, perquè els fem tots iguals" i dic "no ho faré", "com que no?", "no perquè és perdre el temps, eh que ja te'ls he entregat? Tinc moltíssima feina, ara he d'estar muntant aquesta obra i tu, jo ara perdre el temps a copiar i pegar, copiar i pegar? Jo? Jo no ho faré pas això eh?" Per tant... la directora no em va dir pas res, és que era inútil, a més l'havia entregat abans que tothom, i s'ha de fer això, jo t'ajudo, vale perfecte, però és que clar, ara hem decidit que tots ho farem amb aquesta graella. Fes-ho, jo no ho faré pas. "Aix, és que l'altre d'educació física si que ho ha fet" Doncs jo no ho faré pas... No perquè és això, perdem massa el temps... amb paperets i paperets... té ja està clar, i sé quins criteris vull, aquí els teniu... En tot cas, un altre dia digueu s'ha de fer els criteris d'avaluació amb això. I ja està, però clar, dieu heu de fer criteris, doncs jo em poso a fer-los i ja està. Ah no ara, s'han de fer així... Això, jo també sóc molt rebel. No, ho dic perquè això també marca un caràcter i per tant, no em conformo amb qualsevol cosa i no és allò, hi ha mestres que no que volen una rutina i sempre igual, i sempre igual, però jo em canso sempre igual, per això tinc clar que no tardaré a marxar de l'Abat Oliva, no gaire. Perquè clar, ara, si aquest any em quedo, jo havia pensat aquest any ja marxar, però si em quedo és perquè hi ha hagut un problema de matriculació i ostres, vaig

veure a la directora que tinc molt bon rollo, com molt apurada, molt, casi demanant ajuda, a vera, entre tots intentem aixecar l'escola no? Clar jo ara que això del teatre crida l'atenció, això als pares els hi encanta i tal i està creant, si jo ara dic que ho faci un altre, és fer-li una putada a direcció. Anant bé em quedaré, però a la que canviïn me'n vaig. Per això, perquè també és una altre cosa important d'anar canviant, perquè aprenc moltíssim anar canviant, no quedar-te sempre en el mateix lloc, la mateixa història...

I: Infantil has tocat algo? Has fet alguna cosa?

J: A vera, allà a l'escola que deien "a infantil han de fer teatre" jo no hi estic d'acord, infantil ha de fer molta expressió corporal, moltíssima expressió corporal, i han de cantar. Doncs fan cantates. Vale? I representar en públic, no els putegis representar en públic una cosa bonica i maca, no, en tot cas, jo considero cantar una cantata és genial perquè ells canten i els hi agrada cantar als nens i això surt dels nens i s'ho passen molt bé però no intentis que s'estiguin allà quiets aguantant la flor i no, no els hi toca, ni intentis que et diguin un text un nen petit perquè es cagarà davant del públic. Per tant, a l'aula molta psicomotricitat, moltíssima, i molta expressió corporal, però moltíssima. I ja està. I res més... i a les mestres ja els ensenyen a parlar que això ja és part de la dicció i tot això. Però molta expressió corporal, moltíssima. I no us oblideu de la psicomotricitat.

I: Seria més jugar potser, a dramatització, o a aquest joc simbòlic que creen personatges i que

J: Joc simbòlic. Exacte. O sigui, seria, psicomotricitat primer de tot, l'expressió corporal i joc simbòlic eh? Ara juguem a com si fóssim i per tant hi ha una interacció però això a l'aula eh? Ara ens muntem una història a l'aula, no l'intentem representar fora, que no funcionarà. I no facis amb aquells nens "ara has de dir aquest text maco, diga'l així eh?" Perquè es posaran a davant i es cagarà de por el nen, que és normal això si hi ha adults que es posen davant d'un públic i es caguen de por, més un nen. O bé és espontani aquest nen o bé no, però a l'aula si. A l'aula si, psicomotricitat, expressió corporal i joc simbòlic. Que és el què s'ha de fer amb aquests nens. Inclús cicle inicial, jo amb cicle inicial havia presentat una cosa interessant, vaig muntar un Pinotxo, tinc un treball sobre Pinotxo

I: Pot ser que fos el que va fer en Marc també?

J: Ah, si, igual si. Això ho vaig fer amb nens de cycle inicial eh? I representat al teatre cirvianum, els pares van alucinar, i era tot expressió corporal. Tot, de text pràcticament no n'hi havia. En tot cas vaig donar algun text a alguna nena que sabia que es posaria davant i... En principi tot molt música, tot molt expressió corporal, tot molt visual. Fantàstic. Ah! Quan muntem aquests espectacles amb Xarxa... una altre cosa que vaig aprendre d'en Sanchís això, un pas important que vaig fer amb els meus treballs, és treballar la coralitat. Jo en els meus espectacles hi ha molta coral, molt cor, o bé és un nano que domina molt i que té, sinó tots els altres cor, i dóna una força... Jo m'havia trobat els primers anys que havia hagut de gravar les veus perquè no se sentien... el mateix nano gravava la veu, que no està bé, però era la única solució perquè els de dalt escoltessin el text, vale? I això, se'm va criticar moltíssim i aleshores jo el què vaig fer va ser aprendre d'això, jo també penso que no és correcte però clar els nanos com a mínim anaven, ostia el públic, era la mateixa veu del nano, amb un teatre gran, la fila de dalt no ho sentien, sinó clar, "és que a la fila de dalt no s'han sentit gens" a bueno... ja li diré que projecti i tal... Però clar, després amb el temps poder anar treballant això, i en comptes d'un nano, donar-li aquell text, fer-ho entre un grup. Que té molta més força. I aquest treball de coralitat vaig fer-lo també amb en Sanchís aquí a l'Institut del Teatre. Va ser, després del Postgrau de pedagogia teatral van ser aquests dos mòduls tan interessants, en Sanchís va ser molt... jo aquí vaig canviar el treball, de coralitat a l'escola en faig de coralitat molta cosa, els pecats capitals que faig als pastorets, són, a més a més, genials, només set nens poden fer de pecats capitals, perquè només set? Deu nanos fent de pecats capitals allà i tots deu diuen el text, i fua, tenen una força brutal. La coralitat dóna molt de si. El teatre grec ve d'aquí. Un cor grec, la coralitat és un cor grec.

I: Què més dir-te... mare meva... és que m'ho has explicat tot ja...

J: Ja tu he dit que si m'enrotllo...

I: Va guai, ja és això. Va ara me'n sorto una mica d'aquí... I me'n vaig amb aquesta branca que deies de formació. I clar, jo vinc, jo m'he ficat també

allò que a l'escola vas fent teatre i cosetes i això, i lo de la Caixa també, i d'aquí saltes al món amateur d'aquí al Teatre Centre i bé, bueno fas cosetes i pares perquè has d'estudiar, perquè sinó malament rai, i clar ara m'hi he tornat a enganxar. I clar l'any passat començàvem a fer cursos no? I vam començar fent, vam fer Peter Pan l'any passat i clar, més que un curs, era anar a muntar una obra de teatre i jo vaig proposar, va doncs fem una miqueta més de curs aquest any. I aquest any ja tenim dues branques: tenim primària i tenim secundària. I clar, és aquest fet de quines eines també els hi dones i, o sigui tot el què has estat tu aprenen ensenyal-s'hi amb ells perquè també puguin tenir una base i diguin va doncs anem a fer alguna cosa nosaltres. I bueno, és brutal aquest fet de, joestic amb els grans no? I aquest canvi, aquesta maduresa que ja tenen no i de començar i "podem fer això, i podem fer allò..." i també reflecteixen tot el què hi ha a la societat, és brutal, unes ganes de matar tothom però bueno...

J: Això perquè bueno estan en aquesta època que estan en contra de tot. Amb aquests grans has de treballar molt la improvisació. I aprofitar aquelles improvisacions que facin per muntar coses. Quin tema tractem, el tema que sigui: la violència domèstica, que vols que tractem les drogues... vale, ara què surt d'aquí? I a partir d'aquí, au vinga anem fent improvisacions: vosaltres tres feu això, vosaltres feu un grup, un altre grup i un altre grup i a veure què surt d'aquí. El vídeo és una gran eina eh? També, tu filmes i llaovrs ostres això ha estat xulo anem a muntar alguna cosa sobre això, i aleshores portes una altre proposta... I clar amb adolescents això és genial perquè ells s'estan creant la seva pròpia obra i ostia... si als adolescents els hi dius ara farem un Shakespeare, ara farem Miquel Martí i Pol...

I: I nosaltres és això, de tan veure que tenien ganes de matar a tothom i a partir d'algunes escenes i també els hi vam dir si algú té ganes d'escriure, i tal, van començar a sortir idees i ara estem fent allò que...

J: És això, és això...

I: l'Albert Caballeria, ens vam flipar i vam dir va fem un guió aquí d'una idea que van dir ostres és bona, va fem algo.

J: Va venir l'Albert un dia allà al Teatre Cirviànum amb tot de nanos i tu també hi erets?

I: Jo també, eren els nostres 6 nens. Doncs, si amb la Rosa, vam venir a veure en Lluís Soler.

J: En Lluís Soler, si exacte. I llavors és quan em vaig asseventar que l'Albert feia...

I: Sí, molt bé, bueno fem el què podem també, com aquell qui diu...

J: Bueno però és que s'ha de començar per aquí! Quan jo vaig començar a dirigir Pastorets em vaig trobar exactament igual, jo quan vaig començar a fer Pastorets vaig fer neteja, és a dir, no vull ningú dels qui havien abans i començar amb foc nou.

(Parlem una mica de nosaltres i altres persones, seguim a partir del minut: 1:10:02)

J: Si vols fer teatre, t'ha d'agradar el teatre, això també és important. Perquè hi ha mestres que són incapaços eh? Però perquè hi ha molts que no els hi agrada. I això requereix...

I: Però jo crec que és això que potser han tingut una mala experiència quan eren nens i ja han dit fora... és que no en vull saber res més!

J: Aquella noia que va venir...

I: Està traumatitzada.

J: És que té raó. Clar està traumatitzada, l'havien fet sortir allà... i clar...

I: L'altre dia vaig fer una entrevista a la Marta Esmarats, no sé si la coneixes...

J: Si, sí.

I: Ella fa ara classes a la universitat, i m'explicava una de les seves alumnes li explicava això "jo havia tingut un profe al modul d'infantil que ens feia sortir allà sols i clar ens tenia traumatitzades" i que clar amb raó sortim després d'una carrera i no tenim ni ganes de fer això. Crec que és perdre una mica aquesta por, saber el què t'agrada i el què t'agrada tirar-ho endavant i...

J: Jo ara tinc una nena de sisè que és molt vergonyosa i tal i estic aconseguint que surti davant dels seus companys a llegir una redacció i en canvi és una gran ballarina i també... "veus que ets capaç de fer això? Doncs també has de ser capaç de fer lo altre"

I: Pots veure les capacitats i el què li agrada a cada persona i poder-ho potenciar

J: Si clar, si tu això, si tu saps ballar i ets capaç de posar-te davant, en un altre moment potser seràs capaç de dir una frase. Nosaltres tenim ballarines amb lo de Xarxa que en principi només volen ballar i he aconseguit que ja i algunes d'aquestes ballarines participen en lo de Miquel Martí i Pol. I dient text i algun dels poemes de Miquel Martí i Pol. Són ballarines, no venen del món del teatre, són ballarines, però bueno intentem anar per aquí a veure què tal...

I: És aquest punt també, quan deies lo de l'inspector que apartem-ho tot aquesta vessant artística, jo em poso les mans al cap de veure que es fa això i que no es té en compte totes aquestes eines artístiques que potencies tantes habilitats i tantes capacitats que no tinguin més sortida, és a dir, que no es facin tant. Ostres treballes llengua, treballes... és que treballes tantes coses...

J: Però aquí igual els resultats no es poden mesurar, en números no? Penso que és aquí no? I en canvi una cosa escrita doncs "veus, veus com ho fa malament?" Unes competències bàsiques "veus, veus com va malament?" Vale, vine'ls a veure com fan els Pastorets és així de simple, ja no et dic veure una altre, primer vine a veure els Pastorets, són competents o no aquests nanos? Amb proves aquestes no es posaran nerviosos, i en el teatre hi tant que es posaran nerviosos, però després sortiran allà a defensar el què saben fer. Contra això no podem lluitar, però es tracta que tu a l'escola facis el què t'agrada.

I: I formar-me, com deies.

J: Si, no, sobretot per tu per seguretat. Tu com més et formis més bé et trobaràs. I tenint la sort que tenim aquí Vic eh? És una sort. Per mi, ja t'ho he dit, va ser... si que havia estat a la Casona i això amb la Marta Puyo va ser genial, però clar, aquí la Marta Puyo em va ajudar a poder dirigir, però clar així a nivell pedagògic va ser molt interessant. Jo tenia clar com dirigir els pastorets i em posava a dirigir una obra, però en canvi, vaig fer un canvi total... Ens convertim amb dramaturgs, per tant podem agafar, desmuntar i muntar. Per tant, estàs creant, ets un artista... i si tu això ho valores ja està.

I: Molt bé, molt bé, n'he après molt d'aquesta trobada

J: D'això es tracta.

I: Ho deixem aquí et sembla bé?

J: Fantàstic.

(Seguim parlant d'altres obres, d'El Zoo d'en Pitus: disciplina, eufòrics, coralitat, junts donant força, ballar, música, actuar, la marca d'en Jordi: interrelaciona el teatre amb la dansa i la música 1:17:30, perquè m'he format en dansa, en teatre, en l'expressió corporal i la música m'encanta. No tècnic de so)

6. Taula resum entrevista a Margarida Tió

Temes generals	MARGARIDA TIÓ
Formació	Magisteri Primària i després Art Dramàtic (Interpretació–text) i formació permanent (cursos de teatre, d’educació...)
Treballa actualment en l’educació? (escola?)	Escorial de Vic, tutora de 2n primària Universitat de Vic, classes d’expressió corporal a 2n MEI i a 3r primària. Va ser tutora P5
Definició dramatització	és evident que la dramatització forma part del teatre, evidentment, pro dramatització jo ho veig més com un treball de joc, de rol, de descobriment, on es respecten tots els ritmes, i clar tot això ens porta a un treball molt més significatiu, i molt més integrat, pels nens eh, però dramatització ho veig a tot arreu, normalment, és això, fem una obra de teatre i aquí apliquem la dramatització, jo el veig diari, com a estratègia de treball, si en una aula ho treballes sovint ho capten molt ràpid, és molt important perquè, perquè, la dramatització com, dins l’aula, moltes vegades ho treballem molt abans, o al menys en el meu cas, eh, per treure coneixements previs, és a dir, què en sabem no de tot plegat, per comentar-ho a l’aula, i bueno, tot suma. Ho veig més com a estratègies de treball. I que, contínuament estem dramatitzant...
Dues vessants : contingut o eina	Fa servir com a eina (estratègia d’aula) i com a contingut (taller expressió)
Com ho fas?	treballar abans de introduir-nos en el llibre o els exercicis previs, fer tot aquest treball de cos, cos eh? Cos o crear petits contextos reals portar-los a l’aula, i a partir d’aquí ja entrem dins de la vida de cadascú i del joc, i ens adonem que tots tenim una motxilla a darrera que la portem plena i que es pot treure i sumar. és que en totes les matèries que fem, i sobretot a cicle inicial, ho treballem, a matemàtiques, a partir del cos, les

	hores, els angles,
Exemples pràctica (eina)	<p>Sí, per exemple, amb ells hi introduïm el concepte d'hores no? Els quarts, els hi és molt complicat veure-ho a través del paper, tot i que estan molt acostumats a veure mil rellotges, per tant, a partir d'aquí ells expliquen a on fan referència les hores, per exemple eh?, i llavors, ho fem a partir del cos, és a dir, comencem com si fóssim unes busques i és marcar els quarts, (s'aixeca per representar-ho) un quart de gir, dos quarts, tres quarts i cucut-cucut-cucut, fem el cucut de l'hora del cucut de l'hora en punt. Integren que és rotatiu, que és giratori, que girem sempre cap a un cantó, bueno, per exemple, això és el que tinc més fresc perquè ho acabem de fer-ho ara. Però els angles a partir del cos, o el joc simbòlic, creem petits contextos, tu ets un venedor, i jo sóc un comprador i me'n vaig i compro això i trec allò, les mesures, totes les fem a partir de les vivències, i per mi això és dramatització. Per mi és que és sagrat, les mesures no les comencem amb un llibre, anem a medir coses que ens fan realment il·lusió medir, perquè, doncs jo no sé, un metre al llibre a veure, no fa pas un metre, com entenc que això és un metre, es clar, tinc que, vull dir que a vegades...</p> <p>Llavors, a partir de la dramatització, a l'aula, fas un coixí, que moltes vegades quan t'hi poses, ja has entès tots els conceptes, llavors anem a veure què ens volen dir, però és que abans ja ho hem entès, bueno, ja hem partit de nosaltres mateixos, és una escolta permanent, el fet de tenir aquestes estratègies dramàtiques. I amb llengua evidentment eh? És el dia a dia, amb medi, clar, amb medi, ells ja porten normalment els hi fem buscar a casa coses que serveixin per introduir el tema, llavors s'adonen que ells, és que a més creen una xarxa quan s'acostumen a treballar a partir d'aquí creen molta xarxa.</p> <p>és molt més vivencial, a més, en el moment en que ells expliquen el que han trobat o el que expliquen les seves vivències i veuen que si, que això ens ajuda, ja fan una gran abstracció, és a dir, el fet de fer-ho entendre, el que ells volen explicar, el fet de fer-ho entendre, sense dir, això està bé o això està malament, és que en el fet de</p>

	comunicar, ja, bueno, els ajuda a avançar moltíssim. Ells com a persones, i com a, a on són i què fan.
Taller expressió	<p>Si, fem tallers d'expressió, jo faig el taller d'expressió de segon. Si barregem els grups i si. Però a segon de primària, no fem una obra de teatre, és a dir, fem exercicis dramàtics però que juguem molt el joc de rol-play, de cos, que comença i acaba en la mateixa sessió, per no posar aquesta pressió de, perquè per les edats tampoc toca eh?, no els hi toca, però, bueno, improvisació, la relaxació, tot el què, propostes de joc, ells també en porten moltes, d'observació...</p> <p>Dues hores, de tres i algo a dos de cinc.</p> <p>Hi ha tres tallers: volum, anglès i expressió. Dura un trimestre. Grup de 18 nens/es.</p>
Rutina al taller expressió	<ol style="list-style-type: none"> 1. relaxació ja d'entrada amb música on s'escolten la respiració i veuen si arriben molt cansats, si tenen son, si, com estan els seus estats i ho expliquen. 2. comença amb una música relaxant, que els hi agradi, que se la sentin propera i, després acaben amb un música que tots coneixen i que poden ballar a nivell de llibertat, és a dir, de passar-s'ho bé, de disfrutar, de deixar anar, músiques que bueno, normalment són les que surten ara, que penses ui, quin mal de cap, són les que els hi agraden més, doncs aquestes. 3. I llavors passem a fer joc, bueno els hi proposo una dinàmica concreta, no sé, avui som conferenciants del món, <p>jo proposo un tema, surten altres temes, (fem acords, d'acord provem aquest i després fem aquest), però que recullin informació del tema que proposen. Això va molt bé perquè com que són ells que proposen el tema tenen molta motivació per trobar informació i utilitzar-la, i clar, aquí ho poden fer, puc fer veure que sóc i que faig... I això és molt treball en equip, i això ajuda molt a treballar actituds i valors, més que valors actituds, no, de què en trec jo de fer-ho súper bé i no sé què sinó ens ajudem estratègicament a l'altre i l'altre, i crea com una mena de xarxa on s'ajuden mútuament, fan molt riure perquè, si eh? Realment veus que saben què domina cadascú i també veuen com l'altre està avançant, i més aquí i cap "molt bé, molt bé"</p>

Si, depèn, a vegades presentem, per tant, durant la mateixa sessió, i llavors si que treballen en grups i normalment els faig jo, perquè sinó van molt, si, perquè descobreixen altres també, perquè sinó sempre van els mateixos, els que se senten còmodes treballant, i llavors és una llàstima perquè no coneixen els altres, no? Els veuen a presentar i sempre ja fan com estereotips i d'aquesta manera ho trenquem molt, i sí, treballen a vegades a estones per grupets i presentem o presentem a mig procés, com esteu, a veure pregunteu-ho o que, a veure.... i clar després creem les ganes de descobrir com ho acabaran tot això? No? Doncs processos de inici, nus i desenllaç, si això ho fem, per grups a vegades, i al principi d'aquests tallers d'expressió clar jo hi sóc permanentment eh? Jo sóc directament la que si hem de fer d'animals faig d'animals, si hem de fer de gats, gats, no clar, no ets un espectador t'hi has de ficar, t'hi has de posar, posar i tant, i també aprendre, aprendre d'ells, perquè són un pou, i te n'oblides, i cada grup és diferent a més.

A més el taller d'expressió el tinc enfocat d'una determinada manera, però si t'haig de dir que el comencem d'una determinada manera però amb tots ha derivat a altres maneres, vull dir que no ens hem... No amb els nens no, perquè hi ha molts que els agrada molt explicar i crear històries d'altres són molt més corporals i els agrada presentar coses que a nivell corporal, amb tots els hi donem les estratègies però cadascú desenvolupa, fa el seu propi procés, i el taller ho pot fer.

Si a veure, a mi m'agrada molt que es portin músiques d'ells i que escoltem la música que ens ha portat en Jan, que ens ha portat la Fatima, que ens ha portat en Mohamed, no? És la seva música, Perquè és un moment per ells, i els hi agrada molt perquè en aquell moment estan estirats, tranquil·lament i escolten la cançó i diuen on els ha portat la cançó, a mi m'ha fet pensar en això, o amb allò, o allò altre, a mi m'ha agradat molt, a mi em fa cosa, expliquen a nivell emocional a on t'els hi arriba, és fer relaxació però portat una mica, que ells se sentin protagonistes i els hi agrada moltíssim, bueno es moren de ganes d'escoltar la seva cançó,

	<p>els que han portat un soroll de tota mena, els que els canta la seva mare, la que, o a vegades petits fragments de conte que els hi agrada molt, no sé...</p> <p>i això ho reflexionem sempre: com hem arribat a les tres, com estàvem, i quan hem acabat com estem, hi hem abocat molts, i quan hem abocat tant? Sempre que partim dels joc, i de nosaltres mateixos, i del respecte, i de un treball respectant el ritme de cadascú, i clar el joc el tenen amb un ja, i només falta que juguis tu perquè juguen tots.</p>
<p>Capacitats o habilitats que aprenen els nens/es</p>	<p>(jo resumeixo: treball en equip, compartir, obrir-te, poder expressar, tenir un lloc on expressar, ser tu mateix)</p> <p>I el respecte, perquè respectar a tots perquè tots som diferents i aquí es on es veu la força de la diferència, sort que tots som diferents, perquè com que tots estem fent un treball comú però a partir de cadascú, i aprenen molt a respectar-se uns als altres i a admirar-se a vegades, sense la competició que moltes vegades porta aquest tipus d'exercicis, no existeix la competició, al contrari, perquè si fas de d'espectador i disfrutes, i si estàs presentant hi disfrutes,</p> <p>Els al dia a dia, no se n'adonen pas que estem, i només faltaria, perquè bàsicament és un procés de comunicació i de coneixement de tots plegats i del què anem a fer...</p> <p>no hi a teatre sinó hi ha silenci, oi, evidentment, doncs es clar, això, entendre el perquè fem, perquè fem silenci, hem de callar perquè ho dius? No, no.</p> <p>. Però el silenci, quan forma part d'un pacte entès com a, ara es tracta d'evocar jo sol perquè és important, s'entén, és molt és fàcil d'aplicar. Vull dir que és a tot arreu, ja ho fem normalment, l'únic que ser-ne conscients fa que emfatitzis també que també una mica aquest treball i bueno, tan de bo, tal com es fan música o altres arts es fes teatre art.</p> <p>, és que estan lliures, són lliures i descobreixen, descobreixen, els descobriments formen part de</p> <p>, joc com a font d'aprenentatge vull dir, no com a vinga anem a jugar i no apliquem, no, no i tant que apliquem,</p>

	<p>posem paraules als sentiments, posem paraules a les emocions i escric d'una determinada manera ho puc explicar, home doncs a partir d'aquí puc començar a crear, a escriure a partir de mi mateix, i no pas de que em diguis que he de parlar d'un gegant i una formiga</p>
Rols	<p>Espectador, actor, autor, crítica.</p> <p>el fet de ser un bon espectador és molt important per els que estan presentant, i també és molt important de que quan ens han regalat part de qualsevol treball hi hagi una bona resposta per part del públic: uns aplaudiments, un molt bé, un m'ha agradat molt, i també la critica, una crítica constructiva, i tant, també hi és: no s'han respectat el ritme, i el grup moltes vegades també son ells mateixos que diuen: això s'ha de millorar, o això com ho podem fer, i jo tinc que comptar fins a deu, perquè sinó de seguida i sóc.</p> <p>. Maduren, el procés maduratiu és molt bo, perquè es fan molt amos del què ells transmeten i llavors veuen si poden, si estan arribant, sinó ajuden, si aquest no és el meu moment, si m'ha costat prou, si ho he intentat, com que és de reflexió molt immediata i també els hi dic que és efímer, i pam ja ha passat, i això també els hi agrada molt perquè d'alguna manera sempre podem millorar, no és: fuf, que malament que ho he fet. Com moltes vegades el mestre fa de jutge, tenim unes proves... aquí el procés es tant important, com a tot arreu, però a vegades ens oblidem i aquí no, vull dir que...</p>
Lloc	<p>Teatre de l'escola</p> <p>, ho fem en el teatre de l'escola. Ja per el context i ajuda molt, ja posem la llum determinada depèn de com volen,</p>
Infantil	<p>a través del joc simbòlic</p> <p>perquè aquí ja no es tant de rol és més de joc simbòlic, i molt bé, perquè vam fer un treball de lectoescriptura molt bo.</p> <p>de seguida ens disfressem, de seguida fem veure que som, de seguida ens imaginem que anem.., de seguida.</p> <p>si però no ho conec tant perquè he estat molt més a primària.</p>

7. Taula resum entrevista a Marta Esmarats

Temes generals	MARTA ESMARATS
Formació	Art Dramàtic, després Hatha Ioga i després Magisteri d'Educació Física.
Treballa actualment en l'educació? (escola?)	<p>Actualment fa de mama i treballa a l'Institut del Teatre de Vic (classes a adolescents de 12 a 14 i adults) i dóna classes a la Universitat de Vic d'Expressió Corporal (MEI)</p> <p>Havia fet classes a escoles: Mata de Pera (de P3 a 6è, 10 hores cada curs dins l'horari lectiu); Escola de l'Era de Tona (només dos cursos 4-5/5-6/4-5-6)</p> <p>Adolescents: Brou d'Arts Escèniques fent cursos, subvencions per la Diputació.</p> <p>Rondallaire</p>
Dramatització	<p>aquestes hores les trèiem doncs d'altres àrees que creien que tenien relació, com llengua catalana, de gimnàs, ai d'educació física, bueno, de totes aquestes àrees que creien, com que l'art dramàtic és tant transversal...</p> <p>jo crec que per desconeixement perquè un cop ho coneixen diuen: "Ah, era això?"</p> <p>m'imaginava que seria sortir allà, l'experiència que ells en tenen surrealista d'algunes escoles de memoritzar algo i sortir davant del grup, com una experiència a vegades com un punt humiliant per gent, saps? I dius, no que ha de ser tot el contrari, que s'ha de desenvolupar en un ambient d'absoluta confiança perquè tu tinguis llibertat per expressar-te</p> <p>Hauríem d'investigar perquè expressió corporal, i no dramatització, o joc dramàtic o teatre... Normalment <i>drama</i> sona a tragèdia, res relacionat amb teatre. Art dramàtic = art de plorar? No ho associes amb teatre, per tant falta cultura de saber quin nom hi fiquem, o joc dramàtic que té component més lúdic, on l'objectiu no és aconseguir una representació final, sinó utilitzar les eines i els jocs que et donen... Per abarcar tots els camps que conformen una persona.</p>

	<p>Concepte que veuen que serà util per infantil, primària... Depèn el què estiguis fent li voldràs aplicar o no... Sobretot si et motiva!</p>
Escola	<p>cada lloc és diferent, és molt diferent donar classes amb una escola amb un grup de vint i pico i a dintre d'un horari lectiu en un moment determinat que et fiquen, de deu a onze, que amb un horari extraescolar que s'apunta qui vol, que potser tens quinze nanos, que és varietat d'edat al mateix grup, és diferent.</p>
Experiències, reflexions...	<p>Jo per exemple ara amb les mestres aquestes d'educació infantil, que fan segon, moltes en sa vida, la seva majoria no havien fet algo de teatre, de dansa, o algo així d'arts escèniques, només puntualment si al seu cole havien fet els pastorets o algo, llavors moltes si no tenien un interès personal, no havien fet res d'això, i durant aquest assignatura que és súper curta,</p> <p>Perquè una deia: "es escandalós, deia, és escandalós! Que una eina tan útil per treballar les relacions interpersonals, del coneixement personal, és a dir, que tan interessant és coneixe't a tu mateix per el tema de l'educació emocional, de com relacionar-te amb els altres, per el tema de l'empatia, per després poder aprendre més, perquè estàs en relació i tens molt més interès per el món, per les coses no, i saps quines són les teves fortaleces, les teves habilitats, com algo com l'art dramàtic que et pot ajudar a treballar això no ho hagi fet mai ella, ni a l'infantil, ni la primària, ni la secundària! Que hagi tingut que arribar a la Universitat i fer deu sessions mierdosilles d'una hora i mitja i que ella caigui que amb allò ha descobertes coses molt al·lucinants.</p> <p>I veuen que hi ha moltes mancances a nivell expressiu i molt, molt, no ho diuen així però jo penso que de la manera que ho escriuen estan dient que com algo com analfabetisme.</p> <p>bueno actuant, i ostres era súper bèstia, és igual, perquè és amateur i ho fa la gent així... i és per passar-s'ho bé, Es resistia, perquè no hi ha, com si diguéssim, cultura de dir: "ostia que bèstia",</p> <p>Però clar, hi ha zero coneixement.</p> <p>Si es fa a la Universitat i les mestres agafen una miqueta de consciència llavors potser ho fan a l'escola i potser a l'escola els nanos estan una mica més formats i quan surten a fora són més crítics amb el què van a veure.</p>

8. Taula resum entrevista a Jordi Torres

Temes generals	JORDI TORRES
Formació	<p>Ve del món de l'esport, de les arts marcials.</p> <p>Altres feines</p> <p>Prova accés majors 25 anys</p> <p>Magisteri (Vic) i especialitat en Educació Física (Barcelona)</p> <p>Grup amateur</p> <p>Institut del teatre: cursos d'iniciació al teatre, esgrima escènic</p> <p>La Casona: curs màscara neutra i comedia de l'arte, direcció teatral</p> <p>Actor professional (pallasso, teatre infantil)</p> <p>Cirviànum Torelló: programadors, productors, i formadors. Grup Xarxa Teatre.</p> <p>Escola concertada i pública</p> <p>Postgrau en Pedagogia Teatral a l'Institut del Teatre de Vic.</p> <p>Fescat: clown.</p>
Reflexions	<p>Fer teatre a l'escola no és gens fàcil. Això per començar. No és gens fàcil perquè, es va caure una mica en la idea aquella de bueno representem qualsevol cosa i es fa qualsevol i... si, bueno, és interessant, que els mestres doncs es llencin a fer teatre no? Però el problema és el tema de la formació, que la pregunta és: el resultat d'aquest treball que han fet aquests mestres és: els nanos i treuen profit o no hi treuen profit? Aconseguiran que els nanos acabin agradant el teatre o acabaran avorrint el teatre?</p> <p>Els pastorets són les escoles del teatre que hi ha a la nostra terra.</p> <p>A més, jo sóc mestre, per sobre tot jo sóc mestre. I aleshores vull ser un mestre del què m'agrada, que això</p>

també és una altre cosa.

“vale, si voleu que ho torni a dirigir jo cobraré igual que ha cobrat en Pep” i allà va sortir un conflicte molt important, perquè clar fins aleshores el teatre amateur és gent que vol dedicar-se al teatre...

I: Per amor a l'art.

J: Exacte. I aleshores jo vaig reivindicar la figura d'un professional dins del... I en aquells moments vaig tenir problemes però a la llarga s'ha reconegut aquesta figura no? Jo vaig marxar d'aquell grup

Però bueno, el tema formació és genial perquè jo he anat creixent amb això, no, per tant, ara torno a reprendre el què t'he explicat al principi, a veure allò de fer teatre a l'escola “oh que bonic, oh que maco els nens”, que guai que hi hagi gent que tingui interès però penso que la gent ha d'anar més enllà, es pot quedar només amb el “ va fem aquesta, ai que macos” i tal, no hi ha molt més que això. Per tant, no és fàcil fer-ho a l'escola i encara et diré més per què no és fàcil fer-ho a l'escola,
Des de inspecció no es valora tan bé aquests projectes.

a les escoles es fa un tipus de teatre que “ai, que maco, que bonic” però a ningú li agrada. “com que surt el meu nen si que hi vaig” això és el rollo patatero més gran que et poden tirar a la cara, i és el què diuen tots els pares, com que surt el meu nen, ja és maco. Però clar, quan tu fas un treball digne diuen “ostia! Jo pensava...” perquè sempre la resposta que fan la gent que ens ve a veure diuen “em pensava que seria un festival de l'escola” perquè això, a l'escola fan festival, i no fan teatre, fan festivals. I he, que molt bé els que tenen ganes de fer coses però t'has de formar. No surt per amor a l'art,

Però clar, tu dius, no en tinc ni idea ara agafo uns nens i miro de fer teatre. Però clar, com a mínim agafa't una

	<p>bibliografia i fica't, per exemple aquest llibre d'en Cañas,</p> <p>Jo abans agafaria un grup que no tiri, que vagi super malament, per intentar fer coses amb aquell grup que es trobin motivats i</p> <p>Però a nivell educatiu agafa un grup de nanos que els hi costi llegir i que tal, i vale comencem per aquests. Perquè per tu també és un repte.</p> <p>Exacte, gaudim en aquest procés. No en n'anem amb la paperassa. I a l'escola en fem moltíssima de paperassa.</p>
Experiències	<p>I elles precisament van fer un comentari, que per això t'ho dic això, "Jo havia fet teatre a l'escola i fff vaig trobar tant malament, em vaig sentir tant malament que mai més he volgut fer teatre i, en canvi, avui he vist que aquests nanos s'ho estan passant molt bé fent teatre".</p> <p>bueno vaig tenir la sort d'aprendre molt del teatre, o sigui és això, he anat a escoles per un cantó però després també he après d'un gran director, després jo com a actor no és allò que tot és teòric no, no, jo he mamat de l'escena, he mamat escenografia, dels escenògrafs, o sigui, i com que ho conec de la base jo he pogut anar creixent.</p> <p>Molt compromís amb l'escola</p> <p>I vaig entrar a Sant Hipòlit, aleshores Sant Hipòlit hi havia una professora que s'encarregava d'agafar quatre nens, els més espavilats per fer teatre vale? I feia això aquesta mestra, agafava això, però quatre eh? Els més espavilats, que es portaven més bé i tal... Cosa que jo estic en contra d'això.</p>
Dramatització/teatre	<p>Per sort en el món del teatre els nanos que potser són conflictius allà es troben fora d'òrbita.</p> <p>penso que hi ha aquest projecte artístic que s'està fent que clar, el treball que jo he fet doncs el final ha acabat amb una mena de Projecte Artístic.</p> <p>feien cada any a Sant Hipòlit ha passat a fer cada trimestre es fa una obra de teatre aquí a Sant Hipòlit, perquè a més tenim un teatre fantàstic, i a més, Sant Hipòlit és un poble de teatreros, per tant, lliga molt al poble, per tant</p>

	<p>és un projecte genial perquè lliga molt al poble no? Doncs aleshores el què fem és el sisè fan els pastorets, inicial i infantil munten una cantata,</p> <p>I en canvi, jo amb aquests cursos vaig entendre que nosaltres som, fem art dramàtic no? Per tant dramatitzar què és? És agafar una cosa i ua desmontar-ho i fer-ho a la teva manera. I quan vaig aprendre aquest concepte vaig dir ara ja sé el què he de fer, i és el què faig.</p> <p>L'he desmuntat i me l'he fet meu</p> <p>Clar m'he anat informant molt i fua a partir d'aquí puc muntar un espectacle</p> <p>Jo estic fent castellà amb sisè i, no fem teatre en castellà però en canvi fem un noticiari, i amb aquest noticiari, exacte, ells s'inventen les notícies, o no, o les agafen ja, i ells s'han de presentar davant dels seus companys a presentar aquestes notícies. El fet de posar-te davant d'algú a presentar-ho ja està ajudant a qualsevol cosa.</p>
Escola	<p>és que aquesta escola cada trimestre estan representant una obra de teatre, en el seu teatre o al teatre del poble i, a més a més, que tots els pares i assisteixen a aquesta representació. L'experiència que s'emporten aquests nens bueno, l'hauries de veure.</p> <p>aquest projecte ha de constar com a projecte de l'escola no? Doncs l'inspector quan va veure aquell projecte "prfff, això no és important".</p>
Què aprenen	<p>. Perquè clar, ells em faran l'espectacle i com que hi haurà disciplina, com que hi haurà serietat i com que ells ho faran molt bé, perquè seguim un paràmetre això disciplina, seriositat i després estètica</p> <p>I una cosa és un taller de teatre, i es presenta, lo important és tot el bagatge aquest, l'espectacle no és lo important, i en canvi el què fem a l'estiu lo important és l'espectacle, no pas la formació de l'actor.</p> <p>Ara, disciplina, treball, esforç, que això no podem oblidar-ho. Cosa que també en termes teatrals, teatrals amateurs parlant, no està gaire ven vist això, anem a passar-ho bé i tal...</p>
Com, ho fas?	<p>Com a taller de teatre, si.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Jo començo amb moviment. Perquè igual et venen molt esverats, doncs vale, ens acabem d'esverar i

després si que ja baixem, vale? Per tant sempre començo amb treball corporal i després passo al treball més, de dicció, més tranquil perquè si ells ja s'han mogut ara ja podem dedicar-nos a això. Hi ha gent que no, que parteix de "jo faig una cosa tranquil·la, perquè així els tranquil·litza", però clar, el neguit i és a dintre eh? I jo penso que si no els hi he pogut treure malament rai. Per tant jo sempre començo treball corporal, sobretot treure la pulsio, també dins de les tècniques corporals que havia fet a Blanquerna havia fet una part de psicomotricitat molt interessant, i aleshores sempre feia això, aquesta primera part de treure pulsio, treure, per tant, una cosa molt moguda, sigui a nivell de dansa, sigui a nivell de jocs, sigui el que sigui.

2. I després, ja, un cop has fet aquesta part de pulsio ara ja ens podem concentrar una mica més. I després depèn de l'alçada que estiguis, què t'interessa treballar? Dicció? Que t'interessa treballar, o sigui conceptes. Es a dir, pulsio, expressio corporal, primer per tant, mim, gestualitat, o a nivell corporal o a nivell gest de cara, gestual. I per tant, treure pulsio, expressio corporal i després ja passaríem més a aquesta part de dicció. Que pot ser llegint frases, o en forma de joc,
3. i després, jo com que m'enrollo mai tinc temps, després podríem acabar amb relax i això, però això seria la sessió, però clar, com que jo perseguint finalitats ja, un espectacle amb finalitats de taller pues esclar, podem començar igual, i després, ara ja entrem a l'espectacle eh?

Espectacle:

- 1) Que treballem l'espectacle: estem repartint papers, estem llegint text, estem fent personatges, cosa que el personatge també l'hem treballat a expressio corporal, és a dir, treballem els cinc elements, els elements són diferents, els elements em poden ajudar a mi a construir els personatges. Doncs jo he de fer a expressio corporal el treballar el personatge, però llavors aquest personatge també pot tenir veu, doncs, a la part de dicció el personatge l'estem treballant també. Hem treballat cos, com es mou aquest personatge, però després, com parla aquest personatge? Fixa't que tornem altre cop amb aquests... i el relax sí, però

no n'abuso jo.

Si he maxacat molt si, si s'han mogut molt és genial perquè funciona el relax però sinó, després d'haver treballat text difícilment es voldran relaxar.

Tu fas activitat física i després et relaxes i és genial. Però clar acabes de tenir text, acabar amb relax, no ho veig gaire clar. I això, començar amb relax, "és que així els nens no estan tan esverats" potser si, potser si, jo no ho faig.Jo prefereixo, venen ven esverats jo els esvero més. I va bé. Ara ens centrem i tal... O després d'esverar-nos aquí puc fer una mica de relax, vale, ara ens relaxem i ara seguim...

Jo sempre he de tenir clar cap a on vull anar. Si, però jo al igual amb una paraula en tinc suficient, i després segons com reaccionin ells anem evolucionant i potser jo havia preparat tres coses i acabem fent dues perquè n'hi ha una que ha donat molt de sí. O sigui, jo intento escoltar molt el què està passant, o el contrari, m'he preparat tres i n'he d'afegir més perquè s'ho han menjat de seguida o no ha motivat prou i has de dir, ràpid canvio. Jo he improvisat durant tota la meua vida he improvisat moltíssim, cosa que hi ha gent que no, que ho ha de portar tot molt així, jo no, he improvisat moltíssim.

Clar jo ja tinc clar quin és l'objectiu,

Estem fent el joc del mirall has de tenir clar perquè l'estem fent, perquè estic treballant la lateralitat, la comunicació, això si que ho tinc clar. Però que és més el fer que no pas... Si, l'objectiu final està clar, muntar un espectacle i que l'espectacle funcioni així de fàcil, no cal cinquanta objectius "prendre consciència..." no, no cal.

9. Taula resum de les conclusions de cada entrevista

Margarida Tió	Marta Esmarats	Jordi Torres	Aportacions meves
---------------	----------------	--------------	-------------------

Temes generals	Conclusions/idees/reflexions
Formació	<ul style="list-style-type: none"> - La formació és continuada, permanent - Experiència noia de pràctiques: que una eina per treballar les relacions interpersonals, creixement personal, educació emocional, coneixet tu mateix, com relacionar-te amb els altres, empatia, no ho hagi fet mai ni a infantil, primària... - Moltes persones sinó i tenen un interès personal no ho fan... - Analfabetisme: hi ha mancances a nivell expressiu... I no és escandalós, a ningú li sorprèn!? És igual perquè és amateur i ho fan per passar-s'ho bé (no! Donem qualitat per ser crítics!) - No hi ha cultura de la crítica perquè falta molts coneixements, perquè som analfabets en aspectes de teatre, dansa... - Si dones als nens qualitat seran més crítics, si els hi dones qualsevol cosa no coneixeran coses ben fetes. Perquè siguin nens no vol dir que els hi podem donar qualsevol cosa perquè no diuen res... Veure coses de gent que està formada, assajat, creatiu i pensat pot donar un punt més interessant. - Si es fa a la Universitat i les mestres agafen una miqueta de consciència llavors potser ho fan a l'escola i potser a l'escola els nans estan una mica més formats i quan surten a fora són més crítics amb el què van a veure. - Si tens una formació artística tens més sensibilitat a l'hora d'escollir coses artístiques, de donar una oportunitat a les creacions, d'escollir el què consumeixes... - Llegir autors, llibres... que et guin.

	<ul style="list-style-type: none"> - Tu no eduques el què saps, sinó el que ets. Formació personal que donés importància al creixement personal i això repercutiria als alumnes. - Agafar el què t'agrada, formar-te del què t'agrada, potser no cal ser llicenciat en art dramàtic sinó agafar cursos d'aquí i d'allà. Passió pel què fas... - però si tu el què vols és fer teatre a l'escola, si ara ja, una cosa és si tu com a formació personal vull saber moltes coses, però si tu vols això fer teatre a l'escola has de fer aquest postgrau perquè t'ajudarà, - Aleshores tu tens un grup de nanos i què has de fer? Doncs bueno, primer de tot és, ells han d'aprendre a estar en escena, han d'aprendre dicció, han de veure molta expressió corporal i clar tu com ho sabràs tot això? Doncs formant-te,Sobretot perquè tu aniràs segura. I tu tindràs clar, això que estic fent és lo correcte. - Però clar, tu dius, no en tinc ni idea ara agafo uns nens i miro de fer teatre. Però clar, com a mínim agafa't una bibliografia i fica't, per exemple aquest llibre d'en Cañas, - Però clar ja tens un punt de partida, el llibre és un punt de partida, i a partir d'aquí igual vas entrant i dius buff, en el moment que tu diguis, no sé què més fer, potser és el moment per formar-te. Potser la primera cosa és posa't a llegir aquest llibre i, que a més parla d'experiències pràctiques ell i això és genial. - Si, no, sobretot per tu per seguretat. Tu com més et formis més bé et trobaràs.
Escola	<ul style="list-style-type: none"> - Poder fer i desfer dins l'escola, és a dir, tenir una mica de llibertat, respecte per el tarannà de la mestra ajuda a l'hora de crear, d'aportar allò que saps... - A vegades la part més dramàtica no té cabuda en l'espai educatiu (la Margarida si sent bé perquè es té en compte aquest aspecte a la seva escola) - El plantejament que es fa de les sessions és diferent si és en horari lectiu o extraescolar, ja que lectiu se li dóna importància des de l'escola i extraescolar es desentén força d'aquesta. - El més important de tot és que l'equip directiu d'una escola i els mestres hi creguin.

	<ul style="list-style-type: none"> - Aprendre amb ells i d'ells. - Comprometre's amb l'escola, crear nous projectes (lligats a l'escola i a l'entorn) penso que hi ha aquest projecte artístic que s'està fent que clar, el treball que jo he fet doncs el final ha acabat amb una mena de Projecte Artístic feien cada any a Sant Hipòlit ha passat a fer cada trimestre es fa una obra de teatre aquí a Sant Hipòlit, perquè a més tenim un teatre fantàstic, i a més, Sant Hipòlit és un poble de teatreros, per tant, lliga molt al poble, per tant és un projecte genial perquè lliga molt al poble no? Doncs aleshores el què fem és el sisè fan els pastorets, inicial i infantil munten una cantata. - Des de inspecció no es valoren tan bé aquests temes. - Les proves que es fan a les escoles són de velocitat lectora, jo sóc anti! Perquè és clar... amb els nanos els hi estàs dient al teatre parla a poc a poc, llegeix bé el què estàs, entendràs el què estàs explicant, vocalitza bé, i què estàs potenciant a les proves de lectura que brrrrrrSi eficàcia i tot el què tu vulguis, però no entenen res! - Exacte, gaudim en aquest procés. No en n'anem amb la paperassa. I a l'escola en fem moltíssima de paperassa. - Clar jo ara que això del teatre crida l'atenció, això als pares els hi encanta i tal i està creant, si jo ara dic que ho faci un altre, és fer-li una putada a direcció. - Però aquí igual els resultats no es poden mesurar, en números no? Penso que és aquí no? I en canvi una cosa escrita doncs "veus, veus com ho fa malament?" Unes competències bàsiques "veus, veus com va malament?" Vale, vine'ls a veure com fan els Pastorets és així de simple, ja no et dic veure una altre, primer vine a veure els Pastorets, són competents o no aquests nanos? Amb proves aquestes no es posaran nerviosos, i en el teatre hi tant que es posaran nerviosos, però després sortiran allà a defensar el què saben fer. Contra això no podem lluitar, però es tracta que tu a l'escola facis el què t'agrada.
Dramatització	<ul style="list-style-type: none"> - <i>Estratègies de treball diàries per un aprenentatge significatiu, on es respecten els ritmes i més integral i</i>

globalitzat.

- Forma part del teatre
- En fem contínuament. El mestre per el sol fet de posar-se allà davant i explicar...
- Un mestre ha de ser un gran comunicador, des de la manera de vestir, de moure't, de tot, de parlar...
- Hi ha respecte per falta de formació (Margarida)
- Tan de bo, tal com es fan música o altres arts es fes teatre.
- Treure d'altres àrees que hi té relació, com llengua, educació física, l'art dramàtic és tant transversal...
- No es fa per desconeixement, per falta de formació. Hi ha visió de que el teatre és memoritzar un text i sortir a davant de tothom, una experiència una mica humiliant... i no ha de ser el contrari!
- Hauríem d'investigar perquè expressió corporal, i no dramatització, o joc dramàtic o teatre... Normalment *drama* sona a tragèdia, res relacionat amb teatre. Art dramàtic = art de plorar? No ho associes amb teatre, per tant falta cultura de saber quin nom hi fiquem, o joc dramàtic que té component més lúdic, on l'objectiu no és aconseguir una representació final, sinó utilitzar les eines i els jocs que et donen... Per abarcar tots els camps que conformen una persona.
- Concepte que veuen que serà util per infantil, primària... Depèn el què estiguis fent li voldràs aplicar o no... Sobretot si et motiva!
- Per les mestres d'infantil és una eina ja de per si, de formació personal, expressiva, com per elles utilitzar-la amb els infants, no cal tenir una assignatura d'art dramàtic, més com una eina per introduir nous continguts, un espai per moure's i expressar-se constantment
- Interdisciplinar
- *per teatralització, no? O sigui, els diferents jocs, tècniques, que tu pots fer servir del teatre per utilitzar a l'escola o a l'educació en general, però per exemple dramatitzar un text seria convertir-lo en què es pugui ser representat clar, si estem parlant només dintre de l'educació, dramatització per mi seria aquell espai on*

	<p><i>s'utilitza aquells jocs, aquelles tècniques de teatre per expressar-se amb el cos, la veu, les emocions.</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Quan mires el currículum veus que hi ha un munt d'habilitats i d'objectius que es poden aconseguir i treballar a través de l'art dramàtic. L'art dramàtic, en el sistema d'ara té un pes poc significatiu curricularment (pesen més altres assignatures). Però es fa, sobretot a infantil, quan la mestra explica un conte és un model d'expressió oral... com no està tan fragmentat permet fer-ho. - Per sort en el món del teatre els nanos que potser són conflictius allà es troben fora d'òrbita. - I en canvi, jo amb aquests cursos vaig entendre que nosaltres som, fem art dramàtic no? Per tant dramatitzar què és? És agafar una cosa i ua desmuntar-ho i fer-ho a la teva manera. I quan vaig aprendre aquest concepte vaig dir ara ja sé el què he de fer, i és el què faig.....l'he desmuntat i me l'he fet meu.....Clar m'he anat informant molt i fua a partir d'aquí puc muntar un espectacle - Ens convertim amb dramaturgs, per tant podem agafar, desmuntar i muntar. Per tant, estàs creant, ets un artista... i si tu això ho valores ja està.
<p>Com ho fas?</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Sumar, tot suma - Creen xarxa, treball cooperatiu, partim d'ells mateixos, del què saben, crear seguretat, - Vivencial - El fet de comunicar - Els ajuda a avançar moltíssim (en les matèries i en ells mateixos) - Necessita rutina (Margarita) - Treballar actituds i valors (sobretot actituds, què en trec jo de fer-ho super bé sinó ens ajudem un a l'altre, crear xarxa) - Coneixer a l'altre (habilitats, destreses, pors...) - Recolzar positivament el treball del grup. - Cada maestrillo su librito (Margarita)

- Crear oportunitats de treball entre companys/es que no treballen junts. Trencar estereotips.
- Processos d'inici, nus i desenllaç.
- Participació directa de la mestra.
- Respectar ritme infant, destreses i habilitats i aprofitar-les. Deixar espai per fer-ho.
- Pots tenir una rutina marcada, començar d'una manera però no saber com acabarà. Està oberta a les oportunitats que et donen els infants.
- Vincular la música. Portar música dóna protagonisme al nen, comparteix allò que li agrada, emotiu,
- Implicació mestra en el joc, la dinàmica, compromís a portar música...
- Efímer
- Creure en el què es fa.
- No se n'adonen els nens perquè està dins del procés de comunicació, de coneixement de tots...
- Partim de les pròpies experiències, de la maleta que porta cadascú.
- El joc com a font d'aprenentatge, on apliquem, posem nom als sentiments, posem paraula a les emocions, i escric d'una determinada manera per explicar, aquí puc començar a crear, a escriure, a partir de mi mateix.
- Infantil més joc simbòlic, ens disfressem, ens imaginem... fem com si...
- Abans d'un examen, coneixements previs....
- Ambient de confiança perquè tu et puguis expressar.
- És tan ampli que és bo tenir una mica de guia (T. Motos)
- El teatre en sí és joc, igual que jugar és important, el teatre també ho és...
- Lo ideal seria que ho fessin les Mestres, que ho utilitzessin si ells volen, com a eina instrumental o més global. Laferriere: ei que el teatre és prou útil i té prou de pes com per poder ser, si el sistema no canvia, com una assignatura en si.
- Que els nens vegin que això és algo tan seriós com fer una classe de llengua o de matemàtiques i tan

seriós per ser divertit.

- Quan comences fas el què pots. I t'adones que no tothom pot fer classes i que m'havia de formar.
- A infantil és un camp molt lliure i obert i d'experimentació i seria semblant al què podries fer en una sessió de psicomotricitat.
- Infantil: Ritual d'entrada: els nens es centren (no vol dir que s'hagi de fer sempre) es treuen les sabates, i es dóna importància a l'espai, explicar què farem, fas dinàmica on es sentin segurs (música per exemple) una cançó amb gestos... i després pots fer una activitat de joc lliure, on hi ha disfresses (coses on els nens no fan teatre en sí, sinó que juguen lliurement i en algun moment tu observes que hi ha alguna cosa que s'assembla a teatre = gargot teatral)
- Hi ha l'obsessió de presentar davant els pares, però els nens no tenen l'abstracció suficient per posar-se a dins del personatge, perquè encara no saben ni qui són!
- Primària: és diferent (a nivell corporal, relació amb els altres, amb el medi, tenen altres interessos) l'art dramàtic s'adapta a ells i a l'organització de la classe. Fas jocs al mig de la sessió que desenvolupin diferents aspectes (ritme, espai...) per acabar fent joc dramàtic que és allà on englobes aquests aspectes treballats. Improvisacions, petites escenes o muntatges que s'inventin, canviant les normes...
- Secundària: ja poden escriure l'obra.
- T. Motos esquema: fas una presentació, un petit joc de trencar el gel, relaxació per posar el cos a punt, joc central més d'expressió o dramàtic i al final pots tornar a fer una relaxació, o feedback (retroacció) on expliques com ho has viscut.
- Sempre t'adaptes. T'organitzes la classe d'una manera, llavors arribes allà i, si saps copsar algu interessant que surt, ho saps caçar, doncs pot ser que la classe et surti genial i que els nans s'ho passin molt bé. Estas dintre d'un sistema, dintre d'una manera de fer llavors t'has d'anar adaptant de la millor manera que pots.
- I a vegades jo, no dic que no sigui positiu tenir unes metes on arribar, perquè això també et motiva i amb

una obra teatral motiva moltíssim fer-la davant gent, però no té perquè ser l'objectiu final.

- RUTINA INFANTIL: Aula de psicomotricitat.
 - o Entravem, ens treiem les sabates i entravem a dintre, ens seiem en bancs en rotllana
 - o i em posava davant per fer una cançó mimada (mim) de bevinguda (no necessitavem escalfar, ja venien corrents del pati...)això els provocava que es centressin, plaer de fer alguna cosa junts.
 - o Els explicava què faríem, em preguntaven... jocs de tancar els ulls i encertar el so, de concentració.
 - o Jugavem a l'aula, hi havia dies que era més lliure, d'altres més de guia (viatge pel pol nord) o jocs més guiats (música, ritmes, ens imaginavem que volavem pels núvols si era lenta...)
 - o Al final feiem una mica de relaxació (perquè normalment eren sessions mogudes)
 - o Posar sabates i tornar a l'aula.
- RUTINA PRIMÀRIA:
 - o Arribavem i ens assentavem amb cercle i explicavem què havíem fet, què farem, dubtes, canvis...
 - o Segons el programa feiem una cosa o una altra. A vegades relacionavem assignatures, p.e castellà. Ioga...
 - o Al final també relaxació.
- Si la sessió ha estat molt moguda és molt d'agrair fer relaxació.
- Has d'escoltar què et demanen, i adaptar-te, fer canvis, segons el ritme d'ells, el què necessiten (més moviment, menys....)
- Les Mestres fan servir moltes eines.
- jo al principi feia coses molt dolentes i he anat millorant i clar...
- Tots. És que nens que són hiperactius, que tal, potser et poden sorprendre fent teatre eh? Això és lo xulo.
- Jo abans agafaria un grup que no tiri, que vagi super malament, per intentar fer coses amb aquell grup que es trobin motivats iPerò a nivell educatiu agafa un grup de nanos que els hi costi llegir i que tal, i vale

comencem per aquests. Perquè per tu també és un repte.

- Jo estic fent castellà amb sisè i, no fem teatre en castellà però en canvi fem un noticiari, i amb aquest noticiari, exacte, ells s'inventen les notícies, o no, o les agafen ja, i ells s'han de presentar davant dels seus companys a presentar aquestes notícies. El fet de posar-te davant d'algú a presentar-ho ja està ajudant a qualsevol cosa.
- Però en qualsevol altre matèria i tant que si. Clar en l'educació física, constantment faig expressió corporal,
- Ho utilitzo, el conte també, jo avui mateix he fet una sessió d'educació física, la primera part de la sessió escalfament, resistència, durant tants minuts heu d'anar corrent, la part central, un treball més esportiu, d'habilitats motrius, específiques, i la part final hem anat cap a la classe i els hi he explicat un conte, la part de relax. Fantàstica.
- Com a taller de teatre, si.
 1. Jo començo amb moviment. Perquè igual et venen molt esverats, doncs vale, ens acabem d'esverar i després si que ja baixem, vale? Per tant sempre començo amb treball corporal i després passo al treball més, de dicció, més tranquil perquè si ells ja s'han mogut ara ja podem dedicar-nos a això. Hi ha gent que no, que parteix de "jo faig una cosa tranquil·la, perquè així els tranquil·litzo", però clar, el neguit i és a dintre eh? I jo penso que si no els hi he pogut treure malament rai. Per tant jo sempre començo treball corporal, sobretot treure la pulsio, també dins de les tècniques corporals que havia fet a Blanquerna havia fet una part de psicomotricitat molt interessant, i aleshores sempre feia això, aquesta primera part de treure pulsio, treure, per tant, una cosa molt moguda, sigui a nivell de dansa, sigui a nivell de jocs, sigui el que sigui.
 2. I després, ja, un cop has fet aquesta part de pulsio ara ja ens podem concentrar una mica més. I després depèn de l'alçada que estiguis, què t'interessa treballar? Dicció? Que t'interessa treballar, o sigui conceptes. Es a dir, pulsio, expressio corporal, primer per tant, mim, gestualitat, o a nivell

corporal o a nivell gest de cara, gestual. I per tant, treure pulsio, expressio corporal i després ja passaríem més a aquesta part de dicció. Que pot ser llegint frases, o en forma de joc,

3. i després, jo com que m'enrollo mai tinc temps, després podríem acabar amb relax i això, però això seria la sessió, però clar, com que jo seguint finalitats ja, un espectacle amb finalitats de taller pues esclar, podem començar igual, i després, ara ja entrem a l'espectacle eh?

- Espectacle:

1) Que treballem l'espectacle: estem repartint papers, estem llegint text, estem fent personatges, cosa que el personatge també l'hem treballat a expressio corporal, és a dir, treballem els cinc elements, els elements són diferents, els elements em poden ajudar a mi a construir els personatges. Doncs jo he de fer a expressio corporal el treballar el personatge, però llavors aquest personatge també pot tenir veu, doncs, a la part de dicció el personatge l'estem treballant també. Hem treballat cos, com es mou aquest personatge, però després, com parla aquest personatge? Fixa't que tornem altre cop amb aquests... i el relax sí, però no n'abuso jo.

- Si he maxacat molt si, si s'han mogut molt és genial perquè funciona el relax però sinó, després d'haver treballat text difícilment es voldran relaxar.
- Tu fas activitat física i després et relaxes i és genial. Però clar acabes de tenir text, acabar amb relax, no ho veig gaire clar. I això, començar amb relax, "és que així els nens no estan tan esverats" potser si, potser si, jo no ho faig.Jo prefereixo, venen ven esverats jo els esvero més. I va bé. Ara ens centrem i tal... O després d'esverar-nos aquí puc fer una mica de relax, vale, ara ens relaxem i ara seguim...
- Jo sempre he de tenir clar cap a on vull anar. Si, però jo al igual amb una paraula en tinc suficient, i després segons com reaccionin ells anem evolucionant i potser jo havia preparat tres coses i acabem fent dues perquè n'hi ha una que ha donat molt de sí. O sigui, jo intento escoltar molt el què està passant, o el contrari, m'he preparat tres i n'he d'afegir més perquè s'ho han menjat de seguida o no ha motivat prou i

has de dir, ràpid canvio. Jo he improvisat durant tota la meua vida he improvisat moltíssim, cosa que hi ha gent que no, que ho ha de portar tot molt així, jo no, he improvisat moltíssim.

- Clar jo ja tinc clar quin és l'objectiu,
- Estem fent el joc del mirall has de tenir clar perquè l'estem fent, perquè estic treballant la lateralitat, la comunicació, això si que ho tinc clar. Però que és més el fer que no pas... Si, l'objectiu final està clar, muntar un espectacle i que l'espectacle funcioni així de fàcil, no cal cinquanta objectius "prendre consciència..." no, no cal.
- INFANTIL: allà a l'escola que deien "a infantil han de fer teatre" jo no hi estic d'acord, infantil ha de fer molta expressió corporal, moltíssima expressió corporal, i han de cantar. Doncs fan cantates. Vale? I representar en públic, no els putegis representar en públic una cosa bonica i maca, no, en tot cas, jo considero cantar una cantata és genial perquè ells canten i els hi agrada cantar als nens i això surt dels nens i s'ho passen molt bé però no intentis que s'estiguin allà quiets aguantant la flor i no, no els hi toca, ni intentis que et diguin un text un nen petit perquè es cagarà davant del públic. Per tant, a l'aula molta psicomotricitat, moltíssima, i molta expressió corporal, però moltíssima. I ja està. I res més... i a les mestres ja els ensenyen a parlar que això ja és part de la dicció i tot això. Però molta expressió corporal, moltíssima. I no us oblideu de la psicomotricitat.
- INFANTIL: Joc simbòlic. Exacte. O sigui, seria, psicomotricitat primer de tot, l'expressió corporal i joc simbòlic eh? Ara juguem a com si fóssim i per tant hi ha una interacció però això a l'aula eh? Ara ens muntem una història a l'aula, no l'intentem representar fora, que no funcionarà. I no facis amb aquells nens "ara has de dir aquest text maco, diga'l així eh?" Perquè es posaran a davant i es cagarà de por el nen, que és normal això si hi ha adults que es posen davant d'un públic i es caguen de por, més un nen. O bé és espontani aquest nen o bé no, però a l'aula si. A l'aula si, psicomotricitat, expressió corporal i joc simbòlic. Que és el què s'ha de fer amb aquests nens. Inclús cicle inicial, jo amb cicle inicial havia presentat una cosa

	<p>interessant, vaig muntar un Pinotxo, tinc un treball sobre Pinotxo</p> <ul style="list-style-type: none"> - hagut de gravar les veus perquè no se sentien.....se'm va criticar moltíssim - ADOLESCENTS: Amb aquests grans has de treballar molt la improvisació. I aprofitar aquelles improvisacions que facin per muntar coses. Quin tema tractem, el tema que sigui: la violència domèstica, que vols que tractem les drogues... vale, ara què surt d'aquí? I a partir d'aquí, au vinga anem fent improvisacions: vosaltres tres feu això, vosaltres feu un grup, un altre grup i un altre grup i a veure què surt d'aquí. El vídeo és una gran eina eh? També, tu filmes i llaovrs ostres això ha estat xulo anem a muntar alguna cosa sobre això, i aleshores portes una altre proposta... I clar amb adolescents això és genial perquè ells s'estan creant la seva pròpia obra i ostia...
<p>Habilitats o capacitats que aprenen els nens/es</p>	<ul style="list-style-type: none"> - treball en equip, compartir, obrir-te, poder expressar, tenir un lloc on expressar, ser tu mateix - Respecte - Maduren. Crítica constructiva. Reflexió - Silenci - Són lliures - Per expressar-se, per tenir un espai per expressar les emocions. - Pos amb el teatre jo penso igual, que et dona aquestes habilitats que tu pots fer servir a la teva vida, a la teva feina, quan et convingui. - Moltes eines de treball en equip, relacionar-se amb els altres, construir junts. - Sempre estàs en comunicació i diàleg (inclòs el monòleg). - Aprenen a treballar amb l'altre. Desenvolupar habilitats socials, interpersonals. - Utilitzar la llengua, milloraran la seva expressió oral, lectura, comprensió. - Ficar-te en la pell dels altres: viure emocions que tu potser a la teva vida no els has viscut en aquestes intensitats o aquest tipus d'emocions, o situacions, i fa que tu puguis entendre a les altres persones =

treballar la intel·ligència emocional, l'empatia.

- Retroacció = consciència = reflexió. Si no ets conscient del què fas tampoc acabes com per aprendre bé.
- Prendre consciència de com estàs a nivell corporal (emocions, com penses, com vius), de relació amb els altres, amb la teva cultura.
- L'eina de treball al teatre ets tu mateix. Has de poder conèixer-te tu mateix.
- Molt interdisciplinar.
- La Música que inclou doncs el ritme, la percepció, la sensibilitat, les pauses...
- Expressar-te amb altres llenguatges.
- Arts plàstiques, estètica...
- No competitivitat
- Ara, disciplina, treball, esforç, que això no podem oblidar-ho. Cosa que també en termes teatrals, teatrals amateurs parlant, no està gaire ven vist això, anem a passar-ho bé i tal...
- Perquè clar, ells em faran l'espectacle i com que hi haurà disciplina, com que hi haurà serietat i com que ells ho faran molt bé, perquè seguim un paràmetre això disciplina, seriositat i després estètica
- perquè t'ha d'ajudar? No per dedicar-te al món de ser actor, no, no, no, el dia que tu estiguis davant d'un tribunal has de saber parlar davant d'un tribunal i s'ha de parlar a poc a poc, vocalitzar correctament, tot això són eines que et dona el teatre. Per tant, això pots utilitzar-ho.....Jo treballaré la comprensió i treballaré llegeix davant dels teus companys, a veure com llegeixes, s'ha entès això que ha dit? Torno a repetir, ara més a poc a poc.
- Has de sortir aquí davant, t'has d'encarar al públic i havera com presentar-ho, i ara què puc fer? Quines estratègies pots utilitzar perquè, i això també, són eines que a través del teatre ets capaç de fer no?
- és treballar la coralitat. Jo en els meus espectacles hi ha molta coral, molt cor, o bé és un nano que domina molt i que té, sinó tots els altres cor, i dona una força..... La coralitat dona molt de si. El teatre grec ve

	<p>d'aquí. Un cor grec, la coralitat és un cor grec.</p>
<p>Reflexions finals, cites...</p>	<ul style="list-style-type: none"> - cada persona té les seves aficions no? - la meva passió, tal com explicaré a partir d'aquí els diferents temes que toco és un regal, tu formes part d'un temps de la seva vida, no no més, i per tant, tot el que sigui vivencial, això, ho recordaran, i tot el què és vivencial i descoberta ho recordaran. - Hi ha un psicòleg que deia que l'educació, i vaig pensar, ostres tu!, és que diu, que l'educació és el que queda quan s'oblida tot el què s'ha après, i és el que queda, i és veritat és quan tu recordes allò que vaig fer, en aquell determinat moment, o quan vam anar al riu i vam trobar no sé què... - És tant semblant a la vida, és que és com una còpia de la vida fer una obra de teatre. - Cada vegada es valora més (extraescolars, la sisena hora...) - Fer teatre a l'escola no és gens fàcil. Ja que s'ha caigut en la idea que es representa qualsevol cosa, i ens hem de plantejar si els nens/es en treuran profit o no, si els agradarà... Per això cal formació. - Reconèixer la figura del professional, té una formació específica. - Per això, perquè també és una altra cosa important d'anar canviant, perquè aprenc moltíssim anar canviant, no quedar-te sempre en el mateix lloc, la mateixa història... - Si vols fer teatre, t'ha d'agradar el teatre, això també és important. Perquè hi ha mestres que són incapaços eh? Però perquè hi ha molts que no els hi agrada. - La formació necessària t'ajudarà, et donarà eines, recursos... però sobretot aprendràs tu com a persona, creixaràs personalment i això repercutirà sobre els teus alumnes. - Pots veure les capacitats i el què li agrada a cada persona i poder-ho potenciar

10. Conclusions per l'informe final

Temes generals	Conclusions per a l'informe final
Formació	<ul style="list-style-type: none"> - La formació és continuada i permanent. - Has de tenir un interès personal. - A la societat hi ha "analfabetisme" pel què fa a nivell expressiu, teatral, dansa.... Poca cultura de la crítica. - Formar als nostres infants perquè siguin crítics. Donar-els-hi bones oportunitats d'observació, d'expressió i de crítica. No conformar-se amb lo més simple, buscar coses que tinguin una intenció, creatives, pensades, i diferents punts de vista/perspectives. - Si des dels diferents moments educatius (infantil-primària-secundària-batxillerat-universitat) se li dóna importància i es pren consciència de l'importància de la dramatització a l'aula, crearà infants, adolescents i/o adults amb un criteri diferent: més crític, més sensible, pel què fa a les arts escèniques/art. - Si tens una bona formació artística podràs guiar als teus alumnes, els ensenyaràs i per tant arribaran a ser més crítics amb el què consumeixen/veuen. - Formar-te personalment et donarà moltes eines útils. No eduquem el què sabem, eduquem el que som. - Llegir llibres relacionats amb el tema t'ajudarà a formar-te, a obtenir nous recursos, noves mirades, a reflexionar, pensar i guiar la teva pràctica. Buscar i cercar una bona bibliografia relacionada amb el tema. - Formar-te en allò que t'agrada. - Els cursos et proporcionaran la formació que necessites, només cal buscar de què et formaràs. - Per fer teatre a l'escola cal formació (personal i professional). Una bona via és el Postgrau en Pedagogia Teatral. - La formació et donarà seguretat. - Hi ha com cert recel o respecte a fer teatre a l'escola, això és degut a la falta de formació.

	<ul style="list-style-type: none"> - La formació necessària t'ajudarà, et donarà eines, recursos... però sobretot aprendràs tu com a persona, creixaràs personalment i això repercutirà sobre els teus alumnes.
Escola	<ul style="list-style-type: none"> - Tenir llibertat, poder fer i desfer, respectar la mestra, ajuda a l'hora de crear i aportar noves maneres de treballar i de fer. - A vegades la part més dramàtica no té cabuda dins l'espai educatiu (tot i que no és el cas dels tres professionals) - Perquè un projecte dedicat a la dramatització funcioni tant l'equip directiu com educatiu hi ha de creure. És molt diferent fer dramatització en horari lectiu que fer-les en horari extraescolar, la implicació de l'escola canvia. - L'aprenentatge ha de ser recíproc. Tu ensenyes, però també aprens d'ells/es i amb ells/es. - Crear els projectes artístics lligats a l'escola i l'entorn, perquè així tindran més èxit. Aprofitar els espais municipals (teatres, sales), obrir els projectes a les famílies, al poble. - Compromís amb l'escola, mestres i infants. - Experiència: des d'inspecció no es valora els projectes artístics. No perdre el temps en paperassa i dedicar més temps a la pràctica. - Aconseguir que els objectius, continguts i criteris d'avaluació no entorpeixin la pràctica de la dramatització o el teatre. S'ha de poder complementar. - Els resultats aconseguits amb la dramatització o el teatre no es poden materialitzar amb un número, s'aprèn a ser competent. El criteri d'avaluació no pot ser mai una prova, sinó la valoració de l'èxit i el procés realitzat.
Definició dramatització	<p>Què entenen per dramatització.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Forma part del teatre, evidentment, però està més relacionat amb el joc, el joc de rol, de descobriment. La dramatització són les estratègies de treball diàries per arribar a un aprenentatge significatiu, integral i

	<p>globalitzador.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Teatralització. Els diferents jocs, tècniques que pots fer servir del teatre per utilitzar a l'educació. L'espai on s'utilitzen aquells jocs, tècniques per expressar-se amb el cos, la veu, les emocions. - Dramatitzar és agafar una cosa i desmuntar-la i fer-ho a la teva manera. Per això cal abans informar-te, llegir, crear...
<p>Dramatització / Teatre</p>	<ul style="list-style-type: none"> - En fem contínuament. - El mestre ha de ser un bon comunicador, des de la manera de vestir, moure's, parlar... i en aquest petit gest ja fa servir eines de la dramatització. - Encara no té la mateixa importància que les altres arts (música o plàstica). Curricularment té poc pes. - Realitzar la dramatització a l'escola vol dir implicar àrees com llengua, educació física, música. L'art dramàtic és transversal, interdisciplinari. - Hi ha la falsa creença que fer teatre vol dir memoritzar un text i sortir davant un públic i dir-lo, vist des d'una perspectiva humiliant. - Tenir clar la terminologia sobre l'art dramàtic ens ajudarà a enfocar les sessions d'una manera o altre (taller de teatre, taller d'expressió, dramatització, joc simbòlic, joc dramàtic...) - És una eina útil a totes les edats, només cal plantejar-se com ho faràs servir, perquè i quan. - Com a mestra t'ha d'agradar per poder aplicar-ho. - A l'educació infantil no cal fer una assignatura d'art dramàtic, ja que és una eina de per si utilitzada en el dia a dia de l'aula. - Molts dels objectius, habilitats, capacitats que expressa el currículum es poden aconseguir a través de l'art dramàtic. - Pot ser una eina per ajudar a nens/es conflictius o problemàtics. És una eina social. - Ens convertim amb dramaturgs: agafem, desmuntem i muntem. Per tant estàs creant, ets un artista.

	<ul style="list-style-type: none"> - El teatre en sí és joc, igual que jugar és important, el teatre també ho és. Georges Laferrière explica que l'art dramàtic és en si una pedagogia.
Metodologia	<ul style="list-style-type: none"> - Tenir clar que tot suma. - Crear xarxa i lligams entre els infants, per crear seguretat. Partir del treball cooperatiu, d'ells mateixos i del què saben. - Ha de ser una experiència vivencial. - Recolzar positivament el grup, les creacions. - Processos d'inici, nus i desenllaç. - La participació i implicació directa de la mestra. - Respectar el ritme de cada infant, les destreses i habilitats i aprofitar-les. Deixar l'espai necessari per poder expressar-se. Escoltar-los, adaptar-te, canviar, segons les seves necessitats i preferències. Tenir clar on vols anar, l'objectiu, però improvisar i adaptar-te a els infants. - Deixar-se endur per les propostes dels infants. - És art efímer i s'ha de valorar. Sempre podem millorar. - Hi ha l'obsessió de presentar davant els pares, però els infants no tenen l'abstracció necessària per posar-se dins un personatge, ja que encara no saben ni qui són. (construcció de la identitat) - El joc com a font d'aprenentatge on apliquem, posem nom als sentiments, a les emocions, escrivim, creem, imaginem, representem, tot a partir d'un mateix, de les pròpies experiències. - S'ha de crear un ambient de confiança per poder expressar-te. Per tant, crear un espai on poder-te expressar emocionalment. - Una guia et pot ajudar a plantejar la sessió (p.e: T. Motos) - Similituds entre les sessions de psicomotricitat i dramatització, pel què fa a educació infantil. - Tenir un objectiu final de representació és una motivació per al grup, tot i que no té perquè ser-hi sempre.

	<ul style="list-style-type: none"> - Si la sessió ha estat molt moguda és d'agrair fer relaxació. - Amb tots els infants, no fer discriminacions o triar els més bons. - Conèixer perquè fas aquest exercici i relacionar amb l'objectiu que vols aconseguir.
Habilitats i/o capacitats que aprenen els infants	<ul style="list-style-type: none"> - Aprendre que el teatre és tan seriós com una classe de matemàtiques o llengua i que és seriós per divertir-se també. - Als infants amb més dificultats, problemes, el teatre els pot ajudar a obrir-se, expressar-se. Tot i que és un repte per al mestre, és una bona eina. - Treballar en equip (treballar amb l'altre), relacionar-se amb els altres, construir junts, compartir, expressar, ser un mateix, respectar, ser crítics, reflexionar, fer silenci (perquè és necessari per escoltar), comunicar-se i dialogar (expressar-se oralment), desenvolupar habilitats socials: empatia, escolta, diàleg; Llegir, comprendre textos i transmetre'ls. Prendre consciència del propi cos i de l'estat d'un mateix (emocions, pensaments), conèixer les habilitats, capacitats, destreses, pors de cadascú i del grup. - Et dona les habilitats necessàries per fer servir a la teva vida, a la feina, allà on et convingui. No formem als infants per ser actors sinó donar-els-hi eines per a la vida. - Aprenen intel·ligència emocional: es posen a la pell de personatges que senten emocions que potser no han sentit mai, per tant, viuen noves emocions, aprenen a posar-hi nom, a identificar-les, a gestionar-les. - Aprenen conceptes com ara: música, dansa, ritme, percepció en l'espai, l'estètica... - Expressar-se amb diferents llenguatges (corporal, plàstic, musical) - Aprenen a no competir. Disciplina, esforç, treball, serietat. - Coralitat.
Reflexions, idees o cites.	<ul style="list-style-type: none"> - Una mestra partirà de les seves aficions, del què li agrada, de la seva passió per desenvolupar les diferents àrees. És un regal. - L'educació és el què queda quan s'oblida tot el què s'ha après. (Margarita Tió cita de psicòleg) El què és

vivencial ho recordaran sempre.

- Una obra de teatre és una còpia de la vida.
- Fer teatre no és gens fàcil, cal formar-se per fer accions amb qualitat.

Si vols fer teatre t'ha d'agradar el teatre.

11. Taula resum metodologia de cada mestre

El teatre com:	Margarida Tió	Marta Esmarats	Jordi Torres
Una eina	<ul style="list-style-type: none"> - Treballar a través del cos abans d'introduir un tema o exercici. (p.e: les hores, els quarts...), això es suma als coneixements més teòrics de després. - Com a eina per conèixer-se a un mateix, a l'altre, el què sabem. 	<p>A l'educació infantil les mestres ho fan servir constantment, com una eina més en el dia a dia.</p>	<p>Castellà: fan un noticiari on els infants s'inventen les notícies, o les busquen, i les presenten als seus companys/es. Això fa que adquireixin habilitats d'expressió oral, de presentació davant un públic.</p> <p>En qualsevol matèria es pot fer servir. A l'educació física fa constantment expressió corporal i explica contes com a final de la sessió.</p>
Un contingut	<ul style="list-style-type: none"> - Taller d'expressió: segon primària, grup barrejat de 18 nens/es. Un trimestre de durada. Es fa joc dramàtic, joc de rol, de cos que comença i acaba en la mateixa sessió. No fan representació final. <ul style="list-style-type: none"> o Com es realitza? <ul style="list-style-type: none"> ▪ Primer relaxació amb música: escoltar-se el cos i reconèixer les sensacions i l'estat. ▪ Musica que tots 	<p>INFANTIL: A l'aula de psicomotricitat.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Es treuen les sabates i seiem amb cercle als bancs. 2) La mestra fa una cançó mimada (mim) de benvinguda, moment que dóna plaer al grup ja que fan una cosa tots junts. 3) S'explica què farem, preguntes, jocs de concentració. 4) Joc: lliure o guiat (p.e: viatge al pol nord) o jocs relacionats amb aspectes de ritme, música... 	<p>A educació física:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Escalfament 2) Resistència 3) Treball més esportiu o d'habilitats motrius 4) Conte final <p>Taller de Teatre:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Comença amb moviment. Treure pulsíó. (Jocs, dansa, treball corporal, mim, gestualitat,) 2) Treball més concret (p.e:

	<p>coneixen i poden ballar en llibertat.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Joc: es proposa el tema o s'acorda entre el grup. Es busca informació. ▪ Reflexió: com hem arribat, com estàvem, com estem. <p>Retroacció.</p> <p>- Poden representar o no al final.</p> <p>Treball amb grups barrejats per conèixer a l'altre. Crear xarxa.</p>	<p>5) Relaxació final</p> <p>6) Posem sabates i marxem de l'aula.</p> <p>Aprofitar el què sorgeix del joc, ja que és el primer gargot teatral.</p> <p>Primària:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Seuen en cercle i expliquem què havíem fet el dia passat, què farem avui, dubtes, canvis... 2) Joc per aprendre diferents aspectes: espai, ritme... 3) Joc dramàtic on apliques el què has après anteriorment. Depenent la programació es fan uns exercicis o altres, relacionant assignatures. 4) Relaxació final. <p>A primària l'art dramàtic s'adapta a ells i a l'organització de la classe. A nivell corporal, de relació amb els altres, amb el medi, els interessos, són diferents que a l'etapa d'educació infantil.</p>	<p>dicció)</p> <p>3) Espectacle o relaxació (segons el moment en què es trobin).</p> <p>Si es treballa l'espectacle fan servir totes les eines que han après anteriorment (expressió corporal, dicció, veu, text, personatge...)</p> <p>No abusa del relax. Si s'ha fet un treball molt corporal en realitza, sinó, no.</p> <p>A l'educació infantil no cal fer teatre, cal fer molta psicomotricitat, molta expressió corporal i molt joc simbòlic dins l'aula. Representar davant un públic és difícil a aquestes edats. El mestre ja serà un model de dicció, veu, literatura... (Cicle Inicial també s'enfocaria d'aquesta manera)</p> <p>Adolescents: treballar a través de la improvisació temes que els interessin. La gravació en vídeo és una bona eina per observar-se i opinar. Muntar a través del què sorgeixi en el taller.</p>
--	--	---	---